

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

my
favorite
Fake
romance

ELIZABETH O'ROARK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

EN SEVDİĞİM SAHTE AŞK ELIZABETH

O'ROARK

Telif hakkı © 2025 Elizabeth O’Roark Editör:

Lauren Clarke

Kopyalama Düzenlemesi:

Christine Estevez Kapak

Tasarımı: Corners & Co. Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. [Easton](#)
2. [Easton](#)
3. [Elijah](#)
4. [Easton](#)
5. [Easton](#)
6. [Elijah](#)
7. [Easton](#)
8. [Easton](#)
9. [Elijah](#)
10. [Easton](#)
11. [Elijah](#)
12. [Easton](#)
13. [Easton](#)
14. [Elijah](#)
15. [Easton](#)
16. [Easton](#)
17. [Easton](#)
18. [Elijah](#)
19. [Easton](#)
20. [Elijah](#)
21. [Easton](#)
22. [Elijah](#)
23. [Easton](#)
24. [Elijah](#)
25. [Easton](#)
26. [Easton](#)
27. [Elijah](#)
28. [Easton](#)

29. [Easton](#)
30. [Elijah](#)
31. [Easton](#)
32. [Elijah](#)
33. [Easton](#)
34. [Easton](#)
35. [Elijah](#)
36. [Easton](#)
37. [Elijah](#)
38. [Easton](#)
39. [Elijah](#)
40. [Easton](#)

[Teşekkür](#) [_____](#)
[Elizabeth O'Roark'ın diğer](#)
[eserleri Yazar hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Uzun ömürlülüğe odaklanan oldukça tanınmış bazı doktorlar ve biyolojik korsanlar vardır. Çoğu iyi niyetli, iyi insanlar gibi görünür. Birkaç tanesi ise öyle değildir. Her halükarda, bu kitaptaki karakterler hiçbirine dayanmamaktadır. Gerçekten.

EASTON

En iyi arkadaşıma, Louvre Müzesi yakınlarındaki bir dönme dolapta, ay ışığı altında evlenme teklifi edildi. Orada düzenlenen yıllık tatil pazarı *La Magie de Noel*'deydiler ve dönme dolabın tepesine ulaştıklarında, karşılarındaki kuleden "*Kelsey, benimle evlenir misin?*" yazan bir pankart açıldı.

Aşağıda binlerce kişi alkışladı ve sihir gibi, gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı - yılın ilk kar yağışı.

Sanırım benim evlilik teklifimin hikayesi biraz daha az ilginç olacak. *İki yıllık yıldönümümüzdü*, diyebilirim. *Beni ilk randevumuzda gittiğimiz restorana götürdü. Yüzüğü çoktan seçmiştik.*

Restoranın bir biftek restoranı olduğunu söylemeyeceğim, çünkü kırmızı et yemediğimi unutmuş. Geç kaldığını da söylemeyeceğim — şu anda on beş dakika, ya da beni evimden alması gerektiği gerçeğini düşünürsek kırk beş dakika.

Ya da belki de söyleyeceğim. *Laboratuvarda sıkışıp kalmış ve neredeyse yetişemeyecekti*, diyeceğim. *Yani neyle karşılaşacağımı biliyordum, ha, ha, ha.*

Bugünün çılgın bir gün olduğuna eminim — geçen hafta Kaliforniya'da TV dizisinin üçüncü sezonunu çekiyordu, sonra da tüm hafta sonu orada aynı derecede ünlü bir podcast arkadaşıyla takıldı — ama bu, kimsenin "Tanrım, onu çok seviyor" diyeceği türden bir evlilik teklifi hikayesi değil.

Garson masaya geri dönerken içini çeker. "Siparişinizi vermek ister misiniz?" diye sorar, gözlerini devirmekten son anda vazgeçer.

Kafamı sallarım. "O her an gelebilir."

Durum farklı olsaydı, Thomas'a bunu unutmasını ve daha sonra benim dairemde buluşmamızı söyledim. Ama sürprizi mahvetmek istemiyorum

sürprizi mahvetmek istemiyorum. Umarım yüzüğü yemeğimin içine saklamamıştır.

Araştırmalara göre, nişanlanmadan önce biriyle birlikte olmak için ideal süre iki yıldır, demişti ilk randevumuzda. Benden on yıldan fazla genç olduğu için, *teorik* olarak evlilik ve aileye hazır olduğumdan emin olmak istiyordu. Thomas Prescott ile randevu almak gerçek dışı bir şeydi – o zamanlar, programdan önce bile, en azından bilim adamları arasında ünlüydü – ve onun evlilikten bahsettiğini keşfetmek *daha da* gerçek dışıydı, ama işte buradayız.

Belki bunların hiçbiri romantik değil, ama biz de öyle değiliz. Hediye alışverişi yapmıyoruz ve bütün gece seks yaparak uyanık kalmıyoruz. Flörtöz mesajlar göndermiyoruz ve rezervasyon yaptırmak daha kolay olduğu için Sevgililer Günü yemeğini her zaman bir hafta önceden yapıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Kelsey'nin düğününe gitmeden önce bu konuyu halletmesine seviniyorum; parmağında iki karatlık bir elmas varken kimse benim çocukluk aşkı olduğum kardeşi veya ailemin ne kadar berbat olduğu hakkında konuşmayacak.

Sepetteki ekmeğin çoğunu yedim ve Thomas nihayet ortaya çıktığında, kıyafet kurallarına göre olması gerekenden biraz daha dağınık bir haldeyken, sadece sinirimi yatıştırmak için bir kadeh şarap sipariş etmeyi düşünüyorum. Hâlâ bütün gün giydiği Oxford gömleği üzerinde, kravatı eğri, kolları sıyrılmış. Sanırım restoranın ceket giyme kuralı var, ama o o kadar tanınmış ki, görmezden geleceklerdir.

"Üzgünüm," diyor ve menüyü incelerken, sızlanan bir yüksek lisans öğrencisiyle ilgili bir hikayeye başlamadan önce karşımdaki sandalyeye oturuyor. İlk randevumuzda, neredeyse hiç çaba sarf etmemiş olmama rağmen, beni o kadar güzel bulduğunu ve bu yüzden dilinin tutulduğunu söylemişti. Bu gece, makyajıma kırk beş dakika harcadım ve saçımı fönlettim, ama onun beni fark edecek kadar uzun süre baktığından bile emin değilim.

Teklif hikayesini anlatırken bundan bahsetmeyeceğim.

Önemli olan, memleketimdeki hiç kimsenin işime, diplomama veya nişanlıma bakıp "Walsh çocuklarının hepsi bir hiç oldular" dememesi.

Al şunu, Oak Bluff.

Aslında demek istediğim, *Al şunu, Elijah.*

Ve şu anda Elijah'ı düşünmemem gerek. Bu evlilik teklifinin hikayesinden çıkaracağım bir şey daha var.

Belki de hiç anlatmayacağım.

Thomas'ın bifteği ve benim mantar gibi görünen sahte bifteğim, o Kaliforniya gezisini ve Devon Hunt ile geçirdiği zamanı anlatmaya başladığı sırada geldi. Bir zamanlar Thomas, kendi anekdotik araştırmalarına laboratuvarıan çıkan her şeyden daha fazla önem veren biyolojik korsan Devon'ı şarlatan olarak görürdü.

Birinin çılgın görüşlerini ve sahte bilimini, sizi 25 milyon dinleyicisinin önüne çıkarmaya devam ettiğinde, nasıl da benimsemeye başlayabileceğiniz ilginçtir. Thomas'ı yargılamıyorum: Eminim ben de fon almak için ruhumun bir parçasını satardım. İlkesiz bir hareket, on yıl süreceğ bir işi beş yılda halletmenize yardımcı oluyorsa, buna değeri değil mi?

Thomas, beş yüz yaşına kadar yaşayacak ilk kişinin çoktan doğduğunu söylüyor. Buna katıldığımı söyleyemem, ama ya doğruysa? Thomas'ın programı veya Devon Hunt'ın podcast'i sayesinde elde ettiği fonlar bir fark yaratıyorsa, neden bunları yapmasın ki? Beş yüz yaşına ulaşan ilk kişi, bu ekstra çabayı takdir edecektir.

"Orman banyosuna çok meraklı hale geldi," diyor Thomas. "Bütün bir spa kurdu ve düzenlemesi muhteşem."

Orman banyosu, iki yıl önce Thomas'ın gözlerini devireceği türden bir şeydi, çünkü o zamanlar bilimsel titizlikten çok *atmosferi* önemsiyordu.

"Cambridge'de bunu taklit etmek zor olabilir," diye nazikçe cevap veriyorum.

O bunu hiç umursamadan, podcast'ten ve Devon'ın ayahuasca deneylerinden bahsediyor, bu sırada dizleri masanın altında titriyor.

Gergin mi? Nedenini anlayamıyorum. Sonuçta yüzüğü taktırdık ve tarihi belirledik. Daha kesin bir *evet* olamazdı.

"Düşündüm de," diyor Thomas. *İşte başlıyoruz*. Biraz daha dik oturuyorum. "İki yıldır birlikteyiz, ama biliyorsun, ikimiz de hala çok genciz."

Gözlerimi kırpyorum. Bu, bir evlilik teklifini başlatmak için alışılmadık bir yol ve kırk yaşında olan kendisinin de evlilik konusunda o kadar *genç* olmadığını belirtmek istiyorum. Elbette, erkekler emekli olduktan sonra da çocuk sahibi olabilirler, ama kimse ona önce biraz hayatın tadını çıkarması gerektiğini söylemeyecek.

"Sonra Devon'la konuşuyordum," diyor, "ve o, bunların bizim son güzel yıllarımız olduğunu söylüyordu, anlıyor musun? Yani, paramızın ve zamanımızın olduğu, ama aynı zamanda gençliğimizin de olduğu, dışarı çıkıp gerçekten yaşayabileceğimiz son yıllar."

Tamam, hatamı kabul ediyorum. Devon Hunt, kırk yaşında olan Thomas'ın önce biraz hayatı tatması gerektiğini söylüyor. İnsan idrarının iyileştirici özellikleri olduğunu iddia eden Devon Hunt. Atletik performans için karaborsadan anne sütü satın almayı öneren Devon Hunt.

Ünlü bir Ivy League profesörünün hayat tavsiyesi alacağı daha iyi birisi olabilir mi?

Ellerimi masanın kenarına koyuyorum. "Seni tam olarak anlamadım." Aslında onu anlıyorum. Aslında söylemem gereken şey, "*Bu nereye varacak?*" olmalıydı.

"Evleniyorsun ve birdenbire herkes sana ne zaman çocuk yapacağını soruyor, sonra çocukların oluyor, faturaların oluyor ve kendine ayıracak vaktin kalmıyor. Karım ve üç çocuğum varken Everest'e nasıl tırmanacağım?"

Ne? Geçen sonbahar onu Skyline Trail'de yürüyüşe çıkarmaya çalıştım —lanet olası 8 mil—ama o reddetti. "*Everest'e* tırmanmak mı? Ne zamandan beri Everest'e tırmanmak istiyorsun?"

"Bu sadece bir örnekti. Çocuklarınız olduğunda yapamayacağınız milyarlarca şey var. Bir yat kiralayıp Karayipler'de gezintiye çıkamazsınız. Hindistan'da bir ay boyunca bir aşrama gidemezsiniz. Bali'ye taşınıp sörf öğrenemezsiniz."

Sörf, Bali, aşramlar veya yat kiralamakla ilgilendiğini hiç söylememişti. *Yıllardır* istediği kadar boş zamanı ve parası vardı ama bunların hiçbirini yapmadı.

Uzun bir nefes verir ve omuzları çöker. "Yani demek istediğim, senin hazır olduğun şeylere ben hazır değilim."

Ona bakıyorum ve tüm olası sesler arasında boğazımdan bir kahkaha çıkıyor. "Ne?"

"Bence ayrılmalıyız, Easton." Masadan uzanıp elimi sıkıyor. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama yerleşmeden önce birkaç yıl bencilce yaşamam gerekiyor."

Bu bir şaka olmalı, değil mi? Çünkü son birkaç aydır evlilikten bahseden *ben* değildim. Newbury Street'teki kuyumcuyu ziyaret etmekte ısrar eden *ben* değildim. Loeb House'dan daha iyi bir düşün mekanı olarak Harvard Faculty Club'ı öneren *ben* değildim.

Ama o yüzünü buruşturuyor, gülmüyor ve... kanım donuyor.

Aman Tanrım. Bu gerçekten şaka değil. Bir hafta önce balayı için İzlanda'yı ne düşündüğümü soruyordu ve birdenbire ben, evliliği zorlayan ve onun en iyi hayatını yaşamasına engel olan bir yük haline geldim.

Bir keresinde yataktan çekilip karanlıkta ayak bileğimden döndürülmüştüm, nerede olduğumu ya da bunun neden olduğunu hiç bilmiyordum. Bu da öyle bir şey. Çılgınca dönüp duruyorum, yaklaşan acı verici çarpışmayı önlemek için çabalıyorum.

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor... Belki de söyleyeceğim kelimelerin "*Dalga mı geçiyorsun? Lanet yüzüğü çoktan almışsın. Bu gece evlenme teklif edeceğini söylemiştin*" olacağını bildiğim içindir. Ve bunu söylersem, onun kararını anında onaylamış olacağım. Devon Hunt telefonda şok ve endişesini dile getirecek: *Vay canına, o kadar mı sinirlendi? İşte kanıtın orada. Gerçekten hayatını birlikte kurmak istediğin kişi bu mu?*

Kardeşim beni ayak bileğimden döndürdüğü gece kendimi kazadan koruyamadım. Bu sefer o kadar savunmasız değilim, çünkü ilişkilerin oyun olduğu, strateji geliştirdiğiniz, önemli anlarda geri çekildiğiniz, diğerlerinde ise ilerlediğiniz üzücü ve romantik olmayan bir gerçek var ve ben oyunlarda oldukça iyiyim. Thomas ile ilişkim şu anda Jenga gibi; bu kuleyi birlikte inşa ettik ve saldırıya uğradığında yıkılmayarak onun sağlamlığını kanıtlıyorum.

Bir terapist bir keresinde, biri beni incittiğinde ölü numarası yapmamın bir travma tepkisi olduğunu söylemişti. Ben buna oyun yüzüm diyorum. Travma tepkisi olsun ya da olmasın... işe yarıyor. Thomas'a layık bir eş

işler ters gittiğinde şaşkınlık yaşamaz. Onsuz da kendi ayakları üzerinde durabileceğini bilir — tepki vermesine gerek yoktur.

Kelsey'nin düşününden önce onunla İsveç'te bir hafta geçireceğimizi ve tüm programımı bu seyahate göre ayarladığımı bile söylemeyeceğim. Ama düşün önemli. O da bunun için beni terk mi ediyor?

"Kelsey'nin düşününe iki kişilik cevap verdim." Sesim takdire şayan bir şekilde sakin. Onun dizisi Emmy ödülüne aday, ama bu anda benim oyunculuk becerilerim, ödülü daha çok benim hak ettiğimi gösteriyor.

Elimi sıkıyor. "Bu biraz garip olur, sence de öyle değil mi?" Sesi her zamanki gibi çok nazik. (Bu durumdan nazik davranarak kurtulabileceğini düşünmesi onu biraz nefret etmeme neden oluyor.) "Ayrıca, Devon çılgın bir yat gezisine çıkıyor ve beni de davet etti, bu yüzden İsveç'i iptal ediyorum... Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum."

Ve sonunda, işte bu.

Bir tarafımda "*Neredeyse hiç tanımadığın insanların düşününe gidelim*" diyen ben, diğer tarafımda ise "*Yarım çıplak mankenlerle birlikte yatımda mantar yiyelim*" diyen Devon vardı. Ben, geleceğin en sıkıcı versiyonuyum ve Devon, Thomas'ın vazgeçmek zorunda kalacağı her şey.

Ama ben Thomas'ı tanıyorum. Onun içinde hala o adam olmak isteyen bir parçası var, yatlarda parti yapan, üçlü seks yapan ve şampanya şişesinden direkt içen adam. Ama onun daha büyük bir kısmı, önceki gece içtiği tek bir kadeh şarabın uyku puanını mahvettiği için kendine çok kızıyor. Onun daha büyük kısmı, "gece yarısından önce bir saat uyku, gece yarısından sonra üç saat uykuya bedeldir" gibi şeyler söylüyor ve aynı anda iki kadını memnun etmeye çalışmanın baskısından nefret ediyor. Bir kadını memnun etmenin baskısından bile hoşlanmıyor.

Ben kartlarımı doğru oynarsam, bu aptalca yolculuğun ikinci gününde, bu gece söylediği her kelimeyi pişman olacak.

Daha fazla gurur duymalı mıyım? Muhtemelen. Ama Thomas ve ben sadece *çalışıyoruz*. O iyi bir eş ve baba olacak. Daha da önemlisi, o hayatımda bir kez karşılaşabileceğim türden bir düşünür ve onunla birlikte olduğumda işimde ve hayatımda daha iyi bir insan oluyorum.

Şu anda ona kızmak harika bir his olurdu, ama planladığımız geleceğe kavuşmak daha da harika bir his olacak.

Elimi çekip masadan kalkarken, bir şekilde nazik bir gülümseme takınıyorum, müzakere sonuçsuz kalmış ve daha iyi bir teklifin beklediğini bildiğinizde takındığınız türden bir gülümseme.

Thomas, ben kalkarken gözlerini kırıştıır. "Acele etmene gerek yok, Easton.

En azından yemeğini bitir."

Sesinde acıma var. Aylarca evlilikten bahsettikten sonra *beni terk etmiş* olmasına rağmen, kendi cömertliğini övüyor. Tanrım. Evlenme teklif etmeden önce kiliseyi rezerve etmek için ısrar eden oydu.

Saatime bakıyorum. "Teşekkürler, ama birkaç arkadaşım Seaport'taki bu pop-up barda buluşacaklar ve acele edersem onlara yetişebilirim."

Bu tamamen yalan, ama Devon Hunt tüm hafta sonunu Thomas'ı ikna etmekle geçirmiş, ona kendisinin bir tek boynuzlu at olduğunu söylemiş, ben de ona benim de öyle olabileceğimi hatırlatıyorum.

Yakaladığı tek boynuzlu atı, onun nadir olduğunu unuttuğunda serbest bırakmıştı.

"Oh, tamam," diyor, kaşlarını çatarak. "Eğer emin isen, uh, tamam."

"Tabii ki. Ama beni terk ettiğin için, hesabı sana bırakacağım." Ona küstahça bir gülümseme ve göz kırpması ile çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

On dakika önce Thomas üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu. On dakika önce Thomas benim onunla evlenmek istediğimi ve evlenme teklif etmediğinde kalbimin kırılacağını düşünüyordu.

Şimdi Thomas, benim uzaklaşmamı izliyor ve bir hata yapıp yapmadığını merak ediyor.

Neden beni kırmadığını merak ediyor.

Elijah Cabot'un ondan önce davrandığını bilmiyor.

EASTON

Ertesi gün eve dönmek için valizimi hazırlarken Elijah'ın kız kardeşi arar. Kelsey yirmi yıldan fazladır en yakın arkadaşımıdır ve kardeşinin kalbimi kırdığı gerçeği, ona hiç anlatmadığım birkaç şeyden biridir.

"Yüzüğü göreyim!" diye bağıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Birkaç saniye için terk edildiğimi unutmam ve sonra sanki yeniden yaşıyormuş gibi hatırlamam çok garip. Ve bu acı veriyor, ama olması gerektiği gibi değil. Sanırım, çoğunlukla şoktan dolayı. Şok ve onun ciddi olduğuna inanamama durumumdan dolayı.

"Bütün sabah mesajını bekledim," diye nefes nefese devam ediyor. "İkiniz nişan sonrası harika bir cinsel ilişkiye girmiş olursanız diye aramak istemedim."

Sanki Thomas ve ben bütün gece uyanık kalıp bir şeyler yaparız da.

"Yani... o bunun yerine benden ayrıldı," diyorum. Acı veriyor, ama nedense gülüyorum.

Yine de, her şeyin bu şekilde sonuçlanması gerçekten çok tuhaf. Derin bir nefes alır. "Bekle... bu bir şaka mı?"

Oda arkadaşlarımın duymaması için kapımı kapatıyorum. Onlara ayrılıktan bahsedeceğim, ama tüm korkunç detayları anlatmayacağım.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Bütün hafta sonu Devon Hunt'la birlikteydi ve Devon onu bağlanmak için çok genç olduğuna ikna etti." Bavuluma bir yığın tişört koyup yatağa uzanıyorum. İçimde çok fazla dalgın bilim adamı var — burada birden fazla işi aynı anda yapmaya çalışırsam, nedime elbisemi burada unutacağım. Ya da tüm iç çamaşırlarım ve çoraplarım — ve Tanrı biliyor ki, bunları memleketimde yenisiyle değiştiremem. Orada gerçek bir market bile yok.

"Ama... ama... yüzüğü o aldı," diye tartışıyor.

Onun bunu kabul edememesini anlıyorum. Sabah boyunca ben de aynı argümanları kullandım. *Yüzüğü o aldı, bedenini ölçtürdü, düğün mekanını seçti, kiliseyi ayırttı.*

Ortaçağda yaşıyor olsaydık, bu tür bir davranış en ağır hakaret sayılırdı. Kardeşlerimden biri muhtemelen benim onurum için düello yapardı ve bunu da yaparlardı, ama daha çok silahları sevdikleri için.

"Çılgınca, değil mi?" diye soruyorum. "Kendimi çok aptal hissettim. Üstelik 50 dolar da saçma sapan bir şeye harcadım."

"Easton, *tatlım*," diye nefes nefese soruyor. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu korkunç bir şey."

O benim yıkılmamı bekliyor ve belki de bunun gerçek olduğunu düşünseydim yıkılırdım, ama muhtemelen yıkılmam. Birini sadece bir kez fena halde yıkabilirsin. Onun kardeşi bunu uzun zaman önce halletti.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, yatağımdaki giysi yığınlarına bakarak. Önümüzdeki iki hafta boyunca güneyde ne giyeceğimi ancak Tanrı bilir. Son dokuz yılın çoğunu Boston'da geçirdim.

"Her şey mükemmel gitti. İsveç gezisi için laboratuvarı zaten ayarlamıştım, artık gitmiyoruz" —Bir başka unutmadığım şey de, hiç düşünmeden tüm planlarımızı ne kadar çabuk iptal ettiği—"Düğünden önce eve gelip, New Orleans'a gitmeden önce son dakika işlerinde sana yardım edeceğim. Catering şirketiyle rakamları kesinleştirmişsen çok üzgünüm."

Sesim biraz fazla yüksek, fazla mutlu. Oda biraz dönüyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Umurumda değil," diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, yardıma ihtiyacım yok. Hawk'ın annesi ve benim annem her şeyi hallettiler. Ama hadi ama... evlenme teklifi alacağını sanıyordun. Yüzüğü denedin. Yüzüğü *gördüm*. Takvimime tarihi yazdım. Bu senin için büyük bir darbe olmalı."

Daha iyi bir arkadaş ona içini açar, ağlardı, ama ben... yapamıyorum. İçimi açmak istemiyorum, kendime bile. Olanları bir an bile olsa gerçekten düşünürsem, beynim kontrolsüzce çalışmaya başlayacak ve sadece daha fazla acı verecek sorular soracak: *Benim doğamda sevilmemeyi gerektiren bir şey mi var? Yoksa insanlar ve durumlar hakkındaki yargıları inanılmaz derecede kötü mü?*

Şu anda ne onunla ne de kendimle bu yolu izleyemem.

"Bu sadece soğukkanlılık, Kelsey. Thomas bu yatta bir hafta tatil yapacak ve her şeyi mahvettiğini anlayacak."

O, sanki aynı fikirde değilmiş gibi içini çekiyor. "Bizimle kalmak ister misin?"

Yutkunuyorum. Onun evinde kalmanın ne kadar garip olacağını anlayamaz. "Teşekkürler, ama babamla kalacağım. Eminim ev felaket halindedir ve yardıma ihtiyacı vardır."

"Eğer fikrini değiştirirsen, annem seni ağırlamaktan çok mutlu olur. Seni görmek için can atıyor."

Boğazım düğümleniyor. Judy Cabot bir zamanlar benim için bir ebeveyn gibiydi, ama yıllardır beni görmek için hiçbir çaba göstermedi. Ne zaman eve gitsem, bir bahane uydururdu — grip, misafir, bir sürü randevu — ta ki sonunda denemeyi bırakana kadar. Tüm kusurlarıma rağmen, istenmediğimi anlarım, ama sanırım Kelsey'nin büyük günü için hepimiz nazik davranıyoruz.

"Düğünde tek bekar ben olmayacağıma söz ver."

"Şanslısın," diyor Kelsey. "Bir sürü bekar var. Tabii ki kardeşim de dahil."

Yüzümü buruşturuyorum.

Kelsey nişanlandığında, ona kim onu mihraba götüreceğini sordum. Elijah olacağını biliyordum. Sadece onun adını duymak istedim — hala acı verip vermediğini görmek için bir deneme.

Acıttı. Hala da acıtıyor.

Keşke bununla ve onunla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmasaydım.

BİR GÜN SONRA, Savannah'ya indim ve Uber ile eve gittim. Henüz Ağustos ortasıydı, ama ağaçlar sanki ağırlığından yorulmuş gibi sarkmış, yapraklar yaz sonu yeşili rengine dönmüş, gölgede siyah gibi görünecek kadar koyu renkteydi. Otoyol da kavruluyordu ve camlar kapalı olsa bile, sıcakta yumuşayan taze katranın kokusunu alabiliyordum.

Sonunda otoyoldan çıkıp, Oak Bluff'a varana kadar arka yollardan gidiyoruz. Oak Bluff, St. Samuel's'a giden köprüyü geçmeden önceki son medeniyet merkezi, benim büyüdüğüm küçük bir ada. İşte o zaman...

Cildimde yoğun, nemli havayı hissetmek için camı indiriyorum. Evimi özlemediğime yemin edebilirim, ama bu köprüye her geldiğimde, beynimin tozlu bir köşesine saklanmış eski bir parçamı buluyorum.

Şu anda şunu hatırlıyorum: Güneş tam doğmadan önceki bir yaz sabahının nemli havası. Gün doğarken Oak Bluff'a donut almaya bisikletle gitmek, Stop-n-Shop'ta Martha'nın çıplak ayaklarımdan dolayı beni azarlaması, ikimiz de bunu tekrar yapacağımı bilmemize rağmen. Eve dönerken, sadece köprünün tepesinden görülebilen, okyanustaki güneşin parıltısı.

En çok hatırladığım şey, bir zamanlar ne kadar umutlu hissettiğim, sanki dünya sonsuzmuş ve benimmiş gibi. Bu şekilde hissetmeyeli çok, çok uzun zaman oldu, o kadar uzun ki, böyle hissettiğimi neredeyse unutmuştum.

Köprüyü geçtikten sonra, şoför sahile doğru devam etmek yerine sola döndü. Cabot'ların okyanus kenarındaki evinden farklı olarak — kum tepelerinin üzerinde yer alan rahat, perdeli ön verandası — biz birkaç arsa geride, onlarınkinden o kadar farklı gri-mavi bir evde yaşıyoruz ki, bizi komşu olarak adlandırmak adil bile değil.

Burası her zaman göze batan bir yerdi. Annemin evi bakımlı tutmak için gösterdiği küçük çabalar, on beş yıl önce evi terk ettiğinde sona erdi ve babamın ara sıra ayık kalmak için gösterdiği küçük çabalar da o zaman sona erdi.

Ve yine de... evin yeni bir çatısı var.

Babamın birine çatı değiştirtirmek için bu kadar çaba sarf ettiğini hayal etmekte zorlanıyorum, parayı nereden bulduğunu hayal etmekte ise daha da zorlanıyorum. Bu beni her şeyden çok endişelendiriyor. Walsh ailesine para girdiğinde, bu genellikle yasadışı yollardan elde edilen paradır.

Valizimi ön kapıya çıkan tek kısa basamağa kaldırıyorum, nefes alıp, içeri girerken en kötüsüne hazırlıyorum kendimi.

Neredeyse beklediğim gibi. Öncelikle, koku var. Evin zemini çok alçak olduğu için sık sık su basıyor ve tuzlu su, lağım ve çok uzun süre ıslak kalan kirli halının kokusu hiç geçmiyor. Döşeme tahtaları siyah küf lekeleriyle kaplı, ama bunların çoğunu göremiyorum çünkü dar koridoru bir yıllık çöp engelliyor: balıkçılık malzemeleri, geri dönüştürülecek boş bira kutuları, bel hizasına kadar yığılmış eski gazeteler. Ağustos ayındayız ve o henüz

kışlık ceketini ve su soğukken balık tutarken giydiği yalıtımlı botlarını bile kaldırmamış.

Kelsey'nin benden yardım beklemediği iyi oldu, çünkü ben burada, artık beni sevmeyen bir adama hizmet etmekle meşgul olacağım.

"Baba?" diye sesleniyorum ve o homurdanarak cevap veriyor.

Onu tahmin ettiğim yerde buluyorum: öğlen vakti olmamasına rağmen koltuğuna yaslanmış, kol dayama yerinde açık bir bira kutusu var. Önünde boş şişelerle dolu bir masa var.

Beni görünce kaşlarını çatı. "Burada ne işin var?"

Ellerimi bir çocuğunki gibi sıkıca kavrarım. Annem gittiğinde bana karşı hissettiği sevgi tamamen yok olmuştu, ama en azından birazcık bile olsa sevgi gösterirmiş gibi yapmasını isterdim.

"Üzgünüm. Son dakika kararıydı." Onu aramalıyım, ama kardeşlerime buraya geleceğimi söyleme riskini göze alamazdım. "Uzun kalmayacağım. Kelsey iki hafta sonra New Orleans'ta evleniyor."

Su hasarından kaynaklanan kahverengi lekelerle süslenmiş tavana bakıyorum. Kevin'in çatı için para bulacağını veya babamı yeterince önemsemediğini düşünemiyorum, ama tek olasılık o.

"Kevin çatı konusunda sana yardım etti mi?"

Babam, sanki bir şey yakalanmış gibi donup kalır. "Evet."

Yalan söylüyor. Sanırım bu, o çatıyı elde etmek için *gerçekte* neler olduğunu bilmek istemediğim anlamına geliyor. Eğer o ya da kardeşlerim şimdi birine bir iyilik borcu varsa, bu iyilik geri çağrıldığında ben çok uzakta olmalıyım.

Bu konuyu kapatmaya karar verdim. Konuşulacak başka konular da var... İlaçlarını alıyor mu, kardiyoloğa ne zaman gidecek, ve öğlene kadar altı ya da yedi bira içmiş bir adamı zorlamamanın daha iyi olduğunu biliyorum.

Etili eliyle biranın yarısını bir dikişte içer. "Harvard nasıl?"

Harvard nasıl?"

Bunu söylerken her zaman bu şekilde vurgular. *Harvard*. Sanki daha kötü bir şeyin eufemizmiymiş gibi alaycı bir şekilde. Bunu da görmezden gelmeyi seçiyorum, ama her zamanki gibi içimden soruyorum: *Sana ne yaptım ki? Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?*

Bu eve geleli sadece beş dakika oldu ama şimdiden nefes alamıyorum. "Sorun yok. Şehre gidip market alışverişi yapacağım." Masadan anahtarları alıyorum. Dışarıda her zaman en az altı tane hurda araba duruyor. Ben küçükken, boş zamanlarının hepsini bu arabaları tamir etmekle geçirirdi, hatta bir dükkan açmaktan bahsederdi. Sonunda içki içmek onun en büyük ilgisi haline geldi, sonra da tek ilgisi. "Bir şey istersen mesaj at."

"Daha fazla bira al!" diye arkamdan bağırıyor.

"Sana bira almayacağım" diyerek kapıdan çıkıyorum.

Yetişkinlikte sizi yıkan şey faturalar ya da stres değildir. İsteddiğiniz her şeyi elde edemeyeceğinizi ve elde *etseniz bile* umduğunuz gibi hissetmeyeceğinizi fark etmektir.

Eve dönmenin bu kadar acı tatlı olmasının nedeni budur: İstedğim her şeyi ve onları hak etmedikleri bir coşkuyla istediğimi hatırlıyorum. Ve tam Stop-n-Shop'un önüne geldiğimde, en çok istediğim şey mağazadan çıkıyor.

Elijah kapı çerçevesinin altından geçerken hafifçe eğiliyor, onun kadar uzun boyluysanız bu bir refleks.

O benim için çok uzun boylu. İlgilenmemesi kesinlikle en iyisi, çünkü onun canavarca çocuklarını nasıl doğurabilirdim ki? Tıp fakültesini bitirdiğim için insan anatomisinin nasıl işlediğini oldukça iyi biliyorum ve *benim* boyumdaki birinin *onun* gibi biriyle çocuk yapmasının mümkün olmadığına eminim.

Arka aynadan yansımamı kontrol ediyorum. Güney Carolina'nın sıcağına rağmen makyajım bir şekilde bozulmamış, bu yüzden derin bir nefes alıp arabadan iniyorum.

Beni görünce gözleri büyüdü, içinde olması gerektiği gibi bir parça belirsizlik vardı. Beni en son gördüğünde, "Selam yabancı" demişti, ben de "Siktir git Elijah" demiştim.

Genelde bu tür durumlarda kendimi daha iyi idare ederim. O zaman neden hata yaptığımı bilmiyorum.

Ancak, bir göz açıp kapayıncaya kadar tüm ihtiyatı kaybolur, onun bir tarafı yukarı doğru kıvrılan, kendine özgü sırtışının derinliklerinde gömülür.

Buna karşılık çenemi sıkıyorum.

İnsanlar, daha güçlü ve sağlıklı genetik materyali işaret ettiği için simetriyi tercih etmeye programlanmıştır. *Bebekler* bile kendi annelerinin yüzüne göre simetrik bir yüzü tercih ederler.

Elijah'ın o lanet olası çarpık gülümsemesi büyük bir tehlike işareti olmalıydı, ama bunun yerine tüm kadınların tepki verdiği, çukurlu bir çiftleşme çağrısıydı.

Yirmi yılın büyük bir bölümünde, görebildiğim tek şey buydu.

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Bazı yönlerden eskisi gibi aynı çocuktü.

—elmacık kemikleri ve yumuşak dudakları, mükemmel çene hattı ve kalın, hafifçe dağınık saçları. Ancak şimdi, sırık gibi vücudu yok. Her zaman istediği geniş omuzlara sahip — belki de kaderinde bu vücuda sahip olmak vardı, ya da belki de inşaatta çalıştığı içindir, ama her halükarda bu çok adaletsiz. Şimdi çirkin olmalıydı — çirkin ve gözlerinde yıldızlar parıldayarak bana bakmalıydı, "*Easton, kaçan sensin*" diyen türden. Bunun yerine, asimetrik gülümsemesiyle gülümsüyor ve gereksiz boyuyla güneşi engelliyor ve kalbim, aptal bir gençken olduğu gibi, yine çarpıyor.

Görünüşe göre, ergenlik dönemindeki aptallığımın bir kısmı, uykuda olan bir virüs gibi sonsuza kadar yaşıyor.

"Vay, Oak Bluff'un en sevilen kötü adamı gelmiş," diyorum o yaklaşırken. Elijah'ın mahvettiği tek kız ben değilim. Ben sadece umursadığım tek kızım.

Ağzı yukarı doğru kıvrılır. "En sevilen mi? Hiç bilmiyordum. Bir tür plaket falan alacak mıyım?"

"Oak Bluff plaket alacak parası yok, fazla gururlanma. Burası beş yüz nüfuslu bir kasaba. Sen küçük bir havuzda büyük bir kötü adamsın. Boston'da sıradan bir adam olurdun."

"Yine de *büyük* olurdum herhalde," diye cevaplar, kirpiklerini indirerek, açıkça imalı bir şekilde. Bu ne cüret? Yaptığı onca şeyden sonra bana nasıl imalı ve flörtöz davranır?

Zorla gülümserim. "*Büyük mü?* Biraz daha hayat tecrübesi edinmelisin." Anahtarlarımı havaya atıp yakalarım. "Kesinlikle

edindim."

Gözlerindeki ışıltı birden sertleşir.

"Düğünde görüşürüz," diye neşeyle sesleniyorum kapıyı açarken, sanki bu tartışmayı kazanmışım gibi, oysa hiç de umduğum gibi gitmemişti. Eskiden olduğumdan daha iyi görünüyorum ve iki kez doktor oldum, bu da oldukça havalı. İnşaat işinde olmaktan kesinlikle daha havalı, *Elijah*. Yine de umduğum gibi yalvarış yoktu.

Mağazanın içi buz gibi ve havasız, ama iyi anlamda. Plajda geçirdiğim bir günün ardından buraya bisikletle gelmeyi ve dondurma dolabından çıkardığım bomb pop'un tadını hatırlatıyor.

Bir an için, Elijah'ı da hatırlatıyor bana, onu bir zamanlar gördüğüm haliyle.

Benim geleceğim gibi.

Nedenini bilmiyorum, ama bunca yıl sonra hala doğru olduğunu hissediyorum.

ELIJAH

Az önce Stop-n-Shop'a giren o herfin kim olduğunu bilmiyorum, ama Easton Walsh değildi. Rolünü oynayan bir uzaylıydı. Ya da Easton, Stepford karısı haline gelmiş olsaydı.

İçinde artık bunaltıcı bir sıcaklık olan kamyonetime binip kız kardeşimi arıyorum. Yarın eve dönene kadar beklemem gerekirdi – iki haftada bir nişanlısını görmek için Kaliforniya'ya gidiyor, bu durumun eninde sonunda sona ermesi gerekecek – ama o kadar sabırlı değilim. "Easton'a ne oldu?" Telefonu açar açmaz soruyorum.

Saçlarının hiç bu kadar düz olduğunu görmemiştim. Onu hiç bu kadar çok takı ve makyajla, sanki lanet olası bir göreve adaymış gibi giyinmiş görmemiştim. Easton'ın tüm özel yanları, tüm vahşi, özgür ve muhteşem yanları ortadan kalkmıştı. O, zarif bir sanat eseriymiş ve şimdi hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu zar zor tanıdım. Kıyafetleri, makyajı, saçları."

"Oh," diyor Kelsey ve ben onun mazeret uydurmaya başladığını şimdiden duyabiliyorum. Kız kardeşim, çocukluk arkadaşına yönelik en ufak bir eleştiriye bile tahammül edemez, bu eleştiri çok hafif olsa bile, eleştiri sayılmasa bile. "Şey, bilirsin... Thomas Prescott ile çıkıyordu. Sanırım ona uygun görünmesi gerekiyordu."

Dört yönlü kavşakta ağzım açık oturuyorum, arkamdaki araba kornaya basana kadar. "Onunla çıkıyordu da ne demek? Anneme evleneceklerini söylemiştin."

Kız kardeşim içini çekti. "Bak, ikinizin her zaman iyi anlaşılamadığınızı biliyorum, ama önümüzdeki birkaç hafta ona gerçekten iyi davranmanı istiyorum. Ayrıldılar

Ayrıldılar. Thomas nişan yüzüğü almıştı, düğün mekanını seçmişlerdi, sonra Thomas onu yıldönümlerinde dışarı çıkardı ve terk etti."

O lanet olası pislik.

Ne tür bir adam işleri bu kadar ileri götürür ve ilişkiyi bitirir? Bu soruyu sorarken, benim de ona karşı pek iyi davranmadığımı biliyorum, ama mesele de bu: onun ona karşı *çok daha* iyi olması gerekiyordu, ama görünüşe göre öyle olmamış.

"Eğer düğüne gelirse, o zaman..."

"Gelmeyecek. Gelmeyecek. Devon Hunt'la bir yatta... Hani şu idrar adamı var ya? Kız, onun sadece soğuk ayakları olduğunu ve fikrini değiştireceğinden emin."

"*Fikrini mi değiştirecek?*" diye soruyorum. Sesimdeki öfke hissedilir derecede. Ses tonumu biraz alçaltmam lazım, ama yapamıyorum. "O kadar pislik yaptıktan sonra fikrini değiştirirse neden *umursasın* ki?"

En yeni projem olan uzun yola sağa dönüyorum. Bu proje, müşterim talep edene kadar varlığından bile haberdar olmadığım, son derece lüks bir özel ev. Karısı, ses banyosu odasının umduğu kadar büyük olmamasına çok üzülmüştü. Zengin insanlar gerçek sorunların ne olduğunu bilmiyorlar. Bazen, Kelsey'nin *Hawthorne Boudreaux'nun eşi* olarak yeterince yıl geçirdikten sonra böyle birine dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyorum.

"Easton'la yıllardır konuşmamışken bu işe çok fazla yatırım yapıyorsun."

On yıldır Easton'ın hayatına fazla ilgi göstermediğimi kanıtlamaya çalıştım. Kels'in de az önce belirttiği gibi, onu neredeyse hiç görmediğim halde neden şimdi başarısız olduğumu hiç anlamıyorum. "Birlikte büyüdük. Hala aptalca davranıyorsa yorum yapma hakkım var."

Kelsey iç çeker. "Hayır, aslında değilsin. Ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona aptal demeyi bırak. Onun işlerine hiç karışmayı bırak. Kendini tutuyor ama Easton'ı bilirsin... Her kemiği kırılmış, enkaz yığınının altında gömülü olsa bile, sadece biraz çizildiğini söyler. O yüzden durumu daha da kötüleştirme, tamam mı?"

Hiçbir şeye katılmayı reddediyorum. Arabayı garaj yoluna çevirip park ediyorum. "Sanırım babasının yanında kalıyor?"

"Sanırım öyle," diyor. "Bizimle kalmasını teklif ettim ama hayır dedi."

Gözlerim kapanıyor. O pislikle kalmak istediği için mi *hayır* diyor, yoksa *benimle* kalmaktan daha kolay olduğu için mi hayır diyor?

Onu incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Neyse ki o da beni asla affetmeyecek.

EASTON

Annemin istediği kız değildim — bilim sevgimden ve tuhaf gerçekleri söyleme eğilimimden nefret ediyordu. Ben güzellik yarışmalarından çok Punnett karelerine ilgi duymaya başladığımda benden tamamen vazgeçti. Ama Cabotlar bunu sevdi. *Beni* sevdiler. En azından ben öyle düşündüm.

Ben ikinci sınıftayken buraya taşınana kadar, okulda Walsh ailesinin işe yaramaz çocuklarının en sonuncusuydum, inatçı ve öğrenmeye yeteneksizdim. Judy Cabot, benim gzelliğimden başka bir şey gören, benim annem gibi olmayacağım bir gelecek hayal edebilen tek kişi ydi. Onun benim *ok zeki bir kız* olduğumu söylediğini duymak hayatımın gidişatını değiştirdi. O günden beri bu sözlerin bir versiyonunu duymak için çabalıyorum, ama asla yeterince duyamıyorum. Tıp diplomam ve doktoram var, ama kalbimde her zaman o işe yaramaz nc Walsh çocuğu gibi hissedeceğim, ait olmadığı bir dünyada kabul görmek umuduyla.

Dn ve bu sabahın çoğunu babamın pisliklerini temizlemekle geçirdim. Ona bira almadığım için kızgın ve benimle konuşmuyor, ama Bud Walsh'un sessizliği oldukça hafif bir ceza sayılır — yanlış zamanda onu kızdırırsan, merdivenlerden aşağı itilirsin.

En zor kısmı, benim gitmemi açıkça sabırsızlıkla bekliyor olması. Yani terk edildim, bir ebeveynim beni istemiyor, diğer ebeveynim ise on yıl önce beni terk etti ve şimdi beni terk eden *başka* bir adamla New Orleans'ta beş gün geçireceğim. Annesi bir zamanlar beni önemsiyor gibi görünüyordu ama artık öyle değil.

Thomas fikrini değiştirecek, ama şu anda sorunun bende olduğuna dair birçok kanıt var.

Boş bira kasalarını dışarı çıkarıyorum — dün altı aylık gazete yığınını hallettim — ama hepsi geri dönüşüm kutusuna sığmıyor. Eskiden bu yığının dışarıda saklamak için daha fazla çaba gösterirdim ve şimdi bile kendime, bunları saklamanın bir arkadaşın ya da kızın işi değil, bir yardımcıcının işi olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

İşimi bitirdikten sonra, kendimi prezentabl hale getirmek için uzun bir sürece başlıyorum. Duş aldıktan sonra saçımı kurutup makyajımı yapıyorum. Ünlü biriyle çıkmaya başladığımdan beri bu benim için ikinci bir doğa haline geldi. İnsanlar Thomas'ın *seksi* biriyle çıkmasını bekliyordu; bir manken, bir influencer ya da büyük göğüslü ve masum bir gülümsemeye sahip sarışın bir sporcu. Instagram'da ikinci ya da üçüncü kez "*Kütüphaneci kim?*" ya da "*Saç düzleştiriciyi hiç duymamış mı?*" gibi yorumlar yapıldığında, bir şeyler değiştirmem gerektiğini anladım. Kıyafetlerim. Saçım. Yüzümü el sabunuyla yıkama alışkanlığım. Bu tehlikeli bir yokuş aşağıydı — maskara ile başladım ve şimdi çöpü çıkarmak için iki ton kontur kullanıyorum, ama Instagram'daki yorumlar durdu. Ya da en azından "*Seksi, ama eminim aptaldır*" şeklinde değişti, ki bu bir şekilde bir gelişme sayılır.

Elijah'ın bunu görüp kaçırdığını fark etmesini umuyordum, ama belli ki öyle olmadı.

İşimi bitirince Cabotların evine doğru yürüyorum. Çocukken bu yolu çıplak ayakla ve şortla yürürdüm, şimdi giydiğim keten etek ve polo tişört de pek fazla örtmüyor ama kendimi golf sahasına giden bir emekli gibi hissediyorum.

Bu sadece büyüdüğümün ve olmam gereken kişiye dönüştüğümün bir göstergesi. Okulda her şey çok doğal geliyor. Neden burada kostüm giymiş gibi hissettiğimi bilmiyorum.

Cabotların evi görünür hale geldiğinde hâlâ bir blok uzaktayım. Garaj yolunda sadece Kelsey'nin Range Rover'ı duruyor ve omuzlarım rahatlamış bir şekilde sarkıyor. Elijah'ın hatası yüzünden onlarca yıllık dostluğumuzu mahvetmek için yeterince kindar mıyım? Kesinlikle. Ama Kelsey'nin hatırı için, olgun davranacağım. Dün işleri daha da kötüleştirdim, ama Elijah bir dahaki sefere buralarda olduğunda durumu düzeltereğim. Bizim aramızda her zaman şakacı bir çekişme vardı, bu yüzden çekişmeye devam edip "ayrıca, siktir git" demediğim sürece kimse farkına varmayacaktır.

Ana kata çıkan uzun merdivenleri tırmanıyorum. Kapıyı çaldığımda, Kelsey kapıyı açıyor ve bana coşkuyla sarılıyor. "Gelmişsin! Ne zamandan beri kapıyı çalıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Uzun zaman oldu. Hala içeri direkt girebileceğimi bilmiyordum."

Sevimli ela gözlerini devirir, bu gözler minik sarışın Kelsey'nin iri esmer erkek kardeşiyle paylaştığı tek şeydir. "Burada her zaman öyle olacaksın. Neyse, içeri gel! Katılımcı çantaları için eşyaları topluyorum. Her şeyi paketinden çıkarmama yardım edebilirsin."

Cabotların evi, en son geldiğimden bu yana önemli ölçüde yenilenmiş ve genişletilmiş. Eski tüylü halı, parke ile değiştirilmiş, odalar büyütülmüş ve hatta bir asansör bile yapılmış. Kelsey, uzun merdivenlerden market poşetlerini taşımaktan yorulduklarını söylüyor.

Beyaz kanep ve ona uyan beyaz sandalyelerin üzerinde bir sürü tasarımcı yastığı var. Sanat eserleri, on binlerce dolar veya daha fazla değeri olan imzalı Rothko litografileri ile Kelsey ve Elijah'ın çocukken yaptıkları sanat eserlerinin bir karışımı. Zaten ailelerinin parası vardı — büyükannelerinden biri çok zengin — ama şimdi Kelsey bir milyarderle evlendiği için, genel olarak yaşam standartları açıkça çok yükseldi.

"Katılımcılar için hediye çantaları hazırladığınıza inanamıyorum," diyorum, tek kullanımlık kameraların bulunduğu kutuya bakarak. "Zengin müstakbel kocanız, bunu Gwyneth Paltrow'a yaptırma olmaz mı?"

"Tabii," diyor. "Ama ben kendim yapmayı seviyorum. Elijah her şeyi oraya götürecekt."

"New Orleans'a mı gidiyor? Tanrım, bu ne kadar sürer ki?"

"Düşündüğünden daha uzun sürecek çünkü önce Key West'te büyükannemizi almaya uğrayacak."

Ona olan sevgim, düz bir denizde dalga gibi içimde yükseliyor. Bunu bekleyeceğimi bilseydim, daha iyi mücadele ederdim. Ama bu tam *Elijah'a göre* bir şey, iki saatlik bir uçuş yerine milyonlarca saat yol gidip, muhtemelen bunu önemsiz bir şey gibi göstermeye çalışmak. Çocukluğundan beri evin reisi rolünü oynuyor ve bunu, tamamen yetişkin olan babamdan çok daha iyi yapıyor.

"Neden oraya uçamıyor?" diye soruyorum.

Kelsey yüzünü buruşturur. "Biliyorsun... babam ve kardeşimle ilgili olanlar."

Elijah ve Kelsey'nin babasının, hafta sonları onları uçurmak için kullandığı tek motorlu bir uçağı vardı. Uçak, kardeşleri Campbell'ın da içinde olduğu halde Körfez üzerinde düştü. Judy için, Florida'daki küçük kasabada tüm bu anıları görmek çok acı vericiydi, bu yüzden Cabot ailesi Oak Bluff'a taşındı. Tanrı'nın beni hayatlarına soktuğunu, çünkü ona üç çocuğa yetecek kadar sevgi verdiğini söylediler. Bunu kaybetmek için ne yaptığımı hep merak edeceğim.

"Annen burada mı?" diye soruyorum, arka pencereden küçük bir kızın sahilde topu kovalamasını izlerken.

Kelsey başını sallar. "Saçına gölge yaptırmaya gitti. Yemin ederim, sanki gelin oymuş gibi davranıyor, ben değil. Ama yakında eve dönecek. Elijah da öyle."

Başımı manzaradan ona çeviriyorum. "Eve mi? Hala *burada mı* yaşıyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Okyanus kenarından daha iyi bir yer yok ve o parasını boşa harcamak istemedi."

Bu mantıklı değil. Elijah şimdi otuz beş yaşında. Ve o gece, benimle birlikteyken, bir sürü planı vardı. Kendisi için. Bizim için. Bize bir ev inşa edecekti. Ağzından çıkan her kelime yalan mıydı?

Önemli olmamalı. Önemli *değil*. "Beni işe koy," diyorum.

"Bütün sabah temizlik yaptıktan sonra bunu yapmak istediğine inanamıyorum, ama yardım etmeye kararlıysan, ben diğer çöp kutularını getirirken sen de o dudak kremlerini açmaya başlayabilirsin. Birini dene. Üstünde yazan tadı gerçekten var."

"Yani kokusu öyle, değil mi?" diye ona sesleniyorum, balsamlardan birini açıp dikkatlice kokluyorum.

"Hayır!" diye bağırır. "Gerçekten çilek gibi tadı var! Dene!"

Ben düzleştiriyorum düzleştiriyorum dudak düz
dudaklarımdaki dudaklarımdaki *tadı* tadı çilek
çilek gibi tadı yok—kapı açıldığında ve Elijah orada durduğunda, kot pantolon, iş botları ve tam ona göre bir tişört giymiş. Tüm çerçeveyi dolduruyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve kararıyor.

İşaret parmağım hareket etmeyi bırakır, suçlu bir şekilde havada asılı kalır, sanki eldivenli yumruğumdan bir elmas kolye sarkan bir suçluymuşum gibi. Onun güzelliği hala ciğerlerimdeki havayı ve kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri emiyor.

"Dudak parlaticısının tadını alıyorum," diyorum ona.

İçimde, kesinlikle ölüyorum. İki yüksek lisans derecem var, ama aklıma gelen en iyi şey buydu. *Dudak parlaticısını tadıyorum.*

Lanet olsun, Easton.

Yüzünde lezzetli bir gülümseme beliriyor ve midem bu harekete uyararak karnaval trenindeymiş gibi sallanıyor.

"Kelsey profesyonel dudak parlaticısı tadıcıları işe alacaktı," diye cevaplıyor, "ama aylar öncesinden randevuları dolmuş."

Ona hala kızgın olmak istiyorum, ama bunun yerine kendimi gülmeme engel olmaya *çalışırken* buluyorum. *Lanet olsun Elijah, yaptıklarından sonra nasıl arkadaşmışız gibi davranmaya cüret edersin?* "Gülüyorum, ama sen hala bir pisliksin."

Omuzları düşüyor. "Biliyorum. Ve..."

Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyunca dönüyor ve söyleyeceği şeyi bitirmiyor, ki muhtemelen yine bir özür olacaktı, ama *tanrım, Easton... beş yıl oldu. Artık özür dilemeye gerek yok. Bırak gitsin.*

Evden çıkar ve bir dakika sonra, bir eliyle Judy'nin dirseğini, diğer eliyle belini tutarak asansöre gelir.

"Easton!" diye bağırır, kollarını açarak.

Bizim evde sarılmayız, ama Cabotlar kendi evlerinde sık sık ve şiddetle sarılırlar. Hiç doğal gelmese de, buna katlanmayı ve hatta takdir etmeyi öğrendim.

Judy beni gördüğüne gerçekten çok sevinmiş görünüyor, ama beni bu kadar uzun süre görmezden geldikten sonra buna inanmak zor. Elijah onu kanepeye götürmeden önce, biraz isteksizce, ama nazikçe ona sarılırım.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Yaralandın mı?"

Elini sallıyor. "Önemli değil. Kalçamdan bir şey oldu. Düğüne kadar iyileşir." Yanındaki yere oturmam için eliyle işaret ediyor ve Elijah ile Kelsey karşı sandalyelere oturuyor. Elijah'ın oturma şeklini unuttuğum — klasik bir erkek gibi bacaklarını açarak oturuyor, elleri uyluklarında rahatça duruyor. Keşke bundan nefret etseydim.

"Okuldan bahset bana," diye ısrar eder, Kelsey ise bize birer kutu verir ve doldurmamız için poşetleri dağıtmaya başlar. "Aslında, önce neden araştırma yapmaya karar verdiğini anlat. Hayatın boyunca pratik yapmak istemiştin."

Nefesim bir anlığına kesilir. Bu konuda o kadar çok yalan söyledim ki, artık alışılmış bir şey olmalıydı, ama hiç de öyle olmadı. "Sanırım bilimle daha çok ilgileniyordum. Ve bu şekilde potansiyel olarak çok daha fazla insana yardım edebilirim."

Bu tamamen yalan değil. Beklemediğim halde araştırmayı seviyorum. Ve bunu yaparak daha fazla insana yardım edebilirim. Ama hayır, planım bu değildi. Ve bu konuda pek seçeneğim yoktu.

"Ne okuduğunu tekrar söyler misin? Kelsey açıklamaya çalıştı ama bilimle ilgili her şey bir kulağından girip diğerinden çıkıyor," diyor Judy, çantasını karıştırarak.

Yıllar geçtiğinin farkında mı? Bütün bu zaman boyunca benden kaçtığı için, yarım on yıldır uğraştığım bir şey hakkında soru soruyor?

Uslu dur, Easton. Kelsey için uslu dur.

Kelsey gülümser. "Sanırım sorun, kendim bile anlayamadığım bir şeyi sana açıklamaya çalışmamdı."

Cevap verirken Elijah'ın bakışlarından dikkatlice kaçınıyorum, ama ellerinden kaçınamıyorum. Büyük, bronzlaşmış elleri. Bir şekilde hem sevimli hem de erkeksi olan uzun parmakları.

"Bu bir poliamin kompleksi," diye başlıyorum ve hem Judy hem de Kelsey bana, aslında *ne dediğini hiç anlamadığım anlamına* gelen o yavan, cesaret verici gülümsemelerini atıyorlar. Thomas, yaptığı şeyi bir çocuğun bile anlayabileceği kadar basit terimlerle açıklayabilir. Benim böyle bir yeteneğim yok. "Otof... yardımcı olur," diye tekrar kendimi durduruyorum. "Hücrenin yapısal bütünlüğünü korumaya yardımcı oluyor. İncelediğim bu, ağızdan alındığında oldukça önemli yaşlanma karşıtı faydalar gösteriyor... Topikal bir versiyonunu araştırıyorum."

Judy başını sallar. "Matematik defterine rastgele sayılar karalayan küçük kız dünyayı değiştirecek."

"Bu, genel yapbozun sadece küçük bir parçası," diye itiraz ediyorum. Bazılarımız bu küçük hazineleri ortaya çıkarıyor, bazıları ise Thomas gibi, onları çok daha önemli şekillerde bir araya getiriyor.

"Sen her zaman çok mütevazıydın," diye cevaplar Judy. "Ama araştırmam küçük bir parça olsaydı, bu kadar hızlı ilerleyemezdi. Orada birisi bunun değerini görüyor. Umarım... Umarım devam eder."

Thomas'tan bahsetmemek için çok uğraşıyor, ama ne demek istediğini biliyorum: *Umarım garip bir durum olmaz. Umarım sorun olmaz.* Ve olmayacak, çünkü Thomas fikrini değiştirecek, ama evet... aksi takdirde durum inanılmaz derecede garip olabilir.

Kelsey konuyu ustaca düğüne çeviriyor ve Judy elimi tutuyor. "Daha önce New Orleans'a gittin mi, Easton?"

"Hayır. İyi şeyler duydum."

"Bu harika," diye hayranlıkla söylüyor. "Bana bir şekilde büyüdüğüm yeri, Panhandle'ı hatırlatıyor. Buraya taşınana kadar tüm hayatım boyunca körfezde yaşadım ve New Orleans'ta olmak, onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Mardi Gras'tan hemen sonra ilk kez gittik ve..." Dönüyor. "Kelsey, ona sandalyelerden bahsettin mi?"

"Sen o lanet sandalyelere takıntılısın," diyor Kelsey gülerek, sonra bana dönüyor. "İnsanlar Mardi Gras için uzanma koltuğunu motorlu hale getiriyorlar. Yani, dört araba geçiyor ve sonra içecek tutucusunda bira olan bir adam, uzanma koltuğunu caddede sürüyor."

Judy hiç utanmadan omuz silkiyor. "Bu sembolik bir şey. Onlar *yaşam sevinciyle* dolular. Memleketlerine çok gurur duyuyorlar. Küçük bir kasaba havası var ama büyük bir şehrin tüm kolaylıkları da mevcut. Düğün için mükemmel bir yer ve Bridget harika bir iş çıkardı."

Kelsey'den öğrendiğime göre Bridget, Hawk'ın annesi ve o ve Judy bu düğünü planlarken çok yakın arkadaş olmuşlar. Beni terk ettiği için Judy'den nefret etmek istedim, ama yapamadım. O çok coşkulu ve beni, cevaplarımı ve geleceğimi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Belki daha sonra ona tekrar nefret etmeye başlarım, ama şu anda yapamıyorum.

"Bridget demişken," diyor Kelsey, "sana büyükannemden bahsetti mi? Betty ile misafir evinde kalmayı tercih edeceğini düşündüğünü biliyorum, ama bu yaz çok fazla hastanede kaldığı için onu evde tutmamız gerekip gerekmediğini merak ettim."

"Bilmiyorum," diyor Judy, dudağını ısırarak. "Açıkçası gelmesi gerektiğinden bile emin değilim. Araba yolculuğu çok uzun sürecek, ya yolda bir sorun çıkarsa?"

"Anne," dedi Elijah. "O seksenli yaşlarının sonlarında... Bundan sonra kaç tane aile düğünü daha olabilir ki?"

"Senin aşk hayatın belirleyici faktörse, hiç olmaz," diyor Judy, kaşlarını kaldırarak. "Ama tamam, peki. Keşke..." Düşünürken başını eğiyor. "Keşke arabada tıp bilgisi olan biri olsaydı."

Sonra bana bakar.

Teorik olarak, burada tıbbi bilgisi olan tek kişi.

Gözlerim büyüdü. Çünkü bu *büyük* bir istek. Elijah ile arabada yaklaşık bir milyon saat geçirmek, New Orleans'a direkt uçuşum yerine Florida'nın en uzak noktasına gitmek mi?

"Judy," diye araya girdim, "Asla ihtisas yapmadım. Yasal olarak bakım sağlayamam ve acil bir durumda Elijah kadar bilgim var, yani hiçbir şey."

Bu tamamen doğru değil. Arabanın arkasında oturup ona *neden* büyükannesinin yolcu koltuğunda ölmek üzere olduğunu sakın bir şekilde açıklayabilirdim

—*görünüşe göre kalp krizi geçiriyor. Önemli beyin hasarı oluşmadan önce beş dakikamız var*—ama bu pek yardımcı olmuyor gibi görünüyor.

"Yolun uzun olduğunu biliyorum ve bunu önermekten nefret ediyorum, ama *yeterince* bilirsin," diye ısrar ediyor. "Yani, bir şey ters giderse, Elijah..."

"Olmaz," diyor Elijah. O da benim kadar bu fikirden dehşete düşmüş görünüyor, ki bu pek de gurur verici bir durum değil. "Easton ve ben bir yolculukta birbirimizi öldürürüz."

"Yanlış," diye cevaplıyorum. "Yolcu koltuğuna oturur oturmaz, karotis arterine doğrudan bir zehir iğnesi sapladım. Karşı koyacak bir dakikan bile olmazdı."

"Sanki arabayı durdurduğumu varsayıyorsun."

Gülmek istemiyorum ama yine de ağzımın seğirdiğini hissediyorum.

"Peki," diyor Judy, elleri titreyerek. "Söylediklerimi unut."

"Unutmak için önce ciddiye almam gerekirdi," diyor Elijah. "Bu senin şimdiye kadarki en kötü fikrindi, Judy."

"Elijah, annene sözlü olarak kötü davranmayı kes," diye azarlıyorum.

"Sen benim patronum değilsin, Harvard," diyor, kaşlarını kaldırarak.

Yakışıklı, çene kemiği belirgin, otuz beş yaşındaki Elijah'ın bir çocuk gibi "*Sen benim patronum değilsin*" demesi, son kalan itidalimi de yok ediyor. Boğazımdan bir kahkaha patlıyor ve onun karşılık veren sırtışı zafer dolu.

"Yemin ederim, ikiniz aynı odada olduğunuzda çocuklara dönüşüyorsunuz," diyor Judy.

Kahkaham kesilir ve o kadar kızarıyorum ki, hava alabilmek için gömleğimi göğsümden çekmek zorunda kalırım. Çünkü bir zamanlar birbirimizin yanında çocuk gibi davranmadığımız bir dönem vardı.

Onu kontrol etmek için ona bakmayacağım, ama eminim Elijah da kızarıyor

.

EASTON

Ertesi gün erken saatlerde uyanıp bikinimi giyerek, çocukluğumdan beri yaptığım gibi, Duncanlar ve Millerlar'ın evleri arasındaki çeyrek mil uzunluğundaki okyanus şeridinde yüzmeye gidiyorum.

Plaja vardığımda manzarayı seyretmek için durdum: Su sakın, gökyüzü sabahın erken saatlerinde şeftali ve pembe tonlarıyla kaplıydı. Bu manzara eskiden bana umut, iyimserlik ve *canlılık* hissi verirdi. Artık vermiyor. Sanırım yaşımdan dolayı, ki otuz yaşında bile olmadığım için bunu söylemek saçma, ama işler böyle yürüyor gibi görünüyor. Güzel bir manzara ya da bir şekerleme, çocukken yenilikçi bir şeydir. Birkaç on yıl geçtikten sonra, bu çekicilik yıpranır, solur, kenarları pürüzlü hale gelir.

Bu yüzmenin ritmini özleyerek suya giriyorum — bir kolum öne, diğeri arkaya, her üç kulaқта bir kafam havayı almak için su yüzeyine çıkıyor.

Çıktığımda, uzuvlarım kurşun gibi ağırlaşacak ve biraz uykuya ihtiyacım olacak, ama şu anda hissetmediğim bir şekilde yenilenmiş hissedeceğim. Belki manzarayı takdir edebileceğim ve umarım Thomas ile olan durum da beni daha az rahatsız edecek. Ayrılalı üç gün oldu ve ondan haber almadım, bu durum... endişe verici.

Ve onunla konuşmayı özlüyorum. Dün gece UCSD'de yapılan bir klinik araştırmanın yeni sonuçlarını gördüm. Normalde bunları derinlemesine tartışırdık. Belki bazı açılardan heyecanımız eksikti, ama aynı ilgi alanlarını paylaşmak çok önemli. Artık bunu anlatacak kimse yok.

Gittikçe daha derine giriyorum, bileğimdeki at kuyruğu lastiği ile saçlarımı geriye doğru çekiyorum. Ve tam dalmak üzereyken, *yapamayacağımı* fark ediyorum. Saçlarımı düzeltmek için yaptırdığım bu deli gibi pahalı keratin tedavisi tek bir kural ile geliyordu: sodyum içeren şampuan kullanmak yasak,

yani tuz içeren şampuan kullanmak yasaktı. Okyanusun tuz bakımından zengin olduğu söylenir.

"Siktir." Bir anlığına belime kadar gelen suda kalıyorum, midem düğümlenmiş, çenem sıkılmış. Bu yüzme olmadan bütün gün boşluk hissedeceğim. Ama keratini mahvedersem yeniden yaptırmak için ne param ne de vaktim var. Düğüne kadar, tercihen sonbahara kadar dayanması gerekiyor. Eğer kıvrıcık saçlarla okula dönersem ve Thomas geri gelmezse, internetteki troller benim dağıldığımı iddia ederek bayram edecekler, bazı arkadaşlarım da öyle.

Ne kadar başarılı olursam olayım, her zaman bunun zekamdan çok Thomas'la çıkmamla ilgili olduğunu iddia etmek isteyen biri çıkar. Ve ne kadar başarılı olursam, insanlar o kadar benim kötü günlerimi, hatalarımı bulmaya hevesli olurlar.

Kuma geri dönüp havlumun üzerine oturuyorum, sert ve kızgın bir şekilde suyu izliyorum. Sık sık, hayattan istediğimi ancak sevdiğim her şeyden vazgeçerek elde edebileceğimi hissediyorum. Bu, okulda alıştığım bir duygu. *Her şey amaç uğruna*, diye kendime söylüyorum. Neden burada bu kadar keskin olduğunu bilmiyorum.

Ben Thomas'ı Thomas'ın Instagram kontrol ediyorum — henüz henüz laboratuvar sonuçları dışında hiçbir şey paylaşmamışken, üzerime uzun bir gölge düştü. Kafamı kaldırmadan bile bu gölgenin kime ait olduğunu biliyorum. Elijah, on iki yaşında bu yüzüşe ilk kez denediğim gün sahile koşmaya başladı ve o günden beri beni izliyor. "Neden lanet lan yüzmeye dışarı yüzüyordun yüzüyordun yalnız diye sordu, o ilk seferinde. "Ya yorgunluktan geri dönemeyecek hale gelseydin?"

"Sen beni kurtarmak için koşarak gelirdin," diye cevap verdim, kirpiklerimi kırıştırtarak. O zamanlar Elijah'a olan aşkım, küçük bir kızın rock yıldızına olan aşkı gibiydi: hiçbir şeyin olma riski olmadığı için tamamen güvenliydi. "Bu, şimdiye kadarki en romantik şey olurdu... Beni sudan bir gelin gibi taşırdın."

"Ben sana ulaşana kadar sen çoktan ölmüş olursun," diye cevapladı, kaşlarını çatarak. "Eğer bunu romantik buluyorsan, o zaman gerçekten ailenle konuşmam gerek."

Onun sert bakışları, beni korumak için gösterdiği içgüdü... ailemin sahip olmadığı bir içgüdü... beni içten içe ısıttı. Ertesi sabah

tekrar dışarı çıkmamın tek nedeninin bunu tekrar görmek olduğunu düşünüyorum.

Ama bugün bana bağırması için bir neden yok, bu yüzden bu konuşma olacağını düşünüyorum. Yaptığı şey için yine değersiz özürleri, ardından benim sonunda bir yetişkin gibi davranıp ona sorun olmadığını söylemem.

Bunu yapmalıyım, ama hiç havamda değilim.

Onun yönüne gözlerimi kısarak, o görüldüğünde göğsümde patlayan enerjiyi görmezden geliyorum. "Neden buradasın?"

Kollarını, şu anki boyutlarının yarısı kadar oldukları zamanlarda geceleri birçok kez düşündüğüm kollarını, geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "Neden yüzmüyorsun?"

İç çekiyorum. "Anlamazsın."

O yüzünü buruşturur. "Adetle ilgili bir şey mi?"

İstemedi gülüyorum. "Hayır, aptal. Saçla ilgili bir şey. Buraya indiğimde, tuzlu suyun saçımı düzleştirmek için yaptığım bu çok pahalı işlemi mahvedeceğini hatırladım."

"Neden saçınla uğraşıyorsun?" diye sorar, yanıma kumlara oturarak. "Olduğu haliyle gayet iyiydi."

Beni olduğum gibi *seven* birinden gelseydi daha inandırıcı olurdu. beni olduğu gibi *seven* birinden gelseydi daha inandırıcı olurdu.

Bacaklarımı önüme uzatıp avuç içilerimle geriye yaslanıyorum. "Sadece daha profesyonel görünüyor. Sen neden buradasın?"

Ağzını açıp kapattı, yüzünde bir gölge geçti. "O morluk nereden?" diye sordu, bacağıma doğru başını sallayarak.

Kaşlarımı çatıp bacağıma havaya kaldırarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum... kalçamın yanında büyük bir leke var. "Neden buradasın, sanki arkadaşmışız gibi davranıyorsun? Bunu mahvettin, hatırladın mı?"

"Lanet soruyu cevapla," diye homurdanır.

Yaptığı şeyden pişmanlık duymadığını görünce yorgunluktan nefesimi veriyorum. "Bu çürüğü nereden aldığımı bilmiyorum. Dün babamın evini temizliyordum. Muhtemelen bir şeye çarpmışımıdır."

Beni inceliyor, gözleri karanlık ve şüpheyle dolu. Bu mantıklı, çünkü geçmişte morluklar hakkında ona birçok yalan söyledim.

Bir zamanlar benim için endişelendiği şekilde, sanki sıcak bir battaniye gibiydi. Yaralarım hakkında ona yalan söylemeye devam etsem de, birinin beni bu kadar önemseydiği için sorduğu için mutluydum.

Ve yine kalbim kıpır kıpır, bu da hala hoşlandığım anlamına geliyor, ama muhtemelen hoşlanmamam gerekir. Onun ya da başka birinin ilgisine ihtiyaç duyacak kadar yaşlıyım.

"Hala bana neden buraya geldiğini söylemedin."

Dudaklarını ısıyor, kendi düşüncelerine o kadar dalmış ki beni duymamış gibi görünüyor.

"Senden bir ricam vardı," diyor bir süre sonra.

İç çektim. "İyilik isteyecek durumda olduğumu sanmıyorum. Başı dertte olan sensin, ben değil."

"Evet, Easton, yüzüncü kez hatırlattığın için teşekkürler. Neredeyse unutuyordum."

"Asla unutmama izin vermeyeceğim."

Göğsünden düşük bir kahkaha atar, sessiz bir gürültü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, annem dün bir bakıma haklıydı ve arabada bir şey ters giderse ne yapacağını bilen biri olması gerçekten omuzlarımdaki yükü hafifletir."

Hayatım mahvoldu. Key West'ten New Orleans'a ne kadar hızlı gidebilirler ki? Büyükannesi de beni sevmiyor. Hiç sevmeydi. Onun ziyareti sırasında kulübeye girdiğimde, sanki benim yoksulluğum onun katlanamayacağı bir koku yayıyormuş gibi dudaklarını büzüyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Key West'e kadar sürmek istemediğim gerçeğinin ötesinde, bu milyon saat sürer..."

"En fazla on bir saat sürer."

İki saat sürebilir. Yine de çok uzun olur.

"Her neyse... Dün de söylediğim gibi, benim tıp lisansım yok.

Yardım etmem yasa dışı olur."

Elijah bana en sert bakışını atıyor. "Bu seni geçmişte durdurmadı."

Donup kalırım. *O bilmiyor. Bilemez de.*

Omuzlarım gevşer. Evet, eskiden, kardeşlerimden uzaklaşmadan önce, onlara ve onların

—köpek ısırması, kesik gibi—ama Elijah'ın bildiği her şey önemsiz şeyler, o zaman neden bu konuyu açıyor ki?

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım ve büyükannen için bunu yapmayacağımdan eminim. O bana karşı her zaman çok kötü davrandı."

"Orada neyin yanlış olduğunu açıklayabilecek birinin olması bile bir başlangıç olur," diyor. "Rastgele bir hastaneye koşturursak ve bizi on saat boyunca bekleme odasına gönderirlerse, Harvard olayını birine anlatabilirsin ve eminim ki, aksi takdirde alamayacağımız biraz ilgi görebiliriz."

Yeni bir sorun çıkmadıkça, dün benim için arabayı durdurmayacağını söylediğinden bu yana neyin bu kadar radikal bir şekilde değiştiğini hayal edemiyorum.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Eğer o kadar hasta ki yolda hastaneye gitmesi gerekiyorsa, gitmemesi gerekir."

Omuzlarını silkiyor. "O gerçekten oraya gitmek istiyor. Kelsey onun tek torunu ve ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorsun. Ona bunun mümkün olmadığını söyleyen kişi ben olmayacağım. Sadece biraz destek istediğimi bilmek istiyorum."

Ben kabul etsem de etmesem de o bunu yapacak. Ve eğer bir şey ters giderse ve Kelsey'nin düğünü mahvolursa, benim varlığımın yardımcı olup olmayacağına bakılmaksızın kendimi suçlu hissedeceğim. Bu yüzden evet diyeceğim, ama onun biraz daha yalvarması gerekiyor.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Bunun bana ne faydası olacak?"

"Vermekten duyulan mutluluğu mu? Uzun zamandır kaybettiğin empati duygusunu mu yeniden kazanmak mı?"

Ayaklarımı ıslak kuma gömüyorum ve üzerlerini düzeltiyorum. "Hayır, ben gerçekten önemsedğim bir şey demek istedim."

O güldü, ben de güldüm. Elijah ile aramızda hep böyle olurdu, bu karşılıklı atışmalar, birimizin sert davranmaya çalışıp istemeden gülmeye başlaması. "Peki, bu aralar senin için önemli olan ne?" diye sordu. "Erkek arkadaşının oynadığı gibi bir TV programı mı?"

Eski erkek arkadaşım, ama bunun burada bir önemi yok. "Hayır. Televizyona çıkmak gibi bir isteğim yok."

Başını eğdi. "Kelsey bana terk edildiğini söyledi."

Ah. Sanırım zaten biliyordu.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Evet, terk edildim. Konuyu açtığın için teşekkürler." Ayaklarımı kumda yaptığım tünellerden çekip tozlarını silkeliyorum.

"Görünüşe göre bu adamın geri döneceğinden eminsin," diye ekler.

Tehlikeli bir konuya giriyor. Özellikle de Thomas'ı en çok *onun* yüzüne vurmayı planladığım için. "Öyle, ama bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü onun geri dönmesini sağlamanın en kesin yolu, başka bir erkekle seyahate çıktığını duymasıdır."

Bu sözleri aramızda bir an için havada asılı kalıyor, muhtemelen benim bunu çürüteceğimi veya bir şekilde tartışacağımı düşünüyor. Normalde öyle yapardım, ama... aslında haklı. Thomas ergenlik döneminin çoğunu bir inek gibi hissederek geçirdi, bu da Devon Hunt ile yaptığı bu aptalca gezinin bu kadar çekici olmasının nedenlerinden biri - o günlerin geride kaldığını kendine kanıtlamak için bir başka fırsat. Lise yıllarında onu görmezden gelen bir grup kızın şimdi ona hayranlık duyması için bir başka fırsat. Bunun çabuk eskiyeceğini düşünmüştüm, ama umduğum kadar çabuk olmuyor.

Ona biraz destek olabilirim ve sosyal medyada, 1,95 boyundaki balo kralı Elijah ile seyahat ettiğimi gösteren birkaç paylaşım, ona zamanın geçtiğini, kayıp gençliğini yeniden yaşarken önemli bir şeyi kaybedebileceğini hatırlatabilir. Yine de, Elijah ile önümüzdeki birkaç günü geçirmek buna değer mi?

Dizlerimin üzerine kollarımı katlayarak oturuyorum. "Thomas ile evlenmek için seninle ve büyükannenle arabada milyonlarca saat geçirecek kadar istekli olduğumdan bile emin değilim."

Kaşlarını kaldırır. "Eh, onu geri kazanmadan önce bunu çözmek gerekebilir, ama yine de yardıma ihtiyacım var ve sonunda evet diyeceğini biliyorsun."

Tamam, tabii. Ama tüm bu saçmalıklara katlanacaksam, birlikte seyahat ettiğimizi *söyleyebilme* yeteneğinden daha fazlasını elde etmeliyim.

Beni terk eden bir erkeğe, beni terk eden *başka* bir erkeği geri kazanmam için yardım etmesi için yalvaracağım inanmıyorum. İlk erkeğin yüzüne bunu sürmek için burada olması gereken bir erkeğe.

"Çektiğim fotoğraflarda birlikteymişiz gibi davranırsan giderim. Ve yolda West Palm Beach'te bir gece kalırız. On bir saat arabada oturamam. Yapamam."

Gözleri kısılır. "Neden West Palm?"

"A, muhtemelen yolun yarısı orada," diyorum, parmağımla maddeleri sayarak. "B, orada okuldan tanıdıklarım var."

"Boston'da yeterince görmüyor musun onları?"

Bazen çok kalın kafalı olabiliyor. Ya da belki de son beş yılı eski sevgilisini kıskandırmanın yollarını aramakla geçirmemiştir.

"Mesele onları daha fazla görmek değil," diye cevap veriyorum. "Mesele, onların beni *başka bir* erkekle görmeleri ve bu haberin Thomas'a ulaşması."

Çünkü o ıssız bir yerde olsa ve benim Instagram hesabımı takip etmese bile, James ve Melissa insanlara bizi birlikte gördüklerini yazacaklar ve bu insanlardan biri *mutlaka* Thomas'a mesaj atacaktır.

"Peki arkadaşlarını görmek ne anlama geliyor?" diye sorar. Bir santim bile kıpırdamamıştır, ama sanki bir adım geri çekilmiş gibidir.

"Tanrı aşkına Elijah, erkek arkadaşım ile evlenmeye çalışıyorum. Sanki kasaba meydanında benimle sevişmeni istiyormuşum gibi davranmayı kes."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki bunu hayal ediyormuş gibi. Sanki umurunda değilmiş gibi. İçimde bir şey titriyor, uzun, yavaş bir sıcaklık dalgası. Yarım saniye boyunca, sanki son beş yıl hiç yaşanmamış gibi. "Tamam. Ama ne yapmam gerekiyor?"

"Çoğunlukla bir iki saatliğine bana ilgi duyan düzgün bir insan gibi davranman yeterli."

Onun yerinde olsam yapacağım türden bir yorum yapmasını bekliyorum: *Bu sandığından daha zor ya da Bu benim en büyük oyunculuk rolüm olacak.*

Bunun yerine, gözlerinden korku gibi bir şey parıldadıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Yapacağım. Sadece birçok şeyin ters gidebileceğini düşünüyorum. Pazartesiye hazır olacak mısın?"

"*Bu Pazartesi mi? Düğünden neredeyse iki hafta önce.*"

Kelsey, yakın arkadaşlarının ve ailesinin birkaç gün erken gelmesini istiyordu, bir nevi tatil/uzun süreli bir buluşma gibi, ama iki hafta mı? Bu delilik.

"Büyükanne çok fazla mola vermek istiyor. Belki üç gün sürer, belki on gün sürer. En kötüsüne hazırlanıyorum."

Bu da, potansiyel olarak, Elijah ile baş başa kalacağım uzun bir süre anlamına geliyor, bu süreyi sadece beni hiç sevmeyen ve 600 mil boyunca her bit pazarına ve Cracker Barrel'a uğramamızı sağlayacak yaşlı bir kadının varlığı bozacak.

"Gerçekten önemli kısmı atladın, değil mi?"

O sıırttı ve midem çocukluğumdan beri yaptığı gibi yine aynı eski altüst olma hissini yaşattı. "En kötü kısmının benimle seyahat etmek olduğunu düşündüm."

Oh, doğru.

Kesinlikle öyle.

Nasıl unutabildim ki?

"BEKLE," diyor Kelsey, birkaç saat sonra sahilde yürüyüşümüzün ortasında aniden durarak. "*Kabul ettin mi?*"

Omuz silkiyorum. "Büyükannezi sevmiyorum, ama yol üzerinde ölürse düğününüzün havası kaçır. Ayrıca, onun da belirttiği gibi, Thomas'ı geri getirmek için en iyi yol, onun benim başka biriyle seyahate çıktığımı düşünmesini sağlamak."

Kelsey tekrar yürümeye başladı. Düğün elbisesine sığabileceğinden garip bir şekilde endişeli, ama her zamanki gibi görünüyor ve son birkaç haftadır bu beş yıllık yürüyüşleri yapıyor. Ama ikinci kez durur ve gözleri büyür. "Hay aksi, Easton. *Kardeşimle* sahte bir romantizm hikayesi mi uyduruyorsun? Bunun nasıl biteceğini biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Umarım Thomas tek diz çöküp, seçtiğimiz yüzüğü bana uzatır. Tercihen senin düğünün için zamanında."

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bu bana neyi hatırlatıyor *biliyor* musun?"

."

Gülüyorum. "*The Wedding Date* değil."

Kelsey'nin çocukken en sevdiği filmlerden biri, kız kardeşinin düğünü için erkek eskort Nick'i kiralayan

Kat, kız kardeşinin düğünü için erkek eskort Nick'i tutar.

eski sevgilisini kıskandırmak için. Neden bu kadar çok sevdiğimizi bilmiyorum, ayrıca Judy'nin bize izlememize izin vermesinin nedenini de bilmiyorum, çünkü Kat'ın Nick'e seks için ekstra para ödediği bir gerçek.

"Bana bunun ne farkı olduğunu söyle," diye sorar.

"Öncelikle, Elijah ve ben anlaşıyoruz."

Birinin kuma kazdığı çukuru zar zor atlatır. "Nick ve Kat da filmde anlaşıyorlardı, ama lütfen devam et."

"Elijah erkek eskort değil."

"*Bildiğimiz* kadarıyla," diye karşılık verir Kelsey ve sonra gülmekten ikiye katlanır. "Aman Tanrım. Elijah'ı eskort olarak hayal edebiliyor musun? Her şeye huysuz ve isteksiz davranırdı. Ondan performans sergilemesini isteseydin, şöyle olurdu..." Dramatik bir şekilde iç çeker. "Sanırım. Her neyse."

Gülümsemem biraz zorlama. Burada onunla gerçekten samimi olan tek kişi olarak, onun hiç de isteksiz olmadığını doğrulayabilirim.

ELIJAH

Annemin kanepesinde uzanan kızın bacakları çok uzundu.

Sevgililer Günüydü, dışarısı çok soğuktu, ama o şort giymişti ve bir şekilde bronzlaşmıştı. Bana doğru döndüğünde kalçası sekiz rakamı gibi kıvrıldı ve kalın kâkülleri bir anlığına gözlerini kapattı, böylece tüm dikkatim ağzına odaklandı.

Siktir. O ağız. Birkaç saniye boyunca, ona yapmak istediğim şeyleri hayal ettim, sonra kendime onun kim olduğunu sordum.

Bu fantezilerin ardından yirmi dört saat boyunca kendimi suçladım. Çünkü kızın Easton olduğu ortaya çıktı.

Bir önceki yaz yüksek lisansa başladığımdan beri onu görmemiştim — kış tatilini büyükannemizle birlikte bir gemi seyahatinde geçirmiştik — ve o altı ay içinde bir şeyler dramatik bir şekilde değişmişti. Easton artık bir çocuk gibi görünmüyordu. Her zaman güzeldi, çok genç olmasına rağmen dikkat çekecek kadar güzeldi, ama şimdi tamamen farklı biriydi — uzun kirpiklerinin ve kalın kâkülleri altından sana bakıp, arı sokmuş gibi dudaklarını büzerek, tam o anda olduğu gibi, seni kelimeleri bir araya getirmekte zorlanacak hale getiren türden bir kadın.

"Neden buradasın?" diye sordu, sanki evine girmişim gibi, ve birdenbire yine tanıdığım Easton olmuştu.

Ve Tanrım, az önce hayal ettiğim şeyler... Yüzümü buruşturdum.

"Neden buradasın? Benim evimde?"

"Çünkü bu en kötü tatil," dedi. "Bu yüzden annenle takılıyorum."

Çantamı yere bıraktım. "Sevgililer Günü ile ne sorunun var?"

Kahve masasındaki kaseden bir kalp şekilli şeker aldı. "Öncelikle bunlar. Berbatlar ama bağımlılık yapıyorlar ve her ısırdığımda dişim kırılacak diye endişeleniyorum. Ayrıca erkeklerden umudumu kestim."

"Evet, kırk beş yaşındaki bir kadınla Sevgililer Günü planları yapmak bana bir ipucu verdi, ama neden?"

"Çünkü erkek arkadaşım ile ayrıldık ve o sürekli evime gelip fikrimi değiştirmem için yalvarıyor, ki bu çok saçma bir taktik."

Onun karşısındaki koltuğa oturdum. Keşke pozisyonunu değiştirip —şu anda olduğu gibi o kıvrımları göstermeyen bir pozisyona geçmesini dilerdim—ama en azından kim olduğunu bana hatırlatmak için çok *Easton gibi* davranıyordu.

"Neden saçma?"

Parmakları arasında başka bir konuşma kalbi sıkıştırdı ve onu inceledi. "Birine duygularını açığa vurarak hiçbir yere varamazsın. İlişkiler statüyle ilgilidir, genetik materyalini aktarabileceğin en kaliteli eşleşmeyi bulmakla ilgilidir. Onun çaresizliği tek başına, onun kaliteli bir eşleşme olmadığını kanıtlıyor."

Güldüm. İşte oradaydı. Easton ve gerçekleri, Easton ve bilimi. Onun hatırladığım haliyken, kıvrımlarını ve ağzıyla ilgili düşüncelerimi görmezden gelebilirdim. Komik, tuhaf, çekici ve garip, hepsi aynı anda. "Genetik materyalini aktarmayı düşünmek için biraz genç değil misin?"

Sırt üstü yattı ve tavana bakmaya başladı. Pozisyon değişikliği umduğum kadar yardımcı olmadı. "Evrimsel açıdan bakıldığında, ben tam olarak doğru yaşıyorum ve sen neredeyse çok yaşlısın. Demek istediğim, bu arayış doğuştan gelen bir şey, bu yüzden üremek planlıyor olsak da olmasak da buna göre hareket ediyoruz."

Ağzımı açıp bunun doğru olamayacağını söylemek istedim.

—Ben sadece yirmi iki yaşındaydım ve bolca vaktim vardı. Ama o bunu istiyordu. Biyolojik saatler ve evrim hakkında onunla tartışmamı ve neden burada olduğunu hala tam olarak açıklamadığını unutmamı istiyordu.

"Peki, onu neden terk ettin? Evrim veya genetik materyali referans alırsan, kesinlikle onun tarafındayım."

Tırnaklarını inceledi. "Birdenbire sıkıldığımı fark ettim ve onu bir sonraki görüşümde daha da sıkılmıştım, sonra beni sıkması nedeniyle ona gerçekten kızmaya başladım. Seni seven ve hiçbir şey yapmamış birine karşı böyle hissetmek pek adil değil, bu yüzden ondan ayrıldım, ama terk edildiği için bu kadar mızızlanacağını beklemiyordum. Şu anda aslında ilginç biri, ama kötü anlamda."

Gülerek, "Zavallı, kalbi kırık çocuk" diye düşündüm. Onun bakış açısını tamamen anlayabiliyordum. Şu anda sevimliydi, ama bir gün tehlikeli olacaktı. Bir gün, ona aşık olan her erkek ona kalbini verecek ve geri alamayacaktı.

Daha yaşlı olduğum ve bunun bana asla olmayacağı için çok rahatlamıştım.

"NE DEĞİŞTİ?" diye sordu annem. "Neden şimdi arabayla gitmek istiyor?"

Cevap veremeden yüzümü ovuşturuyorum. Onunla bu yolculuğa çıkmak çok kötü bir fikir.

Onu bikiniyle sahilde otururken, rüzgarda dalgalanan at kuyruğu saçları, eğilmiş dizlerinin üzerinde kıvrılan omurgasıyla gördüğüm anda bunu anladım, ama ona gelmesini teklif etmeyi hiç planlamıyordum.

Oraya sadece kavgayı önlemek için gittim, böylece New Orleans'ta kavga çıkmasın diye. Eğer dün annem gelmeden önce yaptığı gibi benimle kavga etmeye başlayacaksa, bunu burada halletmek istedim, yirmi aile üyesinin duyabileceği bir yerde değil.

Ve sonra... saçıyla ilgili aptalca bir şey oldu, bacağındaki morluk... ve bir buçuk hafta boyunca babası ve kardeşlerinin ona ne yapabileceklerini düşünmeye başladım ve... birdenbire ağzımdan çıktı. İstek. Cuma gününe kadar ayrılmamız gerekmiyordu

Cuma gününe kadar ayrılmamamız gerekiyordu ama onun burada, onların ayıklığına ve iyi niyetine bağlı olduğunu düşünmek... buna dayanamadım.

"Rahatladım," diye devam ediyor annem. "Sadece neyin değiştiğini anlamıyorum."

Hiçbir şey değişmedi.

Sorun da bu.

EASTON

The Cuŧta onunla ilgili makalenin başlığı "Bilim için geldik, göz ziyafeti için kaldık" idi, ama Thomas'ın mutlaka *yakışıklı* olduğunu söyleyemem. O sadece normal ve belli belirsiz bir şekilde televizyona yakışan — havaalanında yanından geçtiğiniz yüzlerce erkekten farkı yok. Onu çekici kılan, yaptığı iş ve alanının geleceği hakkında konuşurken canlanan hali. Asla bir yüksek lisans öğrencisiyle çıkmayacağına dair bir kuralı vardı, ama benim için bir istisna yaptı. Lisede en sevdiği matematikçisi olan ve uzun zaman önce ölmüş bir bilim adamına gizlice aşık olan tek ocuk olarak, gurur duymaktan kendimi alamadım.

Bunca yıl zekamı geliştirdikten sonra beni görünüşüm için seçmiş olması biraz can sıkıcı olsa da, bununla yaşayabilirim.

Beni hayatına çekti ama benim hayatıma girmek istemedi. Onu suçlayamazdım. Ben on bir yaş daha gencim ve yirmili yaşlarında, parasız yüksek lisans öğrencileri, kendi TV programları olan orta yaşlı profesörlerden çok farklı hayatlar yaşıyorlar. Benim ve oda arkadaşlarımla oturup bir gecede  *Kissing Booth* filmini izleyecek değildi; herkesin ona yarı tanrı gibi davrandığı BYOB partilerine de katılmayacaktı.

Arkadaşları James ve Melissa, benim çok zaman geçirdiğim insanlar. Thomas'ın meslektaşlarının çoğu yaşlı ve sıkıcı, eşleri de beni Thomas'ın peşinden koşan genç bir hatun gibi görüyorlar, ama Melissa onlardan değildi.

İş etkinliklerinde, "Beni bu yaşlı kadınlardan uzaklaştır" der ve beni kenara çekerdi, ama o da onların yaşındaydı ve onlar yaşlı değildi. şehir dışındaki konferanslarda birlikte yeterince zaman geçirdik, onu

onu yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum ve beni milyonlarca kez Palm Beach'te miras kaldığı evine davet etti, ama... Thomas olmadan da beni görmek isteyecek mi?

Onun numarasını çevirirken bile, bunu yapmam gerektiğinden emin değilim. Elijah ve ben birbirimize hiç dokunmadan kimseyi kandırabilir miyiz? Onun bakışlarına bile dayanamıyorum - otuz saniye boyunca her şey yolunda gidiyor, sonra birdenbire garip ve acı verici bir hale geliyor ve aramızda olanların yüzümden okunduğunu biliyorum, ama öyle değilmiş gibi davranmam gerekiyor.

Elijah'ın bu konseptten ne kadar rahatsız olduğunu söylemeye gerek bile yok — başlangıçta bu onun önerisi olduğu için biraz sinir bozucu. Eğer bunu bir fırsat olarak kullanıp ona yaklaşacağımdan endişeleniyorsa, rahat olabilir. Boğulsa bile ona dokunmam.

"Merhaba!" diyor neşeye, ama bu neşe hemen yok oluyor. "Seni aramak istiyordum. Thomas'la olanları duydum. Çok üzüldüm."

Bunu beklemem gerekirdi ama yine de midem düğümleniyor. Thomas muhtemelen Devon Hunt'ın yatında kadınlarla eğlenirken çekilmiş fotoğrafları ortaya çıkmadan önce bunu duyurmak istemiştir. Onun için itibarı her şeyden önemlidir, benden bile. Onu bunun için suçlayamam. Benim için de itibarım ondan daha önemlidir.

"Biraz şaşırdım," diyorum rahat bir şekilde, çünkü durum hassas ve Thomas benim *yıkıldığımı* duyarsa, daha fazla zamanı olduğunu düşünerek dalga geçmeye devam edecektir. "Ama aramız iyi. O kendi işini yapıyor, ben de kendiminkini."

Melissa tepkilerinde hiç de incelikli biri olmamıştır. Yüzünü göremiyorum ama bunu sindirirken gözlerinin şaşkınlıkla kırıştığını neredeyse duyabiliyorum. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü size söylemeliyim ki *biz* de şaşırdık. Hepimiz onun evlenme teklifinde bulunacağını düşünmüştük. James ile bunu konuşmuştu. Programında da buna bir şekilde değinmemiş miydi?"

Evet, bahsetmişti. Evlilikle ilgili bir bölüm vardı, orada çeşitli uzmanlarla iyi bir evliliğin ömrü nasıl uzatabileceğini konuşmuş ve hala evli ve hayatta olan yüz yaşın üzerindeki kişilerle röportaj yapmıştı. Röportaj yaptığı kadınlardan birine "Bunu çok yakında ilk elden öğreneceğim" derken attığı sinsi gülümsemeyi hatırlıyorum.

Tanrım. *Hala* bu olayların şokunu atlatamadım.

"Bence o bu adımı atmaya hazır değildi," diyorum ona. "Hâlâ kendini çok genç hissediyor."

"Sadece bir *erkek* kırk yaşında hala evlenmek için çok genç olduğuna karar verebilir," diyor inleyerek.

Gülüyorum. "Aynen öyle. Ve benim hakkımda *bu kadar* kararsız olan biriyle yerleşmek istemiyorum. Ayrıca, birkaç ilişki daha yaşamam muhtemelen mantıklı olur, değil mi? Çıkmaya başladığımızda yirmi yedi yaşındaydım ama o zamana kadar okula o kadar odaklanmışım ki erkekler önceliğim değildi."

Bu tamamen doğru değil. Hayatım boyunca tek bir adama o kadar odaklanmışım ki, diğer erkekler benim için öncelikli değildi. Ve o benim kalbimi kırdığında, kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Saygıdeğer Thomas Prescott laboratuvarıma gelip, hemen o anda beni istediğine karar verdi ve ben onunla çıkmayı kabul edene kadar gitmedi. Kalbi kırık bir kızın yeniden denemek için bu tür bir güvene ihtiyacı vardır.

"Sanırım," diyor, "ama ben senin yaşında evlendim. Çocuk sahibi olmak için sonsuza kadar beklemek istemezsin."

Yüksek lisans yaptığım süre boyunca bunun çeşitli versiyonlarını duydum. Okulda bu kadar uzun süre kalmanın riski, otuzlu yaşlara gelene kadar kariyerimize bile başlayamayacak olmamız, bu yüzden çocukların muhtemelen beş yıl veya daha fazla beklemesi gerekecek. Programımdaki birkaç kadın yumurtalarını dondurdu. Thomas'ın iki yıllık planı olduğu için benim buna gerek olmadığını düşünüyordum, ama bu plan işe yaramazsa yeniden düşünmem gerekebilir.

"Neyse, bir arkadaşımın Key West'e gidiyorum ve akşam yemeği için boş musunuz diye merak ettim."

"Tabii ki!" diye bağırıyor. "Seni görmek isteriz. Neden bizimle kalmıyorsun?"

Eminim evi muhteşemdir ve Boston'daki herkese, onun evinde başka bir erkekle aynı yatak odasını paylaştığımı anlatması çok hoş olurdu, ama Elijah ile bu kadar garip bir duruma girmeye niyetim yok...

Zaten yeterince garip olacak.

"Oh." Sesime biraz ihtiyat katıyorum. "Aslında, oraya evden tanıdığım bir adamla gidiyorum ve seni garip bir duruma sokmak istemem."

"Yani *görüştüğün* biri mi?" diye merakla sordu.

Elijah ve benim ilişkimizin çok ateşli ve yoğun olduğunu söylemek istesem de, aşamayacağım sınırlar var: terk edildikten birkaç gün sonra birini *erkek arkadaşım olarak* tanıtmak çaresizce görünür. "Eskiden çıktığım biri," diyorum ona. "Duruma göre hareket ediyoruz."

Bu, daha ciddi bir ilişkiye dönüşebilecek bir erkekle ateşli bir ilişki yaşıyorsan söyleyeceğin türden, bağlayıcı olmayan bir cümle gibi geliyor. Onaylıyorum.

"Akşam yemeği için rezervasyon yapacağım. Nerede kalıyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor. Bu geziyi ısrarla isteyen ben olduğum için oda parasını benim ödemem gerekecek. Thomas, bizi spermle kaplı battaniyeleri olan, adeta beton bloktan yapılmış bir hücreye benzeyen bir otele yerleştiren bir adamdan çok da tehdit hissetmeyecektir.

"Bilmiyorum. Her şeyi Elijah planladı," diye cevap veriyorum.

"Oooh, adı Elijah mı? Neden bana bu kadar seksi geldiğini bilmiyorum."

Nefesimi veriyorum. *Onunla tanışana kadar bekle.*

DÖNÜŞÜMDEN bu yana babamla tek bir öğün bile birlikte yemek yemedik, bunu beklemiyordum da. Sabahları akşamdan kalma olduğu için kahvaltı yapamıyor, akşam yemeğini de barda yiyor sanırım. Onu iki ya da üç bira içtikten sonra yakalarsam — akşamdan kalma halini geçirecek kadar ama sebepsiz yere sinirlenmeye başlayacak kadar da fazla değil — biraz daha hoş davranıyor. Hatta evin durumundan dolayı özür bile diliyor. Ama genel izlenimim, benim gelmemi istemediği ve gitmemi sabırsızlıkla beklediği yönünde, bu yüzden onu yakalamak için fazla çaba sarf etmiyorum.

St. Samuels'daki son gecemde, onun bara gitmesini bekledikten sonra aile odasını temizlemeye başladım.

Kanepe artık kokuyor, kir o kadar yerleşmiş ki ne kadar temizlersem temizleyeyim bir işe yaramıyor. Yıllar önce Sean omzunda bir kurşunla eve geldiği geceden kalma bir kan lekesi hâlâ duruyor. Sanırım babam için tüm lekeler aynıdır, ama o kan lekesi hâlâ nefesimi kesebilecek güce sahip. Keşke kanepeyi değiştirse.

Neredeyse bitirmek üzereyken ön kapı açılır ve ben olduğum yerde donakalıyorum. Babamın eve gelmesi için henüz çok erken... Bu da muhtemelen kardeşlerimden biri olduğu anlamına geliyor. Saklanmak için inanılmaz derecede çocukça bir istek duyarım, ama Kevin odaya girip babam da onu takip ederken ben yerimden kıpırdamam.

"Vay vay vay," diyor, "bakın kim bizi şereflendirmeyi başarmış. Babam senin evde olduğundan hiç bahsetmemişti." Gözlerini kısarak babama dönüyor.

"Ben kimim, onun lanet sosyal sekreteri mi?" diye sorar babam, mutfaktan bir bira alıp tezgahın üzerine bir zarf atarak.

Kevin ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Sadece biraz şüpheli görünüyor, hepsi bu," der.

Babam kan lekesinin üzerine, kanepenin üzerine uzanır ve birasını açar. "Parana sahip ol ve git," der babam.

Kevin bunu duymazdan gelir. Elleri arka ceplerinde, beni gözlemlerken gözleri parlar. "Ne kadar süre burada kalacaksın?" diye sorar. "Bu işime yarayabilir."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Ona gerçeği söyleyebilirim, ama bunun bana ne faydası olur ki? En iyisi, bunu anlamak için zamanı olduğunu düşünmesine izin vermek.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum, omuzlarımı silkiyorum. Gerektiğinde, sanki ruhum bedenimden çıkmış gibi boş boş bakma konusunda ustayım. "*Sana ağlayacak bir şey vereceğim*" büyürken haftada en az bir kez duyduğum bir tehditti — durma şansı bile bulamadan dayak yedim. Zamanla, hiç tepki vermemenin en iyisi olduğunu öğrendim. "Önümüzdeki cuma gününden bir hafta sonra New Orleans'ta olmam gerekiyor."

Gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. Zaten gitmeye niyetim olmasaydı, yarın ilk uçakla giderdim. "Bunu bilmek güzel, *Dr. Walsh*."

"Lanet olası uzaktan kumanda nerede?" diye soruyor babam. Konuşması o kadar bozuk ki, bu saçmalıklarla büyümemiş olsaydım tercümana ihtiyacım olurdu. Muhtemelen eve de bu halde *gelmiştir*. "Burayı temizlemeni istemedim, şimdi de lanet olası uzaktan kumanda kayboldu."

Tepki verme. Tepki verme. Tepki verme.

Odanın diğer ucuna, televizyonun altındaki rafa gidip uzaktan kumandayı alıyorum ve ona atıyorum.

"Neden lanet olasıca rafta duruyordu?" diye soruyor. "Oraya ait değil ki."

"Kanepeyi süpürüyor ve sehpayı temizliyordum, bu yüzden her şeyi kaldırdım."

"O zaman geri koymalıydın!" diye bağırır. "Hayatında bir kez olsun lanet olası sorumluluk al."

Bana sorumluluk hakkında ders mi vereceksin, seni sarhoş pislik? Her gece köprüden çocuk bisikletiyle sarhoş bir şekilde geçtikten sonra bana ders mi vereceksin? Bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyorum, ama lanet olası çenemi gerektiği gibi kapalı tutacak kadar da akıllı değilim. "Not aldım," diye cevap veriyorum. Söylediğim bu tek kelimedede çok fazla alay var ve ağızım kapanmadan önce bunun farkındayım.

Uzaktan kumandayı yüzüme fırlatıyor. Kaçacak, engelleyecek vaktim yok. Kafamı sağa çevirip burnum yerine elmacık kemiğime çarpmasını sağlıyorum, ama bu da pek iyi olmuyor.

Tam isabet, pislik. Aferin.

Düğünde yüzümün mahvolmasını hiç istemiyordum, ama şimdi kesinlikle bir çürük olacak.

Bazen Boston'da, bu hayattan kaçma şansım bana bir bomba patlaması gibi gelir — ani, şok edici, anlaşılamayacak kadar büyük. Thomas ve ben, Oura yüzüğündeki 0,1 derecelik sıcaklık düşüşü veya en sevdiğimiz restoranın menüden sevdiğimiz bir yemeği kaldırması hakkında ciddi bir konuşma yaparken, bu kadar aptalca bir şeyi önemsemenin ne kadar büyük *bir ayrıcalık* olduğunu fark ediyorum. Ve sonra böyle bir an gelir ve sanki ben sadece normal bir kız rolünü oynuyormuşum ve bu durumun sürmesi için fazla iyiymiş gibi gelir. Vücut sıcaklığındaki küçük bir değişikliği tartışmak için oturup konuşan insanlar ve uzaktan kumandayı fırlatan insanlar var.

kafalarını ya da kardeşleri onları ağır suçlar işlemeye zorluyor ve ben her zaman ikincisi olacağım, kiminle evlenirsem evleneyim, kaç diploma alırsam alayım.

"Yukarı çık," diyor. "Yüzümden çekil." Topuklarımı döndürüyorum. *Tanrıya şükür yarın gidiyorum.*

Ertesi sabah, morluğu kamufle etmeye başlamak için gerekenden daha erken kalkıyorum. Bu rutini artık çok iyi biliyorum: önce rengi nötralize etmek için turuncu kapatıcı, ardından iki kat normal tonum. Babam sadece sarhoş olduğunda bana vururdu. Sean ve Kevin ise canları ne zaman isterse bana vurmaktan mutluluk duyarlardı ve bu oldukça sık olurdu.

İşimi bitirdiğimde, aynayı pencereye götürüp güneş ışığında yaptığım işi kontrol ediyorum. Dikkatli bakan biri görebilir. Neyse ki, yüzümün sağ tarafında, yolcu koltuğunda otursam Elijah'ın göremeyeceği bir yerde.

Babamın kapısını çalıyorum ve içeri giriyorum. "Elijah'la birlikte New Orleans'a erken gidiyorum. Hoşça kal."

Tek gözünü açar. "Ona uzaktan kumandayı attığımı söyleme," der.

Söylemem. Ailemin kirli çamaşırlarını ortaya dökmem, ama babam neden birdenbire *Elijah* için endişelenmeye başladı? Ve neden birazcık bile üzölmüyor? Birazcık bile pişmanlık duymuyor?

"Elijah umursamaz." Bunu söylerken bile, yalan söylediğimi hissediyorum. Aramızda olanların kalıcı gizemi, onun sözleri aksini iddia etse de, aslında çok umursuyor gibi görünmesidir.

"Ona söyleme," diyor babam. "Ve geri dönme."

Bunu daha önce de söylemişti. Neden hala bu kadar acıttığını bilmiyorum.

Evinin önünde bekliyorum — Elijah'ı hiç içeri davet etmedim — ta ki o, yepyeni ve pahalı görünen kocaman bir Yukon ile gelene kadar. Bavulumu ve giysi çantamı arkaya atıyorum, sonra yanına kayıyorum

"Seni, birden fazla araba alabilmek için annesiyle yaşamaya devam edecek biri olarak görmemiştim."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu kiralık bir araba, ama önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğini şimdiden belirlemiş olmana sevindim. Başka söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Beş yıl önce bana pislik gibi davrandığını da tekrar belirtmek isterim," diye cevap veriyorum.

"Bak ne diyeceğim, Easton," diyor ve arabayı geri vitesle takıyor. "Yolculuğun geri kalanında bunu günde bir kez gündeme getirebilirsin. O *kadar uzun zaman önce* olan bir şey hakkında günde sadece bir kez sızlanmak zor olacak, biliyorum, ama benim limitim bu."

Bu sınır biraz haksızlık gibi geliyor. Ben sadece odadaki fili ele almaya çalışıyorum, böylece fili düşünmeyi bırakabiliriz ve ben olanları ya gülerek ya da ağlayarak kabullenebilirim. Onun pahasına da olsa gülmeyi seçıyorum.

Bana kalırsa, o bana minnettar olmalı.

"Peki," diye cevap veriyorum. "Ama bu, bugünkü hakkımdan sayılmaz."

Gözlerini devirir. "Lanet olası bir yolculuk için giyinmiş bir kızın saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Gerçi bunu beklemeliydim."

En azından benim için, o ana kadar ortam yarı şakacı bir havadaydı. "Bu ne demek oluyor?"

Sanki o atmış olmasına rağmen yemi yutmamaya çalışıyormuş gibi dişlerinin arasından iç çekiyor. "Artık kendin gibi görünmüyorsun demek. *The Real Housewives'ın* seçmelerine katılıyormuşsun gibi görünüyorsun."

İnanılmaz. İyi görünüyorum. *Daha iyi* görünüyorum. Ama ona hiçbir şey yetmiyor. "şu anda nasıl görünmem gerektiğini nereden bileceksin, Elijah? *Yıllar* geçti. Çok şey değişti."

"Belki," diye homurdanıyor, "ama kimse zorlanmadan bu kadar değişmez."

Evet, belki de beni zorlayanların bir parçası sensin. Sözler dilimde ama onları içimde tutuyorum. Günün bu erken saatlerinde onun hatası hakkında tek bir eleştiri bile yapmak istemiyorum.

I-95 otoyoluna girip Savannah tabelalarını takip ediyoruz. Hayatımın bir döneminde başka bir şehre ait tabelalar beni heyecanlandırırdı. Boston bir zamanlar

Paris, Sidney veya Tokyo kadar egzotik gelirdi, ama insan her şeye alışır, iyi ya da kötü.

"Bu gece için bir yer ayırtmam lazım," diyerek telefonumu çıkardım. Airbnb'den bir yer ayırtmam gerekecek. Aksi takdirde Melissa, okulda bu hikayeyi herkese anlatırken otelin yetersizliğini fark edecektir.

O anda aklıma geliyor ki, belki de o ve ben aslında iyi arkadaş değiliz, çünkü onun benim hakkımda durmadan dedikodu yapacağına güveniyorum.

"Ben zaten bir yer ayarladım," diyor Elijah.

Karnımda bir korku hissediyorum. Umarım pahalı olmamıştır. Ödemek için bir ay boyunca yemek yemeyeceğim, ama Thomas geri dönmezse, zaten yemek yiyemeyecek kadar hasta olacağım.

Dudaklarımı ısıyorum. "Sadece fiyatını söyle, ben Venmo ile öderim." Kendi kendine gülüyor. "Ben hallederim, Easton."

"Sadece benim isteğim yüzünden kaldığımız bir yerin parasını sana ödetmeyeceğim. Büyükannenin yanında bedavaya kalabilirdik."

Burun delikleri genişledi. "Sadece büyükannemin hayatını kurtarmak için çıktığın bir yolculukta kalacağın bir yerin parasını ödemene izin vermeyeceğim."

"Eğer büyükannenle gerçekten bir sorun olursa," diyorum, başımı pencereye yaslayarak, "bu paranın boşa gittiğini anlayacaksın."

"Ben 911'i ararken büyükannemin elini tutabilir misin?" diye soruyor. "Çünkü bu muhtemelen yeterli olacaktır."

"Hıh," diyorum. "Büyükannen ölmek üzere olsa bile, benim elimi tutmak istemezdi."

Tartışmaz, sadece omuz silker. "Peki, o zaman sen 911'i ara. Ve o senden nefret etmiyor. Sanırım sen küçükken sadece bazı endişeleri vardı."

Tamam, *şimdi yaptı*. En ufak bir eleştiriye bile her zamanki gibi öfkeleniyorum. Bu pek de takdire şayan bir özellik değil. "Endişeleri mi? Yedi yaşındaki bir çocuk hakkında ne tür endişeler olabilir ki?" Çünkü her kulübeye girdiğimde burnunu kıvrışını ya da "*Eve gitme vaktin gelmedi mi*

" diye *sorduğu şekli*. Büyükannesi ziyarete gelene kadar, misafirliğimin uzamasından hiç endişe duymamıştım.

"Cevabımı beğenmeyeceksin, ama Kelsey'e kötü örnek olacağından endişeleniyordu."

"Yedi yaşında mı? Aşırı kokain kullanımım mıydı, yoksa OnlyFans'daki ek işim mi?"

Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdanıyor. "Daha çok ailenle ilgiliydi."

İçimde patlamak isteyen, onun ailemi tanımadığını *ve o kadar kibirli bir kaltak olmasaydı...* diye tartışmak isteyen şeyi bastırıyorum.

Ama neden hala onları savunuyorum? Kardeşlerim ve babam korkunç şeyler yaptılar. Sean iki yıl hapis yattı ve muhtemelen birkaç yıl daha yatacak. Babam ve Kevin de onlardan pek farklı değiller. Belki de ben de onlardan biri olduğum için, birimize yapılan bir saldırı hepimize yapılmış gibi geliyor. Belki de ben de kötü şeyler yaptığım için, bazen başka seçeneğin olmadığını hissettiğini anlıyorum.

Carol Cabot'un her zaman parası vardı. Her zaman bir seçeneği vardı.

"Ben Harvard'a giderken bile onun hala tam bir kaltak olduğunu belirtmek isterim."

Elijah başka yere bakıyor. "O yaşlıydı. Muhtemelen kafasında öyle bir şey vardı."

Ve şimdi o yaşlandı, ve benim tüm diplomalarım olsa bile, Cabotlar için yeterince iyi olmadığını düşünmeye devam edeceğinden eminim. "O zaman ona 911 çağrısının tamamen bana bağlı olduğunu söylemelisin."

O gülüyor. "Sırf sana hoş gelmiyor diye yaşlı bir kadının hayatını kurtarmayacağınla mı tehdit ediyorsun? Belki de benim düşündüğümünden daha iyi bir muhakeme yeteneği vardı."

"Bu paranın iyi harcanmadığını söylemiştim."

Eskiden olduğu gibi birbirimize gülümsüyoruz. Gamzesi canlanıyor ve kalbim sıkışıyor. Artık arkadaş olmamamız gerektiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyor. Ya da daha fazlası.

Kısa süre sonra Savannah tabelaları Jacksonville tabelalarıyla yer değiştirir ve ben tekrar ona dönerim. "Buraya yaptığımız

yolculuğumuzu hatırlıyor musun?"

Çenesinde bir seğirme olur. "Belli belirsiz."

Zamanlama daha iyi olamazdı — annem yeni gitmişti ve babamın içki sorunu giderek kontrolden çıkıyordu. Arabasının anahtarlarını almaya çalıştığımda bana yumruk atmıştı ve Elijah bana bu konuyu sorduğunda yalan söylemiş olsam da... birkaç gün sonra Elijah'ın öncülüğünde Florida gezisi sihirli bir şekilde ortaya çıktı.

Elijah o yaz on dokuz yaşındaydı ve kızların ona açıkça bakacak kadar yakışıklıydı. Restorana girmeden önce elini saçlarının arasından geçirirdi ve ben tüm vücudum titrerdi. O yolculuk sırasında, üniversiteden bir arkadaşı bana on sekiz yaşına girdiğimde onu aramamı söyledi ve Elijah'ın bakışı onu yakıp kül edebilirdi. O yolculukta, bir çocuk dondurma dükkanının dışında bana yaklaştı ve Elijah aniden 1,95 metrelik boyuyla mümkün olan en tehditkar şekilde varlığını hissettirdi. Onun açısından bu ebeveynlikti, romantizm değildi, ama ilk kez bunun nasıl değişebileceğini görebildim.

Eğer on sekiz yaşında olsaydım, tamamen başka nedenlerle araya girebileceğini.

"Oradaki plaj bizimkinden çok daha güzeldi ve vücut sörfü yapabileceğimiz kocaman dalgalar vardı. Üstelik hiç gelişmemişti; kendimi Roanoke'a ilk yerleşenlerden biri gibi hissettim, ilk kez ılık suyu ve güzel dalgaları deneyimliyordum."

"Plaj bizimkinden farklı değildi ve Roanoke'daki ilk yerleşimcilerin vücut sörfü yaptığını hatırlamıyorum." Gözlerini bana çeviriyor. "O geziden tek hatırladığım senin morarmış gözün."

Kalbim tuhaf, düzensiz bir şekilde atıyor. Koruyucu Elijah Cabot'a aşık olmak çok kolaydı, o bunu istemese bile.

"Hadi gidelim o zaman,"

diyorum ona. "Ha?"

Telefonumda Google haritalarını açtım. "95 numaralı yoldan sadece 17 dakikalık bir sapma ve sen de arkadaşlarımla vakit geçirmek için can atıyormuş gibi görünmüyorsun, o yüzden Amelia Adası'na gidip bir bakalım."

plaj. Böylece morarmış gözümde başka bir şey hatırlayabilirsin."

"Sadece haklı olduğunu kabul etmemi istiyorsun." "Evet, o da var."

Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Belki de görünüşün üzerinde çalışmak yerine, rekabet gücün üzerinde çalışmalıydın."

"Belki de annenin evinden taşınmaya çalışmalıydın."

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Bunu ne kadar sık hatırlatacağını bilseydim, taşınırdım."

Tartışsak bile, Elijah'ın yanında olmak sıcak bir banyoya dalmak gibidir. Kolay, rahat ve güvenli gelir... öyle olmasa bile.

Bir saat sonra Yulee, Florida'ya vardık ve otoyoldan doğuya saptık. Hız sınırı otuz beşe düştüğünde camı indirdim ve gözlerimi kapattığımda, hala o on dört yaşındaki çocuk olduğuma, boktan evimden ve boktan kasabamdan kaçmaya kararlı olduğuma, Elijah'ın aşık olabileceği biri olmaya kararlı olduğuma neredeyse inanabiliyordum.

O zamanlar bazı yönlerden çok mutsuzdum, ama diğer yönlerden... şimdi olduğumdan bin kat daha mutluydum.

Köprüde trafik var ve adaya vardığımızda bunu önerdiğim için pişman oluyorum. Tam olarak neyi başarabileceğimi düşünmüştüm ki?

"Peki, bu vahşi, el değmemiş sahili nerede görmek istiyorsun?" diye soruyor. "Ritz-Carlton'un önünde mi, yoksa Amelia Island Golf Kulübü'nün önünde mi?"

Hata yaptığımı kabul etmiyorum. Navigasyon sistemindeki haritayı aşağıya doğru çekiyorum.

"Bir halk plajı var," diyorum, önümüzü işaret ederek. "Döner kavşaktan dön ve kuzeye git."

İki dakika sonra küçük bir otoparka girer. Birlikte arabadan iner ve kum tepelerinin tepesine ulaşmak için merdivenleri tırmanırız. Pazartesi sabahı henüz erkendir, bu yüzden plaj tamamen boştur. Ve tam da hatırladığım gibidir: rüzgarda dalgalanan deniz çayırları ve St. Samuel'deki nazik köpüklerden çok farklı olan dalgalar.

Ona, rüzgârla dalgalanan saçlarına, yüzündeki hafif gülümsemeye bakıyorum. "Bekliyorum."

Yarı gülüş, yarı iç çekişle nefes veriyor. "Tamam, haklıydın. Burası daha bozulmamış ve dalgalar daha büyük. Özrüm umduğun gibi miydi? Bu küçük gezi, yolculuğumuza eklediği kırk dakikaya değdi mi?"

"Özür dilemekte pek iyi değilsin," diye cevap veriyorum, "ama sanırım bunu biliyordum."

Bana dirsek attı. "Sen anlaşmalara uymakta pek iyi değilsin. Bunu tekrar tekrar hatırlatmanın cezası ne olacak?"

Gözlerimi devirdim. "Bu yolculuğun yeterince ceza olduğuna eminim." "Yüzmeye gidelim mi?" diye sordu.

Suya dalıp on yıl önceki halimle çıkmayı hayal ediyorum: dünyanın sonsuz olanaklar sunduğunu, bu olanakların tamamen benim olduğunu düşünen biri. Sanırım bu geziden de istediğim buydu: tamamen özgür, yargılanmayan ve geleceğe iyimser bakan biri olmak. Gerçi o zamanlar Elijah'ın her şeyi mahvedeceğini hayal bile edemediğim için, bu iyimserlik daha çok Elijah'a yönelikti.

"Sonraki dört saati sırlısıklam geçirdik."

"Şimdi havlu diye bir şey var, ben de yanımda getirdim. Aslında bunlar Kelsey'nin hediye çantalarının bir parçası ama fazladan var. Eski Easton bunu umursamazdı."

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor. Saçlarımı yumruğumla tutuyorum. "Eski Elijah suya girdiğim için bana bağırırdı."

Kollarını geniş göğsünde kavuşturur. "Yalnız başına girmeni istemedim. Bu farklı bir şey."

Onun bir fark yaratabileceğini düşünmesi saçma – ne kadar büyük ve güçlü olursa olsun, hiçbir insan birini okyanustan gerçekten koruyamaz – ama onun deneme isteği içimde bir sıcaklık ve heyecan uyandırıyor. Ta ki, gerçekten önemli olduğunda beni korumak için ne kadar az şey yaptığını hatırlayana kadar.

"Yüzmeyeceğim," diyorum ona kesin bir şekilde. "Saçlarım bozulur ve suda yüzme bonesi takmak için fazla gururluyum."

"Daha utanç verici şeyler de var," diyor. "Mesela, saçınla o kadar kibirli davranıyorsun ki, sevdiğin bir şeyi reddediyorsun"

ya da *Cosmo* dergisinde röportaja gidiyormuş gibi giyinmen gibi. Ya da sabahın altısında *araba yolculuğu* için makyaj yapman gibi."

Ona dönerek saçlarımı serbest bıraktım. "Senin sorunun ne, Elijah? Buna büyüme denir. Hepimiz sonsuza kadar annelerimizle yaşayamayız."

O alçak sesle güldü. "Bunu da günde bir kezle sınırlayacağım, tatlım."

Tatlım derken ses tonunda bir şey var, sert, keskin ve erkeksi bir şey, bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor: bacaklarımın arasına girerken ellerinin bacaklarımın üzerinde olması. Beni çalışma masasına yatırması. İşaret parmağını göğüs kemiğimden aşağıya doğru kaydırması, gözlerinin arzuyla dolu olması.

"Sadece şunu söyle," diye devam ediyor, "bütün bunları kendin için mi yapıyorsun, yoksa seni terk eden adam için mi?"

Dilimi yanağıma soktum. "Annenle yaşamaktan ya da bana ne kadar pislik davrandığından bahsetmek istemiyor musun? Ben de, senin o kadar da çekici bir şekilde ifade ettiğin, *beni terk eden adamdan* bahsetmek istemiyorum. Günde bir kez hakkın var."

"Peki, ama o sayılmaz," diyor.

Arabaya geri dönüyoruz. Sanki önemli bir şeyi unutmuşuz gibi hissediyoruz.

EASTON

Öğlen biraz geç Airbnb'ye varıyoruz. Okyanus kıyısında bulunan iki yatak odalı bir daire.

İki odayı kaplayan, kalın terakota sütunlu bir terası var. Kiralık dairelerin Ritz-Carlton'u gibi bir yer ve West Palm'da Elijah bu paraya bir araba alabilirdi.

Kelsey'nin hediye çantalarını içeri taşımak için ona yardım etmek için dışarı çıkıyorum. Muhtemelen gereksiz bir şey, ama Kelsey bu çantalar için çok uğraştı. Bu da başlı başına abartılı bir şey, çünkü müstakbel kocası her misafire kolaylıkla yeni bir araba alabilir ve banka hesabındaki bu harcamayı fark etmez bile. Kelsey, "zengin adam" düğünü istemediğini ve "zengin adam" hayatı yaşamak istemediğini ısrarla söylüyor. Nişanlısı Hawk, ona o kadar boyun eğiyor ki, Kelsey ne isterse yapar, ama bazı şeyler kaçınılmaz. Örneğin, zengin adam düğünü olmayan düğünleri, Hawk'ın ailesinin malikanesinde yapılacak. Ve istese de istemese de bu hayata alışacak. Tıpkı kasabada kuru temizlemeci olmadığını söylediğinde Hawk'ın gönderdiği ev tipi buhar dolabı gibi. Gereksiz olduğunu söylemişti ama şimdi onsuz yaşayamıyor. Ona aldığı Range Rover da aynı şekilde.

Sonunda, tam kadrolu üç evleri olacak ve zenginlerin gittiği yerlere aylık geziler yapacaklar, çünkü işler böyle yürür. Benimle ilgilenmek isteyen tek Cabot o. Tenis takımı ve St. Barths'taki kış arkadaşları olduğunda da böyle olacak mı? Bilmiyorum. Umutlanmamaya çalışıyorum.

"Burası çok güzel," diyorum ona, bana uzattığı kutuyu alırken. "Kendimi kötü hissediyorum, ama seninle ilgili *hiçbir* şey için kendimi kötü hissetmemeliyim."

"Bu çok dolaylı bir ifade olsa da," diyor, kollarında üç kutu ile yanımda yürürken, "bugün bunu kesinlikle üçüncü kez dile getiriyorsun."

"Bu kadar para harcadığın için annenin evinden taşınabilirdin diyecektim, ama kendimi tuttum."

Kutuları yere koyar, kaşlarını kaldırır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Bu, çocukken bana bakarkenki bakışıyla aynıdır, "*Sen durana kadar bekleyeceğim*" diyen bir bakış. Bu bakış, şimdi bile beni güldürmeyi başarır. "Tamam! Bitti. Yarın olana kadar, bahsettiğin kusurlarını gündeme getirmekten vazgeçeceğim."

Ağzı seğiriyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yarım saniye boyunca her şeyi *unutuyorum*. Olan biten her şeyi unutuyorum ve yeniden on dört yaşımdayım, onun gelmesini bekliyorum, ve yeniden yirmi dört yaşımdayım, onun gelmek üzere olduğunu fark ediyorum.

Sadece o saniyenin ikinci yarısında yirmi dokuz yaşımda olduğumu hatırlıyorum — ve onun bir zamanlar beni ikiye böldüğünü. Bu gerçeği unuttuğum yarım saniyeler olmamalı. Her gün birbirimizden bir adım uzaklıkta olacağımız için mesafemi nasıl koruyacağımı bilmiyorum, ama yüksek lisansım var. Bir yolunu bulurum.

"Bir şeyler yemem lazım," diyor. "Sokağa çıkmak ister misin?"

Onu dışlamaya başlamak burada başlıyor. "Sen git," diyorum ona. "Ben aç değilim."

Tartışmak istermiş gibi kaşlarını çatıyor, ama omuz silkerek dışarı çıkıyor. Bu iyi bir şey. Artık onun sorunu değilim — zaten hiç olmadım da. Ama benim güvenliğimi sağlamak için yaşayan harika koruyucu olduğu bu hayali bırakabilirse, herkes için daha iyi olur.

O gittikten sonra, gölgeli terasta havlu kaplı bir şezlonga oturup bir kitap alıyorum. Bunun için bile beş dakika boyunca dikkatlice güneş kremi sürmem ve uzun kollu bir gömlek giymem gerekiyor, oysa on yıl önceki Easton çoktan suya girmiş, güneşten korunmakla hiç ilgilenmeyecek kadar hevesli ve dikkatsiz olurdu. Ardından yağlı bir hamburger ve patates kızartması yerim — demir eksikliğim olduğunu öğrenmeden ve tohum yağlarını "yeni sigara" olarak adlandıran biriyle çıkmaya başlamadan önce.

Bir zamanlar yetişkin olmak için çok hevesliydim, ama bunu başarmak için ne kadar çok şeyden vazgeçmem gerektiğini fark etmemiştim.

Buna değer mi? Kesinlikle. Thomas, daha iyi bir insan olmama yardımcı oldu; yeterince uyuyan, içki içmeyen ve belki de 150 yaşına kadar yaşayacak, ama o yaşa geldiğinde 80 gibi görünecek bir insan. Bunlar, iki dolu dolu yıl boyunca biriken güzel şeyler. Buna karşılık, Elijah'tan ne kazandım? Beni birkaç saatliğine eline geçirdi ve bir ömür boyu yetecek kadar zarar verdi.

Ancak neden bunu sürekli gündeme getirdiğini bilmiyorum. Ya da belki biliyorum.

Olanları kendime hatırlatmazsam, kabuğu koparmaya devam etmezsem, asla iyileşemez ve unutabilirim. O zaman ne olacağını ancak Tanrı bilir.

GÜNEş BATTIKTAN HEMEN SONRA, duş alıp özenle makyaj yapıp saçlarımı kurutuyorum, sonra prova yemeği için getirdiğim elbiseyi giyiyorum — tatilimin çoğunu Oak Bluff'ta geçireceğini düşündüğüm için başka seçeneğim yok.

İyi görünüyorum. Melissa benim ve Elijah'ın fotoğrafını çekerse - umarım çeker ama bunu nasıl nazikçe isteyeceğini bilmiyorum - Thomas benim çaba gösterdiğimi anlayacaktır, "Ne doktorası? Oral seks mi?" gibi aptalca şeyler söyleyen Thomas hayranlarına katlanmak zorunda kalsam bile. Onları engelliyorum ama yeni bir hesap açıp benim insanları engellediğini duyuruyorlar. İnsanlıktan umudunu kesmek istiyorsan, birinin Instagram yorumlarında biraz zaman geçir.

Elijah'ın beklediği oturma odasına giriyorum. Üniversite veya tıp faköltesi yıllarında, onun bana baktığını fark ettiğim bir dönem geçirdik. O, gözlerini kırpmadan önce, baştan aşağı bakışlarını üzerimde gezdiriyordu; bu bakışlarda biraz yırtıcı ve sahiplenici bir hava vardı.

Ancak şimdi, bu bakış yüzde on şaşkınlık, yüzde doksan tiksinti içeriyor.

"Peki, burada tam olarak ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor, anahtarlarını bir elinden diğerine atarak. "Bu çiftte bizim hakkımızda ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum, telefonumu çantama atarak. "Sadece takılıyoruz. Bakalım nasıl gidecek. Kendin ol ve geçmişimizi, iyi ve kötü yanlarını kendine sakla."

Bahsetmemem gereken gece, aramızda asılı kalıyor.

ara

mız "Anladım," diyor bir süre sonra.

da Restorana varıyoruz ve caddede park yeri bulmayı başarıyoruz

asıl

ı

kalı

r.

Beyaz tabeladaki siyah harfler ve gaz lambaları bu yerin pahalı olduğunu gösteriyor. Yüzde yirmi faizli kredi kartına bir borç daha eklenecek.

O arabadan inmeden onu durdurmak için uzanıyorum.

"Bak," diyorum, omuzlarım çökmüş halde, "kredi kartını bizim payımız için kullanabilir misin, ben sana geri öderim? *Ben* ödersem, Melissa ve James kesinlikle Thomas'a bundan bahsederler ve bu *senin yerinin doldurulabileceğini* düşündürür."

"Ödemek zorunda değilsin," diye inliyor. "Mesleğimi ne kadar anladığını bilmiyorum, ama aslında oldukça iyi kazanıyorum. Ve tabii ki kira ödemiyorum."

Gülüyorum. "Bunu yapmamam için mi söyledin?"

O sırtıyor. "Yapamazsın, unuttun mu? Bugün zaten iki kez yüzüme attın."

İçeri girerken bir genç gibi kıkırdayarak gülüyorum. Melissa ayağa kalkar, kocaman gülümser, önce beni, sonra Elijah'ı kucaklar ve sadece benim görebileceğim şekilde "*vay canına*" der.

"James gelemeydi," diyor. "Ailevi sorunları var."

Yüzümde sert bir gülümseme belirir. "Oh, çok kötü," derim. "Umarım her şey yolundadır."

Elini sallıyor, gözlerime bakmıyor. "Annesi ile ilgili bir şey. Eminim her şey yoluna girecektir."

Yalan söylüyor.

Elijah bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, gerginliğin kaynağını bulmaya çalışıyor.

Garson bizi arka verandadaki bir masaya götürüyor, mum ışığında wagyu sığır eti ve ahi ton balığı yiyen tüm bu insanları geçerek, ben de yol boyunca küçük, sık nefesler alıp çenemin köşesini masaj yapıyorum.

Bu durumun ne kadar kötüye gidebileceğini, kimsenin Thomas'ı kızdırmak istemediği için nasıl dışlanabileceğimi hayal ediyorum.

Muhtemelen şu anda birbirlerine mesaj atıyorlar, bir tür erken uyarı sistemi gibi: *Thomas Prescott, Easton'dan ayrıldı. Dikkatli olun.*

Ve eğer öyleyse... laboratuvarı da durum ne kadar dayanılmaz hale gelecek? Bu durum fonuma da yansiyabilir mi?

Oturduğumuzda çenemi açamıyorum. Peçetemi açıyorum ve çatal bıçaklarımı yere döküyorum — şimdiden Walsh ailesinin işe yaramaz çocuklarından üçüncüsü haline dönüyorum — ne kadar uğraşsak da, koşullarımızı asla aşamıyoruz. Her zaman uzaktan kumandalarla vuruluyor, birinin suçunu gizlemesine yardım etmek için yataktan sürükleniyoruz.

Tanrım, kendine gel, Easton.

"Üzgünüm, uzun bir gün oldu," diyorum, parlak ve sahte bir kahkaha atarak. Yere eğilip onu almak için eğilmeye başlıyorum ve Elijah'ın eli uyluğuma konuyor.

"Ben alırım," diyor. Bu bir uyarıdır — *kıpırdama. Bırak ben halledeyim.*

Muhtemelen şunu da söylüyor: *Senin neyin var? Neden birdenbire sakar oldun? O sahte gülüş de neyin nesi?*

Bana yeni bir tabak almak için ayağa kalkar ve Melissa'nın bakışları takdirle onun üzerinde dolaşır.

"Tamam," diye fısıldadı, eğilerek. "Neden bu kadar çabuk atlatabildiğini anlıyorum. Ne iş yapıyor?"

"Bir inşaat şirketi var."

Takdirle başını sallar. "Okula dönmeden önce güzel bir mavi yakalı kaçamak, ha?"

Onun beni kırmak istemediğini bilsem de, bu sözlerle çok sinirlendim. "Mühendislik alanında yüksek lisans derecesi var."

Elijah'ı neden savunmaya çalıştığımı bilmiyorum. Thomas'ı kıskandırmak için yaptığım bir şey olmadığı kesin. Ama Elijah bana kişisel olarak ne yapmış olursa olsun, kimsenin onu *mavi yakalı* bir *fantezi* olarak nitelendirmesine izin vermeyeceğim. Akademi dünyasında bir tür rahat snobizm var — farkında olmadan yaptıkları bir sınıf ayrımcılığı. Meslek okulları veya toplum kolejlerinden bahsederken kullandıkları üslup bu. Bir üniversite öğrencisi zarar gördüğünde gerçekten üzülürler, ama lise terk bir öğrenci söz konusu olduğunda kayıtsız kalırlar.

Bana dirsek atıyor. "Özür dilerim. Bu çok sinir bozucuydu. Ama... bu bir kaçamak mı? Yoksa daha fazlası mı?"

"Ben Boston'da yaşıyorum, o ise Güney Carolina'da ve ikimiz de taşınamayız, bu yüzden daha fazla ne olabilir bilmiyorum. Her neyse, kocanın gelmemesinin gerçek nedenini bana söyleyecek misin?"

Ağzı açılır — küçük, şok olmuş bir O. Sanırım bu konuda yalan söylemek ister, ama yeterince hızlı bir şey bulamıyor. "Çok üzgünüm," diyor, omzunu silkiyor. "Sana karşı bir şey değildi. Sadece taraf seçmiş gibi görünmesinden endişelendi."

Belki de daha önce felaket senaryoları yazmıyordum. Belki de bunun nasıl sonuçlanacağını doğru tahmin ediyordum. Kimse okulun altın çocuğunu gücendirmeyi göze alamaz. Onun çok fazla etkisi var.

Thomas ve ben tekrar bir araya gelmezsek, kaç kişi daha bizden uzaklaşacak?

Belki de herkes.

Elijah bana yeni bir çatal bıçak takımı getirir. Ona sessizce teşekkür ederim ve ikisini sohbetlerine devam etmeleri için yalnız bırakırım. Ben ise Thomas'la çıkmaya başladıktan hemen sonra yaptığımız bir tartışmayı hatırlayarak dalıp giderim.

Birkaç iş arkadaşı, laboratuvarım için fon almak için onunla birlikte olduğumu söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı. Bu çok saçma bir konuşmaydı. Ben bir öğrenciydim... O laboratuvar *benim* bile değildi.

"Benden daha çok kırılmalısın," dedim ona. "Bu aptallar, biriyle çıkabilmenin tek yolunun kendini kullanmasına izin vermek olduğunu mu düşünüyorlar?"

Omuz silkti. "Sanırım genel kanı, senin çok çekici olduğun için akademi dünyasında ciddiye alınamayacağın yönünde."

Bu son derece kadın düşmanı bir davranıştı ve ben hiç şaşırmadım. "Benim buraya girmiş olmamı da senin sayına mı yazıyorlar? Tıp fakültesini bitirmiş olmamı da?"

"İnsanların nasıl olduğunu bilirsin. Bir kadının akademi için fazla seksi olduğunu söyleyecek kadar aptalsan, onun başından beri görünüşünü kullanarak bir şeyler elde ettiğini varsayacak kadar da aptalsındır."

Bütün bunları sanki hiç önemsemiyormuş gibi davranmasını sevmedim. "Onları düzeltiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Tabii ki. Ve bunu seni üzme için söylemiyorum. Sadece benimle çıkarken, her zaman senin bu noktaya görünüşün sayesinde geldiğini ima eden biri olacağını söylüyorum."

O zamanlar aptalların ne düşündüğü umurumda değildi. Ama belki de umurumda olmalıydı. Belki de Thomas'la olan bu olay sadece gelecekteki hayatımı lekelemekle kalmayacak... ama farkında olmadığım şekillerde geçmişimi de çoktan lekelemiştir.

Verilerim yanlış yönde saparsa ve gelecek yıl tekrar bir araya gelmezsek, herkes benim bu noktaya gelmemin tek nedeninin onun desteği olduğunu düşünecek.

"Yani siz ikiniz uzun zamandır tanışıyorsunuz?" diye soruyor Melissa.

"Küçükluğümüzden beri onun kız kardeşi ile en iyi arkadaşız," diye açıklıyorum.

Elijah bana bakıp gülümsememek için kendini zor tutuyor. "İkinci sınıftayken ilk kez bizim eve geldi. Annem ona ve kız kardeşime ödevlerini yaptırdı ve Easton'ı matematik defterine rastgele sayılar karalarken yakaladı."

Gülümserim. "Aslında toplama ve çıkarma yapmayı bilmiyordum, sadece dikkatimi vermemiştim. Elijah'ın annesi beni oturtup orada öğrenmemi sağladı." Bu anı hem tatlı hem acıdır. Bir yandan okul, benim de öğretilemez bir Walsh olduğumu düşünerek beni çoktan terk etmişti. Bir yandan da bu hikayenin kahramanı Judy daha sonra beni de terk edecekti.

"Ve bir dahaki sefere bizim eve geldiğinde," diye devam ediyor Elijah, Melissa'nın ve benim şaraplarımızı doldururken, "bir yıllık matematik kitabını *doğru* bir şekilde tamamlamış ve çarpma işlemini *kendi kendine* öğrenmişti, böylece Kelsey ile birlikte 'zamanlarını boşa harcamak' zorunda kalmayacaklardı

zamanlarını boşa harcamak zorunda kalmasınlar. Kelsey'nin kitabını da doldurmayı planlamıştı." Gülüyor, ama yüzünde gurur gibi görünen bir ifade var.

Melissa ikimizi endişelendiren bir şekilde izliyor. "Siz ikiniz birbirinize çok yakışyorsunuz," diye sonuca varıyor. "Thomas'la yakışmadığınızı düşündüğümünden değil tabii, ikiniz de aynı şeyi okuyorsunuz ve ikiniz de çok televizyon yüzüsünüz, ama vay canına, ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu görmezden gelemiyorum."

Yanaklarım kızarıyor, ama onun söylediklerini kibarca çürütmek için aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ben de hep birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm.

Elijah konuşmayı ustaca Melissa'nın işine çevirir ve Melissa, benim de dahil olduğum tüm kadınlar gibi onun cazibesine kapılır ve yüzü ışıldar.

Akşam yemeği bittiğinde masadan kalkıp ön tarafa doğru yürüdük. Melissa'ya iyi geceler derken Elijah'ın eli belimin alt kısmına kondu. Bundan ne kadar hoşlandığımı, onun sadece bir rol oynadığını bildiğim halde ona ne kadar yaslanmak istediğimi nefret ediyorum.

"Hiç gerçek bir ilişki yaşamamış biri için ilişkilerde oldukça iyisin," diyorum ona arabasına doğru yürürken.

O gülüyor. "Teşekkür etme şeklin çok tuhaf, Easton'a benziyor."

"En çok özlediğin şey bu, eminim."

Bakışları bana doğru kayıyor, bir nefes kadar bir süre yüzümde kalıyor. Ve sanki kaçırdığı bir şey *varmış* gibi hüzünlü.

Belki de bu sahte romantizmin ruhuna benden daha iyi girmiştir.

Arabaya binip apartmana doğru yola çıkıyoruz. "Yeterli miydi?" diye soruyor. "Thomas koşarak gelecek mi?"

İç çekip başımı cama yaslıyorum. "Sanmıyorum. James, Thomas'ı kızdırmak istemediği için gelmedi, benim tarafımı tutmuş gibi görünmek istemedi. Bence Melissa bizi gördüğünü söylemeyecek bile ve tüm bunlar boşuna olacak."

Bana bir bakış attı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, büyükannenin hayatını kurtarmak için eskisinden daha da az istekli olduğum anlamına geliyor."

"Senin daha az istekli olman imkansızdır diye düşünüyorum."

Ben güldüm, o da güldü.

Hayatım berbat, kariyerim ve ilişkilerim mahvolmak üzere, düşmanımla bir seyahatteyim. Hala nasıl güldüğümü bilmiyorum, ama sanırım bu sadece onunla mümkün olabilir.

ELIJAH

"Görünüş meselesini son derece adaletsiz buluyorum," dedi Easton, ben verandaya çıkarken.

Yaz işimde geçen uzun bir günün yorgunluğuyla, onun şu anda tek başına kullandığı hamakta uzanmak istiyordum, ama yine de gülümsedim.

Onunla her zaman böyleydi. Kötü ruh halim, onun tuhaf bir şekilde neşeli sözlerine karşı koyamıyordu.

Ağzım kıvrıldı. "Görünüş meselesi mi?"

"Bebeklere simetrik bir yüz ile kendi annelerinin yüzünü gösterip hangisini tercih edeceklerini sorduğunuzda, simetrisi daha yüksek olan yüzü tercih ettiklerini biliyor muydunuz? *Bebekler*. Dünya çekiciliğe bu kadar eğilimlidir. Bu da demek oluyor ki, ben bir dahi ve dünyanın en iyi insanı olsam bile, yine de bir manken için terk edilebilirim."

Çoraplı ayağımı onun yanına ittim, sessizce hamakta kenara kaymasını işaret ettim. "Bunun teorik bir varsayım olduğunu düşünüyorum," dedim, ona dönük olarak karşı tarafta uzanarak. "Senin *en iyi insan* olma ihtimalin inanılmaz derecede düşük görünüyor."

Bana parmağını gösterdi ve ben güldüm. Ona her zamanki gibi davrandım, sanki sevimli bir sokak kedisiymiş gibi, barındırmayı düşünmediğim ama uzaktan izlemekten zevk aldığım bir kedi.

"Her neyse," diye devam etti, "demek istediğim, ben harika bir insan olabilirim ama tüm geleceğim tek bir şeye bağlı ve bu da aptalca bir şey. Sonunda gerçekten iyi ve zeki bir adamı kocam olarak seçmek istiyorum ve biliyor musun kimi seçeceğim? Çene hattı güzel olan bir pisliği seçeceğim çünkü işler böyle yürüyor."

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Peki bu ahmağı seçtin mi?"

Bunun ben olduğumdan oldukça emindim. Yıllarca bana evleneceğimizi söylemişti ve sonunda beni ikna etmeye çalışmayı bırakmış olsa da, fikrini değiştirdiğini düşünmüyordum.

"İkimizden senin daha büyük olduğuna inanmak zor, çünkü şaşırtıcı derecede gerçekçisin. Bunların hepsi varsayım."

Güldüm. "Bana o kadar da adaletsiz gelmiyor. Ya da diğer her şeyin dağıtılma şekli kadar adaletsiz."

"Tabii ki bunun adil olmadığını düşünmüyorsun. Sen zaten yetişkin bir yüze sahipsin. Yakışıklı olduğunu zaten biliyorsun. Her şeyin var."

"İlginç. Hiç bilmiyordum. O zaman yüksek lisansı bırakmalı mıyım?"

"Yüzüne bir şey olursa diye, devam etsen iyi olur. Bir araba kazası, kötü bir bar kavgası..."

Gözlerimi kapattım. "Endişelenecek bir şeyin yok bence, Easton. Yüzün yeterince simetrik görünüyor."

"Gördün mü? Sorun da bu zaten. Kadınlar için risk çok daha yüksek. Bebeklerin simetrik bir yüzden daha çok neyi tercih ettiğini biliyor musun? Büyük gözleri ve dudakları olan, küçük burunlu simetrik bir yüz. Yani yetişkin olduğumda bu özelliklere sahip olsam bile, daha iyi versiyonlarına sahip biri için terk edilebilirim."

"Belki de sadece görünüşüne bakarak seni terk edecek birine aşık olmamalısın."

"Ama ben de bunu söylüyorum - ben kontrol edemiyorum, o da edemiyor. Kartlar başından beri biz insanlara karşı dizilmiş durumda. Yüzümü mümkün olduğunca cerrahi olarak değiştirebilecek kadar para kazanmam gerekecek."

"Bu bir şaka olsa iyi olur," dedim ve dizimle onun uyluğuna hafifçe vurdum. "Söylediğin simetriyle ilgili şeyleri bilmiyorum ve bunun doğru olduğundan da şüpheliyim, ama sana bir şey söyleyeyim: Senin gibi bir yüz asla değiştirilmemelidir ve eğer ona dokunursan, gerçekten çok kızarım."

Bunu ciddi olarak söylediğimi anlamam tam üç dakika sürdü. Kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi değiştirme fikrine çok kızmıştım.

O lise öğrencisiydi ve benim için çok gençti, ama belki de bizim birlikte olacağımızı düşünen tek kişi o değildi.

Sadece bunu ilk fark eden oydu.

Ertesi sabah eşyalarımı topladım, annemi kontrol ettim ve hızlıca işim için bir telefon görüşmesi yaptım. Üzerinde çalıştığım üç işi güvenilir adamlarıma devrettim, ama böylece çekip gitmek benim için alışılmadık bir durumdu.

Sanırım alışılmadık birçok şey yapıyorum: yıllardır benden nefret eden bir kadınla seyahat etmek, onunla bir çiftmişiz gibi davranmak ve onun, arkadaşı olduğunu sandığım biriyle sıradan bir akşam yemeğinde dağılmasını izlemek.

Easton'ı hiç böyle görmemiştim: zoraki gülümseme, titreyen eller, düşen çatal bıçaklar.

Oak Bluff'tan ayrılmak hayatının daha iyi olmasını sağlamalıydı, ama dün gece şahit olduğum şey, daha iyi bir durumda olan birinin davranışına hiç benzemiyordu — bu, değerini yitirmiş birinin davranışiydı.

Bundan ne kadar nefret ettiğimi kelimelerle ifade edemem.

Onu balkonda buluyorum, manzarayı seyrederken yüzünde hüzünlü bir ifade var. Şu anda hüzünlü görünmediği tek anlar, sanki kötü bir şeye hazırlık yapıyormuş gibi çenesini sıkı sıkı kapattığı anlar. Eskiden çok mutluydu. Bunca yıl geçmesine rağmen, onu güvenli bir yere kilitleyip, tüm ejderhalarını öldürmek istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Zorla gülümsüyor. "Okyanusu özlüyorum."

"Okyanusa yakın bir yerde yaşamıyor musun?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Aynı şey değil. Oradaki su yıl boyunca buz gibi ve şehirden oraya gitmek için harcadığın çabaya değmez."

Şimdiye kadar aklıma gelmemişti ki, erken eve dönmesinin bir nedeni de plaja geri dönmekti. Onu babasının evinden uzaklaştırmak istesem de, aynı zamanda en sevdiği şeyden bir hafta mahrum bırakmış oldum.

"En az iki gece daha okyanusta kalacağız ve büyükannemi tanıyorsam, altı gece daha kalacağız."

Gülümsüyor, ama omuzlarının çökmüşlüğünde bir tür keder var. "Evet, çok eğlenceli olacak. Beni sevmeyen büyükannenle."

Büyükannemin Easton'la geçireceği zamanı berbat hale getireceğini biliyorum, bu yüzden bu sahte romantizm olayı onun için işe yaramazsa kendimi oldukça suçlu hissedeceğim. "Sanırım eski sevgilinden haber almadın?"

Omuzları sanki kendini koruyormuş gibi daha da içe doğru kıvrılıyor. "Hayır. Yani... Henüz beklemiyordum. Melissa bu konuda dedikodu yapacaksa, bugün yapacaktır, ama artık benimle temas kurmanın bitlenmek gibi bir şey olduğunu düşünüyorum... Olmuş olabilir, ama bunu kimseye anlatmakla iyi bir şey yapmıyorsun."

"Herkes ondan bu kadar korkuyorsa, eski sevgilin tam bir pislik."

Yüzü yumuşar. "Değil. Gerçekten. Bu ondan kaynaklanmıyor ve öğrenirse dehşete düşer. Ama biz, araştırmalarını her şeyden çok önemseyen bir grup insandan bahsediyoruz ve Thomas onların kralı. *Nazik* bir kral olsa bile, seni mahvedecek güce sahip biriyle uğraşmazsın."

"Ve sen bu adamla gerçekten bu kadar çok evlenmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, parlak sabah ışığında bana gözlerini kısarak baktığında gözlerinin etrafında küçük çizgiler belirliyor. "İstemeseydim son iki yıldır onunla çıkmazdım. Çok fazla güce sahip olması onu kötü bir insan yapmaz."

Derin bir nefes veriyorum. Onun mutsuz görüldüğü için mi şüphe duyuyorum, yoksa bu lanet olası pislik onun layık olmadığını zaten kanıtladığı için mi?

Ondan şüphe duymamın bir önemi yok. Easton artık bir yetişkin. Ve benim hayal bile edemeyeceğim kadar akıllı bir yetişkin. Onu sorguladığım günler çoktan geride kaldı.

Mutsuz görünse bile.

Gözlerinin altında halkalar olsa, artık yüzmese ve çoğu zaman çenesini sıkı tutsa bile.

O zaman bile.

EASTON

Miami'ye giden trafik bitmek bilmiyordu. Miami'den Keys'e giden trafik daha da kötüydü. Araçlar birbirine yapışmış, önümüzde sadece arka lambalar görünüyordu.

Saatte on mil hızla ilerlerken Melissa mesaj attı.

MELİSSA

İstenmeyen bir tavsiye verebilir miyim? Elijah gerçekten harika birine benziyor. Ama durum beni endişelendiriyor. Dikkatli ol, tamam mı?

Midem sıkıştı. Her şeyi mahvettiğimi biliyordum. Bunun okulda sorun olacağını biliyordum.

Ne ile?

Onunla. Sana çok aşık. Eğer yoksa, daha fazlası olduğunu düşünmesine izin verme.

Burun kıvrıyorum. *Olmayan bir şey varmış gibi* davranmak Elijah'ın uzmanlık alanı, benim değil.

Hayatın boyunca sevdiğin adam sana ilgilenmediğini ve *hiçbir zaman* ilgilenmediğini söylediğinde, önce en olası olmayan açıklamaları arayacaksın.

O özür dilerken, o anda söylememesi gereken şeyler söylediğini ve olanların büyük bir hata olduğunu, çok pişman olduğunu söylese de, sen *onun itibarını biliyorsun*, yine de onun bunu gerçekten kastetmediğine dair akla gelebilecek her türlü açıklamayı arayacaksın.

Belki sana gerçeği söylemiyordur. Belki küçük yaşıta babasını kaybettiği için kimseyi sevmekten korkuyordur. Belki de seni o kadar çok seviyor ki, kaybetmek onu mahveder, ya da kız kardeşine, onun en iyi arkadaşı olduğun için oraya gitmeyeceğine söz vermiştir.

Ya da farklı yerlerde yaşıyorsunuz ve o, kendisine ihtiyacı olan annesini asla terk etmeyecek.

Sonra hayatının bir Nicholas Sparks romanı olmadığını, söz konusu adamın otuz yaşında, zeki ve hiçbir şeyden korkmayan biri olduğunu ve senin de büyük bir kız olduğunu hatırlıyorsun, bu yüzden uzun mesafeli bir ilişkiye hazır değilse, "*Easton, dün gece harikaydı, ama uzun mesafeli bir ilişkiye hazır değilim*" derdi, ki bu onun "*Üzgünüm, ama seni o şekilde görmüyorum.*"

Bu noktada nihayet pembe gözlüklerini çıkarır ve son on yılı daha net bir bakışla geriye dönüp bakarsın.

Aşkınyı uyduyla bile görülebilecek kadar açık bir şekilde belli ettiğin halde, onun hiçbir zaman karşılık vermediğini.

Yıllardır yetişkin olmana rağmen onun bir kez bile hamle yapmaması.

Orada bir şeyler hissetmiş olsan da - gözlerinin gözlerine takılması, sana bir an fazla bakması - son birkaç yıldır senden kaçıyor gibi görünüyordu, sen evdeyken hep şehir dışındaydı ya da işle çok meşgul olduğu için görüşemiyordunuz.

İşte o zaman, her yıl, onun sadece arkadaşlığını bozmak istemediğine kendinizi ikna etmenin ne kadar aptalca olduğunu nihayet kabul ediyorsunuz, çünkü *hiçbir* erkek kendi arkadaşlıklarına o kadar önem vermez ve o kesinlikle *kız kardeşinin* arkadaşlıklarına o kadar önem vermez, ayrıca Elijah bir aziz değildi ve hayatı boyunca birçok bencil, yıkıcı şey yapmıştı ve daha fazlasını yapmaktan çekinmezdi.

Ama o gece birlikteyken bunların hiçbirini düşünmedim.

Mantıklı bir kızım, ama bunu bir kenara atmayı tercih ettim. Onu o kadar çok istiyordum ki.

"Ne oldu?" diye sordu. "Kızgın görünüyorsun."

"Biz oraya vardığımızda büyükannen zaten ölmüş olacak," diye cevap veriyorum, trafiğe bakarak başımı sallıyorum. "O yüzden şimdi U dönüşü yapıp kuzeye doğru yola çıkmalıyız."

O gülüyor. "Onun senden hoşlanmamasının *o kadar da* mantıksız olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Savunmam gerekirse, muhtemelen önce *benim* ölümüm konusunda kararsızdı."

Esniyorum ve çenem çıkıyor. Stresli olduğumda dişlerimi sıkarım, yani çenem neredeyse her zaman sıkıdır. Param olsaydı, iyi bir gece koruyucusu alırdım... muhtemelen onu da bütün gün takmam gerekirdi.

Daha geniş esniyorum, sonra yüzümü buruşturup çenemin köşesini ovuşturuyorum, oradaki küçük iğne gibi acıyı dağılana kadar bastırıyorum.

"Çenen ne durumda?" diye soruyor. "Sanki düşman hatlarını geçecekmişiz gibi, yolculuk boyunca çeneni sıkıp duruyorsun. Bu bir tatil olmalıydı."

Önümüzdeki arka lambalara doğru başımı sallıyorum. "Ne tatil ama." "*Bu* kadar stresli bir durum değil Easton," diye beni kışkırtıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Bir hafta oldu ve Thomas'tan şimdiye kadar haber alacağımı düşünmüştüm. Yüzde doksan dokuz eminim ki fikrini değiştirecek, ama yüzde yüz emin değilim. Ve..." Omuz silkiyorum, keşke bu konuyu açmasaydım diyorum.

"Ve?" diye ısrar ediyor.

İç çekerim. "Ayrı kalırsak başka ne kadar çok şeyin zorlaşabileceğini fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Thomas ile birlikte olmak, bu nedenle farkında olmadığım kapıları açmış olabilir. Araştırmam umut verici hale geldiğinde, ikimiz yeni çıkmaya başlamıştık. O noktada ihtiyacım olan şeyleri (ekipman, asistanlar) elde etmek daha kolay hale geldi ve bunun araştırma ile ilgili olduğunu düşündüm, ama belki de öyle değildi."

"Yani, elde ettiklerini hak etmediğinden mi endişeleniyorsun, yoksa bunların sona ereceğinden mi?"

İkisi de. Sonuçlarım sahte değil, her şey çok iyi gitti, ama onlara duyulan *coşku* gerçek miydi? "Bilmiyorum. Arkadaşlarım bununla ilgili şaka yaparlardı, mesela... doku örneği ihtiyaçları olduğunda..."

Kesinlikle alacağım için çift sipariş vermemi öneriyorlar. Belki de tamamen şaka yapmıyorlar. Ve eğer tekrar bir araya gelmezsek ve araştırmam başarısız olursa... insanlar Thomas'ın daha önce ölçeğe müdahale ettiğini mi düşünecekler? Sanırım endişelendiğim şey, ona başından beri kredi verdikleri ve işlerin daha da zorlaşacağı ve..."

Çenem yine sıkılır ve kendimi tutarım.

"Eğer senin dediğin gibi gerçekten iyi biriyse, bunun olmasına izin vermez," diye ısrar ediyor Elijah. "Ve araştırmam şimdiye kadar iyi gittiğine göre, devam da edecek, değil mi? Belki de sonunda hak ettiğin tüm övgüyü alırsın."

Zorla gülümserim. "Evet, belki."

Ama bu, asıl meseleyi kaçırıyor: Thomas'la çıkmak hayatımı kolaylaştırdı, ama hayatım yine de kolay değildi.

Peki, bu sonbaharda okula döndüğümde birlikte olmazsak hayatım ne kadar zorlaşacak?

Nihayet Keys'teki köprüye ulaşıyoruz. Aslında yetmiş köprü var, ama sanki tek bir köprü gibi hissettiriyor ve trafik yoğun olsa bile eskisi kadar kötü değil ve manzara gerçeküstü — göz alabildiğince her iki tarafta da sadece su var, güneş yüzeyine nazikçe parıldıyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyor Elijah, bir saat sonra bana telefonunu uzatarak. "Kiralama uygulamasını aç ve kaldığımız yerin adresini bul."

Telefonu almadan uzattığı eline bakıyorum. "Büyükannenizin evi yok mu? Neden orada kalmıyoruz?"

Omzunu silkiyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Onun evi biraz küçük. Başka bir yerde kalmanın daha rahat olacağını düşündüm."

O kadar küçük olamaz ki, Elijah, Kelsey ve anneleri haftalarca onunla kalırlardı. Bu da ya benim orada kalmamı istemediği ya da Elijah'ın benim kalmam durumunda bana kötü davranacağını düşündüğü anlamına geliyor.

Mutsuz bir nefes veriyorum. "Sen onunla kalabilirsin, Elijah. Büyükannenle geçireceğin zamanı mahvetmeye çalışmıyorum. Kiralamayı iptal et, ben kendime bir yer bulurum."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Zaten kiralamayı iptal etmek için çok geç ve Key West'te tek başına kalmaya izin vereceğimi düşünemezsin."

Gülüyorum. "Cannibal Adası'nda kalmıyoruz. Sanırım güvendesin."

O başını sallar. "Seni takip eden sarhoş bir aptal bile olsa, güvenli olmaz ve Key West'te çok sayıda sarhoş aptal var."

İnliyorum. "Dikkatli olacağıma söz veriyorum. Kiralık evden bile çıkmayacağım. Git büyükannenle vakit geçir. Senin de çeşitli şekillerde söylediğin gibi, bunlar sonsuza kadar sürecek fırsatlar değil."

Yüzü taş gibi sert, hiç taviz vermiyor. İsteğimi dikkate bile almayacak. "Ayrı yerlerde olursak senin için endişelenirim. Buna değmez."

Harika. Bütün bunlar bittiğinde büyükannesinin beni suçlayacağı uzun listeye bunu da ekleyin.

"En azından onunla yemeğe falan çık."

"Bu akşam onunla yemeğe çıkacağız. Her şey ayarlandı bile. Ve sen birkaç saat önce ölmesine izin vermeye hazır olduğun bir kadın için çok endişeleniyorsun."

Camı indirip kolumu rüzgara doğru uzatıyorum. "Şu anda onun iyiliğini düşündüğümü göstererek, daha sonra hayatını kurtaramadığımda inandırıcı bir mazeretim olacak."

O sırtıttı. "Bu planın işe yaraması için bana önceden açıklamaman gerekir."

Sonunda Key West'e varıyoruz. Çocukken Cabot'larla bu gezilere katılmayı çok isterdim, ama hiç katılmadım. O zamanlar Key West sonsuz bir cazibeye sahipti — 1930'lar korunmuş, Ernest Hemingway verandasında oturuyor, çay boyu elbiseli kızlar tramvayla soda dükkânına gidiyordu.

Öyle bir şey yok, ama hayal kırıklığına uğramazdım. Sadece Cabot'larla birlikte olmak istedim, ama tabii ki onlar hiç sormadılar.

Gençken bunun için bahaneler uydurdum. Ama Judy benden kaçmaya başladığında, Elijah beni kullanıp kovduğunda... her şeyi daha net gördüm. Kelsey'nin birkaç ev ötedeki en iyi arkadaşı olarak, ben vazgeçilebilir biri değildim. On yedi saat kuzeyde yaşayan biri olarak, rol yapmalarına gerek yoktu. Annem, onunla taşınmayı reddettiğimde çok sinirlendi. "Cabotlar seni seviyor mu sanıyorsun? Sevmiyorlar. Sana katlanıyorlar. Kelsey kendi hayatına kavuştuğunda Judy'nin sana ne kadar ilgi göstereceğini göreceksin. Kelsey bu lanet kasabadan gittiğinde ona ne kadar ilgi göstereceğini göreceksin."

Annemle hala konuşuyor olsaydık, muhtemelen bazı konularda haklı olduğunu kabul ederdim.

Elijah, adanın tam kalbinde yer alan, beyaz çitleri ve etrafını saran verandası olan sevimli bir kulübeye yanaşır. On yıl önceki Easton, bunu Elijah ile evlilik hayatı hakkında hayal kurmak için bir fırsat olarak kullanırdı. Ancak şimdi, bunu yapmak için hala bir dürtü hissetmediğimi varsayıyorum.

Kapıyı açar, benim çantamı ve kendi çantasını içeri taşır. Giriş holü, uzak ucunda sürgülü cam kapıları olan geniş bir oturma odasına açılır. Dışarıda, taş bir veranda ve suyu o kadar mavi ki, sanki onu bir top haline getirip avluya atabileceğiniz kadar katı görünen bir havuz vardır.

Bu, iki gece üst üste, sahip olmadığı parayı harcadığı ve harcaması gerekenden çok daha fazla para harcadığı anlamına geliyor. Bir kez daha, masrafları görünce yüzümü buruşturuyorum.

Bebek mavisi keten kanepeye çöküp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve esnememi bastırıyorum. "Affetmemi satın almaya mı çalışıyorsun?"

Gözleri parıldıyor. "Neyi affetmemi istiyorsun, Easton? Hemen bu konuyu halletmek mi istiyorsun?"

Soruma tam olarak cevap vermediğini fark ettim.

"Hayır," diyorum ona ciddiyetle. "Çünkü o zaman büyükannenin önünde bir şey söyleyemem."

Gülümsemesi kayboluyor. Kanepenin koluna oturuyor ve iç çekiyor. "Bu arada, ona Thomas'la ilgili olanları anlattım."

Harika. Eminim bunu hemen yutmuştur. Muhtemelen Thomas'ın yaptığı en akıllıca şey olduğunu düşünüyordur. "Peki neden ona terk edildiğimi söylemen gerekti?"

Anahtarlarını fırlatıp yakaladı. "Seyahatte senin varlığını nasıl açıklayacaktım? '*Öleceğinden mi korkuyorsun?*' diye mi? O yüzden ona Thomas'ı kıskandırmaya çalıştığını söyledim. Bu konunun açılacağını bile sanmıyorum."

Bu, onun büyükannesini ne kadar az tanıdığının kanıtı değilse, neyin kanıtıdır bilmiyorum. Bu lanet düşün bitene kadar her gün bu konuyu açacak.

"Artık kesinlikle sizinle yemek yemeyeceğim."

"Sen olmadan gitmiyorum," diyor kararlı bir şekilde. Sanki burada, Key West'in Eski Kentindeki bu inanılmaz pahalı evde bile hayatım tehlikedeymiş gibi. Tartışmaya çalışabilirim, ama çok yorgunum. Ayrıca kaybedeceğimi de biliyorum — Elijah, istediği zaman kimse ondan daha inatçı olamaz, ancak bu sinir bozucu bir şekilde her zaman başkalarının adına olur.

İçeri girdiğimizden beri muhtemelen onuncu kez esniyorum. Neyim var bilmiyorum. Okulda her sabah koşuyorum, sonra on iki saat çalışıyorum ve gayet iyiyim.

"Önce biraz uyumam lazım," diyorum ona. "Hangi oda benim?"

Kaşları çatılır ve ben onun bu konuda da tartışacağını düşünürken, o bunun yerine sola doğru başını sallar. Yorgunluktan sendeleyerek odaya girerim ve onun bana öncelik verdiğini fark ederim.

Tabii ki öyle yaptı. Tıpkı büyükannesi bana kaba davranacağı için Key West'te ikimiz için çok pahalı bir yer kiraladığı gibi.

Onunla ilgili işaretleri yanlış yorumladığım, ona ilk başta aşık olduğum için kendimi suçladım.

Ama uykuya dalarken, seni korumayı en önemli ve en sevdiği işiymiş gibi yapan bir adama kim aşık olmaz ki diye düşünüyorum.

GARİP, güzel bir odada uyanıyorum. Öğleden sonra güneş ışığı dışarıdaki palmye ağaçlarının arasından süzülüyor, hemen arkalarından şelalenin sessiz uğultusu geliyor. O kadar derin uyudum ki nerede olduğumu bilmiyorum, o kadar derin ki bir an için Thomas'la seyahatte miyim diye merak ediyorum.

İspanya mı? Kafamın içinde karışık, bulanık bir ses soruyor. Tayland mı?

İspanya'nın bir buçuk yıl önce olduğunu hatırlayınca elim yumruk oluyor. Ayrıldığımızı ve evrenin dokusunda tuhaf bir dönüşüm, zamanda bir kırılgılık sonucu... sonunda Elijah ile Key West'te olduğumu hatırlıyorum. Ama hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi.

Yine uykuya dalmaya başlıyorum ve yorgunluğun katmanlarını aşarak yüzeye çıkmak için çaba sarf etmek zorunda kalıyorum, sonunda dik oturuyorum. Açıkçası neyim var bilmiyorum. Hasta değilim, ama hasta olsaydım bu benim için bir nimet olurdu — yatakta kalabilir, bu akşamki berbat akşam yemeğinden kurtulabilir ve sabah uçağa binip, planlandığı gibi düğünde Elijah'ın büyükannesinden kaçabilirdim.

Ama başka hiçbir semptomum yok. Sebepsiz yere sadece yorgunum.

Duşa sendeleyerek giriyorum, kafam netleşene kadar orada kalıyorum ve odaya girdiğimde valizimi içeri getirmediyimi hatırlıyorum. Cidden... bana ne oluyor böyle?

Kendimi bir havluya sararak oturma odasına giriyorum. Elijah, sürgülü kapılar açıkken bir şezlongda uzanmış durumda.

Beni istemeden süzer gözleriyle - yıllardır yüzünde gördüğüm ilk gerçek arzu belirtisi - göz bebekleri büyümüş, ağzı hafifçe aralanmış.

Havada bir saniye önce olmayan bir şeyin ağırlığı hissediliyor.

Ama ayağa fırlar ve bu his kaybolur, yerine somurtkan bir ifade ve kısılmış gözler gelir.

"Yanağına ne oldu lan?" diye soruyor. Üç uzun, öfkeli adımla önüme geliyor ve eliyle çenemi kavırıyor.

"Ben bu kadar çıplak değilken bu konuşmayı yapabilir miyiz?" diye karşılık verdim ve elinden kurtuldum.

"Hayır," diyor. "Beş kelimeyle cevap verebilirsin. O kadar da karmaşık değil."

"Sadece bir şeye çarptım."

Burun delikleri genişledi. "Sen, kendini göstermeye çalıştığın kadar sakar değilsin."

Kaşlarımı çattım. Babam bana hiçbir şey söylemememi söylemişti, ama neden hala onu koruyordum? "Babam neden senden korkuyor?"

Gözleri kısılır. "Babanın benden korktuğunu nereden çıkardın?"

"Şimdi kim soruları cevaplamıyor?" diye karşılık veriyorum ve çantamı odama götürmek için dönüp gidiyorum.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorar.

Durup omzumun üzerinden ona bakarım. "Çünkü iki gün önce yüzüme uzaktan kumandayı fırlatıp bu morluğu yaptığında söylediği tek şey 'Elijah'a söyleme' idi."

Omuzları iç çekişiyle yükselip alçalıyor. "Ona çatısını bedavaya tamir edeceğimi söyledim, ama sana bir daha dokunursa onu öldürürüm."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Elijah'ın umursayan biri gibi davrandığı zamanlar var, hem de çok sık. İlk kez öpüşmeden önce "Her zaman sendin" diye fısıldayan adam gibi davrandığı zamanlar. Babamı öldürmekle tehdit etmek ve evinin çatısını yenilemek... Bunlar, bir gün sonra beni umursamazca reddeden adamın değil, o adamın yapacağı şeyler gibi görünüyor.

"Onu rahat bırak," diyorum, yatak odama doğru yönelirken. "Naziksin, ama onu rahat bırak."

"Neden onu savunuyorsun?" diye soruyor Elijah arkamdan. "Çünkü annem gittikten sonra beni o büyüttü," diye cevaplıyorum. "Ve uzaktan kumanda ile vurulmanın *senin* yaptığın kadar acı verdiğini düşünüyorsan, hiçbir şey anlamamışsın demektir."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Çoğu zaman ölü numarası yapmada çok iyiyimdir. Ama onunla birlikteyken bunu yapamıyorum.

ELIJAH

Easton, St. Samuels'a ilk taşındığımızda cılız bir çocuktü. Beslenmediğı için değıl, ama geriye dönüp bakınca, o evde neredeyse her şey mümkün görünüyordu. O, sürekli hareket halinde olan, dizleri çıkıntılı ve hep çıplak ayakla dolaşan çocuklardan biriydi. Muhtemelen önce erkek kardeşlerinden birine ait olan büyük beden bir tişörtle, koyu renkli bukleleri dağınlık halde evimize gelmişti. Erkek kardeşi Kevin benim sınıfımdaydı ve görünüşte, onun küçük bir versiyonu gibi görünüyordu: pervasız, her zaman bisikletle ya da kaykayla çılğın numaralar yaparken kaza yapan türden bir çocuk.

Yine de, kardeşlerinde olmayan, tanıdığım neredeyse hiç kimsede olmayan bir ışıltı vardı onda. Sanki zekası, gözlerinin içine baktığınızda parıldayan bir alev gibiydi; kendisinin pek umursamadığı ve sizin fark etmemenizi tercih ettiğı bir alev.

Easton büyüdü, elbette, ama ben hala onun kim olduğunu görebiliyorum: yaralı, kavgacı küçük kız, tek bir kişinin öne çıkıp "Bu lanet olasıca doğru değıl" demesine ihtiyaç duyan kız.

Saçını kurutmak ve ihtiyacı olmayan on altı çeşit makyaj yapmak için odasına çekildi ve ben, bu durumda çaresizliğime öfkelenerek, yumruklarımı sıkarak geride kaldım.

Onun o evde kalmamasını sağlamalıydım. Fırsatım varken onu öldürmeliydim, ama Easton'a zarar verebilecek tüm insanları ortadan kaldırmaya başlarsam, liste çok uzun olur.

Bu beni berbat bir ruh haline sokuyor, ki bu önümüzdeki gece için hiç de ideal değıl. Büyükannem genelde kötü bir insan değıldir - tabii ki, kendi fikirleri vardır; tabii ki, biraz snob olabilir - ama

on yıllardır Easton hakkında düşünceleri var ve bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmekten hiç çekinmiyor.

Easton'ın yüzündeki morluk, bu düşüncelere tahammül etmemi engelliyor ve şu anda kendimi toparlayamazsam, New Orleans'a giden yol inanılmaz stresli geçecek.

Easton beyaz kot pantolon, takılar ve parlak rujla ortaya çıkıyor. Onu bir yerde yabancı olarak görseydim, "*Vay canına, bu kim?*" diye düşünürdüm.

Ama eski Easton'ı geri istiyorum ve bu onun görünüşünün çok ötesine geçiyor. Neşeli ve nispeten kaygısız, esnediğinde çenesi çıkmayan, sıcaklık, akıntılar veya pahalı saç ürünleri umursamadan suya dalan kızı istiyorum.

"Bu arada," diye söylüyorum ona arabaya binerken, "büyükannemin en iyi arkadaşı da yemeğe geliyor. Merak etme. Aslında çok hoş biridir."

"Bu yol gezisi romantizminin sahte olduğunu arkadaşımıza veya başkasına söylememeye çalışalım, olur mu?" Easton, ben park yerimizden çıkarken diyor. "Ne kadar çok kişi bilirse, o kadar çok kişi Thomas'a DM atıp her şeyi mahvedecek."

Gülüyorum. "Easton, büyükannem seksen sekiz yaşında ve arkadaşı da yaklaşık aynı yaşta. İkisinin de Thomas'a mesaj atacağını sanmıyorum. Muhtemelen mesajın ne olduğunu bile bilmiyorlardır."

Aslında, Betty biliyor olabilir. En son buraya geldiğimde, dışarı çıkıp "yabancı biriyle takılmamı" teşvik etmişti.

Haftada üç gün saçlarını yaptırdıkları kuaföre gidiyorum ve Easton'ı çalışır durumda olan arabada bırakıp onları almaya gidiyorum.

Büyükannem koltuğundan bana gülümsüyor. Bazen, bana şu anda baktığı gibi baktığında, beni mi yoksa tek çocuğu olan babamı mı gördüğünü merak ediyorum.

Onu nazikçe kucaklıyorum, sonra Betty'yi, ardından da büyükannemin kuaförü Sharon'ı... Sharon, sekiz ay sonra bile annemin geçen Noel'de gönderdiği kartpostalı aynasının köşesine saklamış.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum.

Büyükannem önümde duran arabaya somurtkan bir bakış atar. "Yani geliyor *mu?*"

"Büyükanne," diye uyarıyorum, salonun kapısını onun için açık tutarak, "Sana öyle olduğunu söylemişim. Ve şu anda bunu yaşıyor, o yüzden uslu dur."

"Ben her zaman uslu dururum," diye karşılık verdi büyükanmem.

Kimi kandırdığını sandığını bilmiyorum... ya da başkalarına davranışında standartlarının ne kadar düşük olduğunu. On yıllardır Easton'a kötü davranıyor.

Easton, biz yaklaşırken yolcu koltuğundan iner, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardır.

"Easton, büyükannemi hatırlarsın, bu da onun arkadaşı Betty Lennox."

Easton elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Lennox."

Betty, Easton'ın elini iki eliyle sıcak bir şekilde sıkar. "Bana Betty de."

Büyükanmem kaşlarını çattı. "Bana Bayan Cabot demeye devam edebilirsin."

Cabot diyebilirsin."

Easton içinden gülüyor. "Her zaman bir zevk, *Bayan Cabot*."

Akşam yemeğine giderken Elijah'ın yanında ön koltukta oturmak ister misin?

Büyükanmem küstahça arka kapıyı açar. "Hayır, hayır, gelmekte ısrarcıysan, önden oturabilirsin."

Easton bana hafifçe eğlenerek bakar ve "*Onun için kesinlikle 911'i aramayacağım*" der, sonra koltuğuna geri döner.

Büyükanmemin en sevdiği sahil restoranına giderken, onun ve Betty'nin Easton hakkında açıkça konuşmaları sırasında, bu durumun büyükanmemin keyfini yerine getireceğini umuyorum.

"O çok sevimli bir kız," diyor Betty sessizce, "ama onun tipi değil. Çok süslü. Dudakları gerçekten mi yoksa dolgu mu yaptırmış?"

Betty bunu söylerken birine mesaj atıyor gibi görünüyor. Umarım Easton hakkında mesaj atmıyordur.

"O, sandığı kadar güzel değil," diyor büyükanmem. "Ve Tanrıya şükür, aslında çıkmıyorlar."

Easton pencereden dışarı bakıyor, ama çenesi sıkılmış durumda.

Harika. "Emin misin?" diye fısıldıyor Betty. Ama bu yüksek sesli bir fısıltı. "Aynı evde

aynı evde kalıyorlar, değil mi?"

"Sizi duyabildiğimizi biliyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum, dikiz aynasından onları ters ters bakarak.

"Easton'ın eski sevgilisini kıskandırmak için çıkıyormuş gibi yapıyorlar," diyor büyükanmem daha da yüksek sesle fısıldayarak. "Easton, yıldönümlerinde ilişkilerini bitirdi. *Betty*, Easton'ın evlenme teklif edeceğini sanıyordu."

"Ooof," diyor Betty. "O zaman neden onu geri istiyor ki?"

Haklı bir soru, Betty. Ben de merak ettim. Kabul ediyorum.

"Zengin. Başka ne olabilir ki?" diye cıvıldıyor büyükannem, bu noktada artık sabrım taşıyor.

"Büyükanne," diye homurdanıyorum, "Easton burada olmak için çok şey feda etti ve biz her kelimesini duyabiliyoruz. Onun hakkında kötü konuşmayı kes."

"Hayır, onu şimdi durdurma," diyor Easton. "Temelde benim yeterince güzel olmadığımı söyledi, bizim çıkmadığımız için Tanrı'ya şükretti ve sonra benim para avcısı olduğumu ima etti. Eminim bitirmek üzeredir."

Büyükanne burnunu çeker. "Daha fazlası var, inan bana."

Tanrım. Gerçekten tıbbi bir acil durum varsa, Easton telefonumu okyanusa atıp uzaklaşsa bile onu suçlamam.

"Peki neden onu istiyorsun?" diye sorar Betty, başı koltuklarımızın arasına girecek kadar öne eğilerek.

Easton'ın omuzları çöküyor. "Uzun zamandır birlikteyiz ve o sadece çekindi. Önemli bir şey değil."

"O zaman ne yapacağımızı çok iyi biliyorum," diye cevaplar Betty. "Övünmek gibi olmasın ama, son yetmiş yıldır erkekleri başarıyla manipüle ediyorum."

Bunun onun düşündüğü kadar havalı bir şey olduğundan emin değilim.

"Bana bırak. Bu genç adamın Instagram kullanıcı adı ne? Ona mesaj atıp seni gördüğümü söyleyeceğim."

Easton bana bir bakış atar. Bu bakış, *"DM'leri bilemeyecek kadar yaşlı olduklarını söylemiştin" der gibi.*

"Bence Easton bu konuda daha incelikli bir yaklaşımı tercih eder, Betty," diyorum nazikçe.

"Eğer o isteseydi isteseydi incelik
incelikli diyor diyor büyükanne, "O
kadar makyaj yapmazdı."

Bu lanet olası şey tam da beklediğim gibi gidiyor.

T Restoran çok güzel.

Bayan Cabot ise değil.

Arkadaşı Betty, iPhone'uyla Elijah ve benim güzel bir fotoğrafımızı çekmeye çalışırken, kadehlerimizi tokuşturmamızı ve *Lady and the Tramp* filmindeki gibi birbirimize yemek yedirmeyi veya aynı linguine makarnasını iki uçtan yemeyi önerirken, Bayan Cabot "mantıklı hiçbir insanın" Elijah'ın benimle çıkacağına inanamayacağını söylüyor ve Betty'ye benim "gerçek bir doktor bile olmadığımı" açıklıyor.

"Betty, teşekkür ederim," diye sonunda söylüyorum, "ama bu bir tuzak gibi görünecek. Thomas beni tanıyor. Ben çift fotoğrafları paylaşan biri değilim."

Betty iç çeker. "Tamam, bunu bir düşüneyim. Senin için bir çözüm bulacağım, sonra da Thomas'a beni şovuna çıkarmasını söyleyeceksin. Lounge şarkıcısı rolünü oynamak istiyorum."

Betty, Thomas'ın şovunun ne hakkında olduğunu açıkça bilmiyor, ama beni nefret etmeyi reddetmesi Bayan Cabot için bardağı taşıran son damla oluyor. "Easton, babanın içki sorunu nasıl?"

"Çok fazla," diyorum neşeyle. "Sorduğun için teşekkürler." "Büyükanne," diye inliyor Elijah.

"Oak Bluff çok korkunç bir yer, Betty," diyor Bayan Cabot. Bana ve Elijah'a dönüyor. "Alkolizm çok yaygın. Ve tüm o hırsızlıkları hatırlıyor musun? Ne zaman telefonu açsam, Judy bana bir tane daha anlatıyordu."

Gerginleşiyorum, çatalımı o kadar sıkı tutuyorum ki elim bembeyaz oluyor.

"O çok uzun zaman önceydi," diyor Elijah.

"O adamları hiç bulamadılar, değil mi?" diye devam eder, Betty'ye dönerek. "Zavallı bir çocuğu vurdular. Georgia Tech'e burslu giden bir futbolcu.

Felç oldu. Çok korkunçtu." Nefes alamıyorum.

"Oh, bu çok üzücü," diyor Betty.

"Annenizin ayrılmasını suçlayamam bile," diyor Bayan Cabot bana.

"Uzakta kaldı, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatmama rağmen gülümsüyorum. İştahım kaçtı. "Tabii görünmezlik sanatını öğrenmemişse."

"Ve..."

Elijah'ın eli masaya sertçe iner. "Yeter," der sertçe ve büyükannesi şaşkınlıkla gözlerini kırpar.

"Sadece sohbet ediyordum," diyor.

Kardeşimin hala hapiste olup olmadığını sormaya başlamadan onu durdurduğu için memnunum, çünkü eminim ki bir sonraki sorusu bu olacaktı.

"Yarın Ft. Myers bölgesinde geceleyeceğiz," diyor Elijah. "Rezervasyon yaptırmam lazım, ama..."

"Yarın gidemem," der büyükannesi. "Ayakkabılarım gelmedi."

Elijah elini yüzüne götürür. "Başka ayakkabı giyemez misin?"

"Onları sadece düşün için sipariş ettim," diye tartışıyor. "Ve ben evde olmazsam çalınırlar."

"Belki Betty senin için alabilir."

Betty, Elijah ile Bayan Cabot arasında bakışlarını gezdirir. "Bu biraz zor olur, çünkü ben de sizinle birlikte seyahate çıkacağım."

Elijah öksürüyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki," diyor Betty, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Aksi takdirde Easton sevgilisini asla geri alamaz."

BETTY VE BAYAN CABOT, şehrin tarihi bölgesinde birbirlerine karşı karşıya bulunan çok büyük evlere sahipler ve Bayan Cabot'un evi, nefret ettiği misafirler olmasaydı kolaylıkla yirmi misafiri ağırlayabilirdi. Her birini kendi kapılarına kadar geçirdikten sonra, akşam yemeğinden beri beni rahatsız eden konuyu gündeme getirmek için bekledim.

"Sabah evden çıkmamız gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

O başını sallar. "En az üç gün kalmak gerekiyordu, bu yüzden cuma gününe kadar rezervasyon yaptım."

Çenem düşüyor. Key West'te böyle bir evin kirası ne kadar bilmiyorum... ama "*O kadar ucuz ki, kalmayı planlamadan üç gece kiraladık*" kategorisine giremeyeceğini biliyorum.

Elimi tutma koluna doluyorum. "Parayı çok kötü kullandığından endişelenmeye başlıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin hiç paran olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Şüphelenmene gerek yok. Bunu çok açık bir şekilde belirttim."

Ağzını sıkıca kapatarak evimizin önüne yanaşıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? İki yüksek lisansın var."

"Doktora sonrası çalışıyorum," diye cevap veriyorum, arabadan inerken. "Maaş alıyorum, hepsi bu."

Teorik olarak, bu yılın sonunda benim için bir kadro açılacak. Tabii Thomas'la hala birlikte olursam. Ivy League üniversitelerinden diploma almak kadar iyi olan tek şey, o üniversitelerde çalışmaktır. Oak Bluff'taki tüm o cadılar, çocukken ailemi hor gören cadılar, torunlarını veya yeğenlerini okula kaydettirmek için benim yardımına ihtiyaç duyacakları günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Elijah arabayı kilitler ve elini belimin altına koyarak beni eve doğru yönlendirir. O her zaman böyle koruyucu olmuştur. Bunun farkında mıdır, emin değilim. "Bu konuyu açmayacaktım ama birkaç gün öncesine kadar zengin bir erkek arkadaşın vardı."

Ona bakarak gözlerimi kırptırıyorum. Thomas'ı hiç *zengin* olarak tanımlamadım, ne Kelsey'e ne de başka birine, ve o zengin değil — Hawk gibi biriyle karşılaştırıldığında değil. "Thomas zengin değil ve bildiğim kadarıyla, birinin kız arkadaşı olmak, onun banka hesabının senin hesabına osmoz yoluyla aktarılmasını sağlamaz."

"Teorik olarak zengin olmayan insanlar için oldukça göz alıcı bir hayatınız var gibi görünüyor," diyor. "Seni İstanbul'a götürmedi mi? Ve Dubai'ye?"

Omuz silkiyorum. "Onlar konuşma davetleriydi. Masrafları başkası karşılıyor."

Ön kapıyı açarken çenesinin kenarındaki kasları gerginleşir. "Neden birlikte yaşamıyorsunuz?"

Sanırım bu soru mantıklı. Çoğu çift nişanlanmadan önce birlikte yaşar ve Thomas da son kira sözleşmemi yenilediğimde bu konuyu açmıştı. Gerçek şu ki, ben bağımsızlığımı seviyorum. Julia ve Avery ile dondurma yerken kanepede uzanıp saçma sapan televizyon programları izlemeyi seviyorum ve Thomas ile yaşasaydım bu imkansız olurdu. Boş kaloriler hakkında yorumlar, *Below Deck* izlemenin beynimi çürüttüğü yönünde öneriler olurdu.

"Hayır, birlikte yaşamadık. İkimiz de kendi alanımıza sahip olmayı seviyoruz."

İçeri girerken ışıkları açtı. "Peki evlenirseniz bu nasıl olacak?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım kendi alanımızı isteyen insanlar olmaktan vazgeçeceğiz."

Naif gelebilir, ama aslında daha iyi bir insan olmak zorunda kalacağım bir gelecek için sabırsızlanıyorum... Sadece şu anda, hala okulda okuduğum ve bir iki eğlenceye ihtiyacım olduğu için buna hazır değilim.

Elijah ve ben oturma odasında ayrılıyor. Yatağa girip Thomas'ın sosyal medya hesaplarını kontrol ediyorum. Sonunda ders sonuçları dışında bir şey paylaşmış, ama tahmin edilebileceği gibi, paylaşımları hala bir rahip kadar iffetli: bir fotoğrafında ellerini berrak mavi suyu tutarken, bir diğerinde ise bir teknenin dümeninde dururken görünüyor.

Gerçeği öğrenmek için Devon Hunt'ın Instagram profiline bakıyorum. Profilde, Thomas'ın da aralarında bulunduğu birkaç kişi, buzlu votka şişeleriyle dolu bir barın yanında shot bardakları tutuyorlar. Thomas, uyku kalitesini etkilediği için normalde asla içmeyeceği bir içki. Masada barbekü var, Thomas'ın asla yemeyeceği bir yemek.

Ve sonra kızlar var. En az on tane, neredeyse kumaş parçası sayılabilecek bikiniler giymiş, uzun bacaklı, güzel kızlar teknede güneşleniyor, şampanya içiyor, büyük bir tabak patates kızartması paylaşıyor ya da parlak elbiseler ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyerek Thomas ve Devon'ın üzerine atlıyorlar.

Bu sürpriz bir şey değil — Devon Hunt'ın seyahate götürdüğü kadınları gördüm — ve bu Thomas'ın onlardan biriyle yattığı anlamına gelmez, ama o çekici ve teknede en ünlü adam, yani isterse yapabilir. Muhtemelen şu anda benim yapmamı hiç istemediği her şeyi yapan bu güzel kızlarla seks partileri ve üçlü seks yapabilir: içki içmek, sağlıksız yemekler yemek, güneşlenmek.

Bu kadınlara karşı benim için olduğundan çok daha düşük standartları var gibi görünüyor. Kıskançlık ve basit bir kızgınlık arasında kalıyorum.

İç çekerek telefonumu uyku moduna alıp perdeleri kapatmaya hazırlanıyorum, ama yumruğum büyüklüğünde bir hamamböceği tahta çıtalardan birinin üzerinde koşuştururken duruyorum.

Güney'de özlemediğim şeylerin başında bu kesinlikle birinci sırada. Hemen Elijah'a mesaj attım.

Odamda bir hamam böceği var. Yardımına ihtiyacım var.

ELIJAH

Ben yataktayım ve giyinik değilim. Sabaha kadar idare edersin.

Ya uyurken ağzıma girerse?

Ağzın o kadar açık uyuyorsan, belki de odana gelmek isteyebilirim.

Cevap veremedim, kapımı çalıyor.

"Girin," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, pencere pervazındaki hamamböceğinden gözlerimi neredeyse hiç ayırmadan.

Elijah, şorttan başka bir şey giymeden yanıma yaklaşıyor ve ben hızla gözlerimi kırpıyorum. Thomas'a binlerce kez kaslara veya boya önem vermediğimi söylemiş olmalıyım ve bunu söylerken içtenlikle inanıyordum, ama şimdi o kadar da içten gelmiyor. Elijah'ın karın kasları bile beni susuzluktan bayılttı.

Bronz tenli, kaslı ve şortu, Thomas'ın bile sahip olmadığı, göbek deliğinden kasıklarına uzanan çizgiyi belli edecek kadar düşük bel.

Parmağımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Beni süzmeyi bitirdiysen, ben gidip hamamböceğiyle ilgileneceğim."

Aslında ona göz dikmiş *olduğum* için buna pek bir yanıtlım yok, bu yüzden kenara çekilip panjurlara doğru başımı sallıyorum. "Orada. Onu gördüğümde tam kapatmak üzereydim."

"Onu öldürmeye çalışırken, onu rahatsız edip kaçmasına neden olabileceğimi ve sonra bütün gece nerede olduğunu bilemeyeceğini farkındasın, değil mi?"

Yatağın başucuna kıvrılıp oturuyorum. "Öyle bir şey olursa, odaları değiştiririz, çünkü burayı seçen sensin. Bana kalsaydı, Oak Bluff'ta uyuyor olurdum."

Bir an için gözleri kararır, sonra mutsuzluğunu göz kırparak giderir. "Ayakkabın falan var mı?"

"Benim ayakkabımı kullanamazsın. Üzerine ölü hamam böceği bulaşmasını istemem." Kendi kendine gülüyor. "Dergi var mı?"

Dergim yok, ama odada eskiden otellerde olduğu gibi komodinin üzerinde bir kitap var. Onu alıp ona uzatıyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "İncil'i kullanarak bir hayatı mahvetmemi mi istiyorsun? Bu bin yıllık kötü şans gibi bir şey değil mi?"

Bu yol yolculuğuyla ilgili anılarım için iyi bir isim: *Bin Yıl Kötü Şans*. "Bunu zincir mektupla karıştırıyorsun. Oldukça saygısızca."

"İncil'i o kadar önemsemediğin için, onunla bir hamamböceği ezmemi istemen oldukça saygısızca. Karmik intikamını istiyorsun."

"Seninle seyahat etmekten daha büyük bir ceza düşünmüyorum," diyorum ve o, benim bunu içten söylemediğimi biliyormuş gibi gülümsüyor.

Bu da haklı, çünkü ciddi değilim. Yapmam gerekip gerekmediğine bakılmaksızın, bu yolculuğu bir şekilde keyif alıyorum.

EASTON

'da ölü gibi uyuyorum.

Dün çoğu zaman arabada oturmamış ve ardından uzun bir şekerleme yapmış bir kız gibi uyuyorum. İstersem birkaç saat daha uyuyabileceğimi düşünüyorum.

Zihnimde, tek semptomu derin uyku olan rahatsızlıkları gözden geçiriyorum. Aklıma çok az şey geliyor.

"Bu yerde karbondioksit sızıntısı olma ihtimali nedir?" Mutfğa girince Elijah'a soruyorum.

Kağıdından başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Yorgun olmadığımı düşünürsek, oldukça düşük."

Keurig'e doğru yürüdüm, sonra kahve kapsülleri aramak için etrafındaki dolapları karıştırmaya başladım.

"Yok," diyor, gözleri hala gazetede.

"Ne aradığımı bile bilmiyorsun. Belki de kokain olmasını umuyordum."

"Öyle olsaydı burası çok daha pahalı olurdu," diyor, hala başını kaldırmadan. "Hadi kahvaltıya gidelim."

İki gün önce, Elijah ile baş başa kalma süresini sınırlamanın en iyisi olduğuna karar verip reddetmiş olurdum. Sanırım bu fikri bir şekilde bıraktım ve artık önemi de yok.

Ne kadar çekici hale gelirse gelsin, o yola yola girmeyeceğim.

"Giyinmeme izin ver," diyorum ona.

"Şu anda sütyen giymiyorum ve pijama şortu giyiyorum, yani restoran kıyafeti konusunda inanılmaz düşük standartları olmalı."

Şu anda sütyen giymiyorum ve pijama şortu giyiyorum, yani restoran kıyafeti konusunda inanılmaz derecede düşük standartları olmalı.

Odaya geri dönüp bir çift jogging şortu ve tişört giyiyorum, yüzüme de Thomas'ın hayranlarından biri beni görürse, gerçek hayatta ne kadar çirkin olduğum hakkında internette tartışma çıkmaması için yeterli miktarda makyaj yapıyorum.

Tamam, yine de olabilir. Gerçek ve Thomas'ın yorumlarında benim hakkımda söylenenler, Venn diyagramında nadiren kesişen iki daire gibidir.

Elijah ayağa kalkarken inler. "Bu iki dakika sürmeliydi ama yirmi dakika sürdü. Neden evden çıkarken baloya gidiyormuş gibi davranmıyorsun?"

Telefonumu tezgahıdan kapıyorum. "Çünkü insanlar konuşacak, Elijah. Tanrım, bunu hiç bırakmayacak mısın? Fanatik hayranları olan tanınmış bir erkek arkadaşım var ve onlar benim hakkımda dedikodu yapmak için *yaşıyorlar*. Saçım, kıyafetlerim, vücudum, ifadelerim hakkında yorum yapıyorlar. Yaptırdığımı düşündükleri estetik ameliyatları ve ihtiyacım olduğunu düşündükleri estetik ameliyatları tartışıyorlar. Çoğunlukla Thomas'ın beni sevseydi bana silikon taktırırdı diye düşünüyorlar. Evet, evden çıkarken dikkatliyim çünkü *dikkatli olmazsam* ne diyeceklerini Tanrı bilir."

Elijah iç çekerek kapıyı benim için tuttu. "Eski Easton, bir grup aptalın söylediklerini umursamazdı."

Eski Easton umursamıyordu çünkü onun için önemli olan tek şey senin fikrindi, Elijah, ama senin de onu sevmediğin ortaya çıktı, hatırladın mı?

Gençken kendimden daha emindim, ama bunun nedeni en çok sevdiğim üç kişinin beni olduğum gibi sevmesi idi.

Sokakta dolaşırken, eski bir evin birinci katında bulunan şirin bir kafeye rastlıyoruz. Ön verandada oturuyoruz, ancak başımızın üzerindeki vızıldayan tavan vantilatörleri sıcaklığı pek gidermiyor. Yine de içeride olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederim. Muhtemelen Boston'un daha serin havasına alışmış olmam gerekirdi, ama gerçekten alışamadım. Herkes dışarısının ne kadar güzel olduğunu konuşurken bile, ben Güney'in bunaltıcı yaz sıcaklığını özlüyorum. Ve Boston'un kışı daha başlamadan benden bitti bile.

Kahvemiz, fincanlarımıza dökmeye çalıştığımızda çok sıcak olan büyük cam sürahilerde servis ediliyor. Garson,

Elijah'ı açıkça gözleriyle yiyip bitiriyor ve onu suçlayamıyorum - ikinci gün sakalları ve buruşuk şortuyla bile dayanılmaz derecede çekici - yine de ona kaşlarımı çatıyorum.

Aslında pancake istiyorum ama avokado tostı sipariş ediyorum ve o da kendisi için iki kahvaltı sipariş ediyor... Bunlardan biri de benim kendime izin vermediğim pancake.

Garson gidince, "Biliyor musun," diyor, "eski sevgilin o kadar da ünlü değil. Netflix'te aptalca bir programı var, hepsi bu."

Kahvemi içerek ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, kimsenin seni tanıması ya da tanısa bile umursaması gerçekten çok düşük bir ihtimal."

O yanılmıyor. Thomas'ın takipçileri bana çok fazla geliyor çünkü benimkine kıyasla çok fazla. Evet, kampüste, tıp konferanslarında ve giderek restoranlarda tanınıyor, ama otelin önünde genç kızlar onun adını haykırıyor ya da işe giderken ona sütyen fırlatıyor gibi bir durum yok. Onun programına sadece birkaç kez çıktım, bir saatlik birkaç bölümde bir iki dakika kadar, ama o zaman bile sadece arka plandaydım. Beni tek başıma tanıyan çok çok az insan var.

Yine de.

"Görünüşüm hakkında kötü konuşan kaç kişiyi dinlemem gerekir ki, bu beni utangaç hale getirsin?" diye soruyorum. "Partnerin için çok sıkıcı veya düşük sınıf olduğunu kaç kez duyabilirsin ki, bazı değişiklikler yapmaya başlasın?"

Ağzını sıkıca kapatıyor. "Dünya senin zekanın yarısı kadar bile olmayan insanlarla dolu. Neden dinleyesin ki?"

"Bilmiyorum" diye cevap veriyorum, ama bu tamamen doğru değil. Çevremdeki herkesin sahip olduğu şeylere erişimi olmadan büyüdüm. Üniversite ve yüksek lisans yıllarım bu gerçeği bana sürekli hatırlattı. Hangi çatalı kullanacağımı bilmediğimde, Montauk'un Hamptons'ın bir parçası olduğunu bilmediğimde veya *Louboutin'i* yanlış telaffuz ettiğimde... sanki hiçbir konuda kendi yargıma güvenemiyormuşum gibi hissediyorum.

"Mümkünse, bunu duymamayı tercih ederim," diye açıklıyorum.

"O zaman yapma," diyor. "Halka açık bir profiline ihtiyacın yok, değil mi? Kapat ya da sadece arkadaşlarının yorum yapabileceği şekilde ayarla. Kendini korumak için

etkisi olmaması gereken şeylerden bile kendini korumaya hakkın var."

Ağzımı açıp ona bu yorumların çoğunlukla Thomas'ın gönderilerinde görüldüğünü, benimkilerde değil, ama o zaman Thomas'ın neden bu yorumları engellemediğini soracaktır. Bu da Thomas'ı yine pislik gibi gösterir, oysa öyle değildir — o da yorumlar alır, bazen gerçekten dinlediği yorumlar. Yeterince duyduktan sonra sakalını tıraş etti ve biraz daha havalı bir gardırop edindi.

Birçok şeyi aynı anda idare ediyor ve bunlardan biri de benim. Ya da en azından eskiden bendim. Ve bana sadece kendisine uyguladığı standartları uyguluyordu: alkol yok, güneş kremi kullanımı, sağlıklı beslenme, disiplinli bir uyku düzeni. Ancak, onun istediği şeyin seksi ama kısa ömürlü bir metres olduğu ortaya çıktığında, beni televizyona uygun, yaşlanmayacak bir eşe dönüştürmek için elinden geleni yapması sinir bozucu.

Yemeğimiz geldi ve Elijah, kreplerinin yarısını küçük bir tabağa koyup bana doğru kaydırdı. "Sadece avokado tostı istediğin mümkün değil," dedi.

Tartışmak isterdim, ama çilek ve cevizle kaplıydılar ve, neyse, siktir et.

Thomas kendi standartlarına uymuyorsa, ben neden uymalıyım?

Yemek yerken Elijah iş mesajlarına cevap veriyor, ben de yolculuğun nasıl gittiğini soran kız kardeşine cevap veriyorum.

Dün gece büyükannen, benim sandığım kadar güzel olmadığını, Thomas'ın parasının peşinde olduğumu söyledi ve sonra babamın içki sorununu sordu.

KELSEY

Onun için 911'i aramayacaksın, değil mi? Bu tamamen adil.

Elijah polisi ararken onun elini tutarsam ne kadar nefret edeceğini düşünüyordum. Sonuçta elini tutmamda bir sakınca yok.

Kahvaltı bittiğinde, caddeden eve doğru yürüyoruz. Neredeyse öğlen oldu ve Key West artık tamamen uyanmış durumda. Güneşten yanmış turistler, devasa daiquirileri göğüslerine sıkıca tutuyorlar.

"Yani bugün sadece takılıyoruz ve yarın yola çıkıyoruz, öyle mi?" diye soruyorum.

Elijah kaşlarını çatıyor. "Maalesef, büyükannemin programına göre hareket ediyoruz. Yarın gideceğimizi de garanti edemem."

"Daha az şefkatli bir sahte kız arkadaşı, onu burada bırakmanı önerirdi," diyorum.

O gülüyor. "İyi deneme, Easton."

Bir çift Vespa ile yanımızdan geçiyor ve bakışlarım onları takip ediyor. Bir zamanlar ben de öyleydim. Her şey için Thomas'ı suçlayamam. Tıp fakültesinden mezun olan hiç kimse mopedleri, trambolinleri veya kendi bagelini kesmeyi sevmez — bu üç şey, aşırı uyuşturucu kullanımı kadar sizi acil servise gönderebilecek şeylerdir.

Sanırım Thomas'tan önce içimde hala biraz vahşilik vardı. Hala biraz esneklik vardı. Şimdi sanki beni ütüyle düzleştirip vernikle kaplamış gibi. İçimdeki o vahşi kısmı özlüyorum, ama artık onu nerede bulacağımı bile bilmiyorum.

"Yine büyükannem ve Betty ile akşam yemeği yiyeceğiz," diyor.

Ağzım açılıyor. "Neden..."

"Bu adada özel bir şey. Betty, Thomas'ı geri kazanmana yardım etmek için her şeyi planladı, bu yüzden gitmelisin."

Hayatım mahvoldu. "Eminim büyükannen buna bayılmıştır."

O üzülerek gülüyor. "Evet, zaten tartıştık."

Eve döndüğümüzde, havuz kenarında bir şemsiyenin altına oturup telefonumu açtım.

THOMAS

Hey, biri yorumlarımda seni başka bir erkekle gördüğünü yazmış.

Kahretsin. Başlıyoruz. Birdenbire tüm bu plan aptalca ve çılgınca gelmeye başladı. Neden bu seyahate çıktım ki, bunun bir faydası olacağını neden düşündüm ki?

iyi bir şey olacağını düşündüm ki?

SweatyBettyKW adlı birinden gelen yorumun ekran görüntüsünü gönderir:

SweatyBettyKW: Dostum, dün gece Key West'te kız arkadaşını başka bir erkekle gördüm.

Kullanıcı 8869: @SweatyBettyKW Randevuda mıydılar?

SweatyBettyKW: @User8869 Öyle görünüyordu. Ve sana şunu söyleyeyim... kız daha iyisini bulmuş. Adam tam bir fıstıkmış.

Vietnam Savaşı öncesinde ergenliğe giren Betty, Z kuşağının argosunu benden daha iyi biliyor. En azından, onun söylediklerini neredeyse hiç anlamadığımdan öyle olduğunu varsayıyorum.

Ve sanırım bu ilk kıskançlık belirtisine çok sevinmeliyim. Buraya gelmemin tek nedeni bu. Ama bunun yerine, sadece biraz sinirliyim. Bir parçam ona açıklamak, sonra da UCSD araştırması hakkında ne düşündüğünü sormak istiyor, ama bu onun istediği şeyi ona vermek olur. Güvence, eskiden sahip olduğumuz arkadaşlığın bir parçası. Bu yüzden ikisini de söylemiyorum.

Hatırladığım kadarıyla, ilişkimizi sen bitirdin.

Sanırım bu manipülatif bir cevap, onun korkularını yatıştırmayacak bir cevap.

Koşmaya hazırlanmakta olan Elijah'a bakıyorum.

Aslında, manipüle etmek zorunda kalmayacağım biriyle çıkmak isterdim.

ELIJAH

"İstatistiksel olarak, ilk harfi aynı olan biriyle evlenme olasılığının daha yüksek olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Easton. O zamanlar on iki yaşındaydı ve bu, onun için sıradan bir soruydu; garip bir gerçeği benimle evlenme planıyla birleştiren bir soru.

"Yetişkin birinin reşit olmayan biriyle evlenmesi durumunda istatistiksel olarak hapse girme olasılığının daha yüksek olduğunu biliyor muydun?" diye cevap verdim.

"Bu tanıdıklık önyargısı," dedi, sanki ben bir şey söylememişim gibi. "*Bu kadar* küçük bir şey seni daha rahat hissettirir."

"Belki Ellie Anderson'ı ararım," diye cevap verdim, o bana orta parmağını gösterirken gülerek.

O günlerde, o henüz çocukken ve ben kendimi yetişkin sanırken, her şey çok kolaydı. Easton'ın söylediği saçmalıklara gülüp, onu yaramaz bir evcil hayvan gibi başını okşardım, ama o zamanlar bile o canlı, hayat dolu biriydi.

Artık canlı değil. Kolayca ortaya çıkan geniş gülümsemesi ve kahkahası uzak bir anı oldu: şimdi çenesi her zaman kilitli, sanki test sonuçlarını bekliyormuş gibi. Artık bana garip gerçekler anlatmıyor.

Oak Bluff'ı geride bırakmak hayatının daha iyi olmasını sağlamalıydı, ama bu daha mı iyi? Berbat babasından ve daha da berbat kardeşlerinden kurtuldu, ama artık mutlu değil. Bu adil olmayan bir takas gibi görünüyor.

Onun oturduğu yere doğru yürüyorum. Şemsiyenin altında, havlularla örtünmüş durumda. Sanki artık hayattan korkuyormuş gibi.

"Bak, bu gece hakkında," diye başladım, sandalyenin kenarına oturup ona dönerek. "Gitmek istemediğini biliyorum, ama Betty bir sürü bağlantısını kullanmak zorunda kaldı. Senin erkek arkadaşını geri kazanmak için çok uğraşıyor."

Nedenini anlayamıyorum. Yani, bu adamın Easton'ı hak ettiğine dair en ufak bir kanıt var mı?

Güneş gözlüklerini kaldırdı. "Farkındayım. Thomas'ın yorumlarına onu kıskandırmak için bir şey yazdı."

Yüzümü ellerimle kapattım. Betty'yi seviyorum, ama bunun çok ileri gideceğini bilmeliydim. Onda sınır tanımak diye bir şey yok. "Üzgünüm."

Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil. Yani, cidden... bu konuda bana mesaj atmaya ne hakkı var ki? O yatla gezmeye gitti, ama görünüşe göre ben haftalarca Boston'da bekleyip ona tavuk pişirmem gerekiyor."

"O tavuk haftalarca pişirilirse çok kuru olur," diyorum ve o burun kıvırıyor. "Peki nasıl cevap verdin?"

Telefonunu kaldırıp okur. "Hatırladığım kadarıyla ayrıldık." Telefonunu bırakırken omuzları düşer. "Çok cadaloz mu? Başka bir şey daha etkili olur mu?"

"*Keşke senin sikini yalasaydım*, muhtemelen onu buraya daha çabuk getirirdim," diye cevap veriyorum, "ama umarım, evliliğe ikna etmek zorunda olduğun bir adamla evlenmenin kötü sonuçlanabileceği aklına gelmiştir?" "Sanırım bir noktada, uzun süreli bir ilişkisi olmamış gibi görünen otuz beş yaşındaki bir erkek olarak "Senin tavsiye verecek durumda olmadığını fark etmişsindir herhalde?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman bana tavsiye istemen beni şaşırtıyor. Her neyse. Onu kıskandırırıyorsun, bu açık. İsteddiğin de buydu. Yani bu iyiye işaret mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki, ama... tüm konuşmayı erken bitirmiş mi oldum? Bundan sonra onu nasıl kıskandıracağım?"

Easton'a bu herifi nasıl geri kazanabileceğine dair fikir vermekten daha az istediğim bir şey yok, ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. "Onu ne kıskandırır?"

Uzanır, havlu yere düşerken narin ayakları kavis çizer. "Erkeklerin zihninin nasıl çalıştığını hiç bilmiyorum. *Seni* ne kıskandırır?"

Başka biriyle seviştiğini hayal etmek, hatta onu umursamak bile. Bu bir erkeğin midesini bulandırır.

En azından öyle sanıyorum.

EASTON

"Buna fotoğraf dökümü denir," diye açıklıyor Betty.

Feribotta, Sunset Key'e gidiyoruz ve yolculuğun çoğunu Thomas'a gönderdiğim mesajı nasıl mahvettiğimi düşünerek geçirdim. Oral seksle ilgili bir mesajın doğru bir hareket olduğunu düşündüğümünden değil - Thomas böyle kaba bir şeye asla cevap vermezdi - ama biraz daha sakın olabilirdim.

"Hmm?" diye Betty'ye soruyorum.

"Fotoğrafları sil. Yarın ya da Key West'ten ayrıldığımızda senin için bunu yapacağız. Ne zaman ayrılıyoruz, Mary?"

"Bu konuşmayı dinlemeye devam etmek zorunda kalırsam, ayrı bir limuzin kiralayacağım," diyor Bayan Cabot sert bir sesle, "ama yarından sonra. Ayakkabılar gecikti."

Elijah'a bir bakış atıyorum, "*Beni bu seyahate sürüklediğine inanamıyorum*" diyen bir bakış.

"Neyse," diyor Betty, "fotoğraf paylaşımı. Bir sürü fotoğraf çekeceğiz, bazıları senin, Easton, bazıları da manzara. Sonra Instagram'da bir slayt gösterisi yayınlayacaksın ya da TikTok'ta bir reel yapıp adını 'Key West fotoğraf paylaşımı' ya da 'Key West'te üç gün' gibi bir şey koyacaksın.

"Bunun onu nasıl kışkırtacağını bilmiyorum," diyorum ona.

"Fotoğraf seninse, o zaman o fotoğrafı başka birinin çektiğini anlar, değil mi?" diye sorar Betty.

Elijah iç geçirir. "Ben de biraz gönderebilirim."

Ona kaşlarını çatarak bakarım. "*Seni* takip edeceğini de nereden çıkardın?"

Hiç tanışmadınız bile."

"Easton, sevdiğim kadın başka biriyle birlikte olsaydı," diye cevaplar, "sana garanti ederim, onun her hareketini benimki kadar takip ederdim."

Onu takip ederdim. Fotoğraflarına beni etiketle, garanti ederim o da bakmaya gelir."

Belli ki deneyimlerinden konuşuyor. Boğazımın arkasında ekşi bir tat var.

Elijah, bu kadar değer verdiğin kız kimdi ve o benden nasıl daha iyi?

"Ailemin soyunu Mayflower ve Christopher Columbus'a kadar izleyebilirim," diyor Bayan Cabot, somurtarak. "Eğer benim sonumun ne olduğunu görebilselerdi ne derlerdi diye düşünmek bile tüylerimi ürpertir."

Gözlerimi devirdim. "Muhtemelen telefonlar, arabalar ve temel hijyenle o kadar meşgul olacaklar ki sizi fark etmeyeceklerdir. Ayrıca, tüm cadıları yakmakla meşgul olacaklardır." Bayan Cabot'a, aklımdaki cadıyı anladığından emin olmak için anlamlı bir gülümseme attım.

Sunset Key'e varırız ve ahşap iskeleden restorana doğru yürürüz. Betty her ayrıntıyı düşünmüş gibi görünüyor. Kapalı verandada, korkuluğun yanında bir masa ayırtmış. Bir şişe şampanya çoktan soğutulmuş.

Herkese oturacakları yeri söylüyor — ben arkamda manzara olan mükemmel bir yerdeyim, ama aslında manzarayı görmek isterdim. Elijah yanımda, Betty masanın karşısında ve Bayan Cabot o kadar sinirli ki, ne söyleyeceğinden endişeleniyorum, ama... geriye ne kalmış ki?

"Profesyonel bir manken gibi görünüyorsun!" diye bağılıyor Betty ve bir fotoğraf çekiyor.

"Profesyonel bir model olacak kadar makyaj yapmış, orası kesin," diyor Bayan Cabot.

Sanırım sonunda bir şeyler söyleyecek gücü kalmış.

Betty, beni çeşitli açılardan fotoğraflamakta ısrar ediyor. Suya bakıyorum, sonra şampanya kadehini dudaklarıma götürüyorum, ama şampanyayı sevmem bile. Elijah'ın söylediği bir şeye güldüğümü yakalıyor ve onu da fotoğraflıyor, sonra beni ve Elijah'ı yan yana durmaya zorluyor, suya karşı Key West'e bakıyoruz.

"Bu fotoğrafları asla kullanmayacağımı biliyorsun," diye fısıldıyorum.

O sırtıyor. "Çünkü büyükannem senin sandığın kadar güzel olmadığını mı söylüyor?"

"Hayır, çünkü yorumlarda biri 'hala annesiyle yaşayan bir erkeğe benziyor' diyebilir."

Betty ellerini çırpıp çırpamaz Elijah gülüyor. "Tamam, şimdi dönün ve birbirinize bakın."

Aman Tanrım.

Ben dönünce o da dönüyor. Bu kadar yakın durmak, isteksizce onun bakışlarıyla karşılaşmak, durumun eğlenceli yanını ortadan kaldırıyor. "Şimdi saçlarını kulağının arkasına it."

"Betty kendini *Pride and Prejudice*'ın yönetmeni sanıyor," diye mırıldanıyor.

Sessiz kahkaham, saçımı geriye atmak için elmacık kemiğimi okşayan işaret parmağıyla kesintiye uğrar. O sadece kendisine söyleneni yapıyor, ama bakışlarında bir şey var... yıllar önce, dudakları benimkilere değmeden hemen önce de olan bir şey. Her şeyin sahte olduğunu biliyorum, ama yine de kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Ben hayattaki en aptal akıllı kızım.

Ana yemekler servis edildiğinde yerlerimize geri dönüyoruz. Neyse ki iştahım geri geldi. Yengeç pençeleri, taraklı patates ve limonlu turta yiyoruz.

"Hiç iyi bir yemek yememiş biri gibi yiyorsun," diyor Bayan.

Cabot, boşaltılmış pasta tabağıma küçümseyerek bakıyor.

"Dikkat et," Elijah, beni ve Kelsey'i rahatsız eden erkeklere karşı kullandığı ses tonuyla homurdandı. "Yeter artık."

Bayan Cabot ona destek oluyor. "Ben kötü bir şey demek istemedim. Easton'ın bizim gibi seyahat etme ve güzel restoranlarda yemek yeme fırsatı olmadığını biliyorum."

"Sandığından çok daha az şey biliyorsun," diye cevapladı. "Bir ay önce bir elçilik yemeğindeydi ve geçen kış Lüksemburg'da bir galada bir prensin yanında oturuyordu. O, hepimizin toplamından daha fazla güzel yemekler hakkında bilgi sahibi."

Bu hepimizi susturur. Özellikle beni.

Kelsey'e prens veya elçilik yemeğinden hiç bahsetmedim. Düşündüm de, İstanbul veya Dubai'den de hiç bahsetmedim. Onlar hakkında hiç paylaşım da yapmadım.

Ama Thomas
yaptı. Huh.

EASTON

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Elijah, "Otuz dakika sonra çıkıyoruz, giyin" diye bağırdı.

Bu çok... haksızlık gibi geliyor. Key West'teki bu planlanmamış mola sırasında biraz daha dinlenmeyi beklemek çılgınca mıydı?

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürprizleri sevmem," diye mırıldanıyorum.

"Çünkü hayatında yaşadığın sürprizlerin çoğu berbattı."

Bu çok olası. Büyürken, "bu bir sürpriz" sözü, insanların unuttuğu anlamına geliyordu. Doğum günü pastası ya da hediye yok mu? Annem "bu bir sürpriz" derdi ve bir gün sonra gazete kağıdına sarılmış kullanılmış bir parfüm ya da asla gerçekleşmeyen Disney ya da New York gezisiyle ilgili belirsiz bir söz alırdım. Ya da on üçüncü doğum günümde annem beni kendisi gibi sarışın yapmaya çalışarak "sürpriz" yapmıştı. Bir kasaba ötedeki kuaförün önünde bağırarak kavga ettik, sonra annem arabayla gitti ve beni eve yalnız yürümek zorunda bıraktı.

Evet, hayatımda yaşadığım sürprizlerin çoğu hayal kırıklığı yaratıcıydı, ama Elijah'ın sürprizinin de hayal kırıklığı yaratıcı olmayacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok.

"Sanki *senin* sürprizlerin pek de hoş olmayan şeyler değilmiş gibi konuşuyorsun." "Seni ne zaman hoş olmayan bir sürprizle şaşırttım ki?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Boş ver," diyor. "Sadece gitmeye hazır ol."

OTUZ DAKIKA sonra, kıyafetlerimin altına bikini giyip omzuma plaj çantamı asarak mutfığa geri döndüm. Bana kahve dolu bir termos uzattı ve kendisi için hazırladığı termosunu aldı, ben de onu arabaya kadar takip ettim. GPS'e havaalanına giden yolu girdi. Bagajım yok, ama yine de buradan bir uçağa atlayıp gitmekten memnuniyet duyarım. Bayan Cabot'un bana olan nefreti ciddiye alınamayacak kadar abartılı - Cruella de Vil, yavrularını ona vermediğin için sana bağırırsa, bu senin duygularını incitmesi gibi bir şey olurdu - ama bu, onu dinlemek istediğim anlamına da gelmez.

"Neden havaalanına gidiyoruz?" diye soruyorum. "Sürpriz, düğüne gitmem için beni uçağa bindirmekse, senden pek bir şey beklemediğimi söylediğim her şeyi geri alırım."

"Sürpriz konusunda bu kadar baş belası olmaya devam edersen, seni düğüne önceden uçurmak isteyeceğim, ama hayır, sürpriz bu değil."

"Sıkıcı olmaya devam et," diyorum yüksek sesle, telefonuma yazıyormuş gibi yapıyorum. Göğsünden kahkahalar yükseliyor ve ben de zafer kazanmış gibi gülümsemeden edemiyorum.

On beş dakika sonra varıyoruz ve küçük bir kulübeye yanaşıyoruz. Yanında, şişirilmiş su kayağına benzeyen şeylerin üzerine yerleştirilmiş birkaç küçük, eski model uçak duruyor.

"Bunlar deniz uçakları," diyor Elijah. "Yaklaşık yetmiş mil uzaklıktaki Dry Tortugas'a gidiyoruz."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Bu, beklediğim kadar tatsız değil."

"Hala büyükannemi davet edebilirim," diyor. "O yüzden henüz bana fazla güvenme."

Onu küçük bir binanın içine takip ediyorum. O, tezgâhın önüne gidip tezgâhın arkasındaki adamla sohbet ediyor.

Bir dakika sonra, çalışanlardan biri birkaç çanta taşıyarak dışarı çıkar. "Hazır mısınız?" diye sorar. "Bunu çok seveceksiniz. İkiniz için şnorkel ekipmanı ve içeceklerle dolu bir soğutucu aldım."

Sessizce inliyorum. Saçıma mahvetmeden şnorkelle yüzemem ve suya dalmak için o kadar can atacağım ki, bu isteğim beni hasta edecek, bunu şimdiden biliyorum.

"Bu ne kadara mal oldu?" Pilotun peşinden pistte yürürken Elijah'a fısıldıyorum.

"Endişelenme," diyor. "Annemle yaşıyorum, unuttun mu?"

Gülümserim. "Sen kendin için söylediğin için, bugün en az bir kez senin için söylemeyeceğim anlamına gelmez."

"Başka türlüünü beklemezdim," diyor sessizce gülerek.

Kemerlerimizi bağlayıp kulaklıklarımızı takıyoruz ve pervane dönmeye başlar başlamaz pistte ilerlemeye başlıyoruz ve yüzüm pencereye yapışıyor.

Boston'a uçarken en sevdiğim şeylerden biri, Massachusetts'e yaklaşırken aşağıda görünen adalar. O zamanı sessizce gördüklerimi tahmin ederek geçiriyorum: Block Adası mı? Hamptons mu? Cape Cod mu yoksa Martha's Vineyard mı?

Bu tamamen farklı ve milyon kat daha iyi. Keys, soluk, beyaz kumdan oluşan uzak dalgalar haline geliyor, plastik çapraz çantada 32 onsluk daiquiri alabileceğiniz yerlerden çok çöl adalarına benziyor. Su, altımızda birbirine bitişik, farklı mücevher tonlarında havuzlar halinde uzanıyor: akuamarin, berrak zümrüt yeşili ve en derin safir.

Elijah kulaklığının bir tarafını kulağından kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. "Şaşırtmam nasıl gidiyor?" diye rüzgarın ve pervanenin gürültüsünün üstüne sesleniyor. Gözleri parıldıyor.

Bunu benim için yaptı, beni mutlu etmek için, başka türlü muhtemelen asla göremeyeceğim bir şeyi göstermek için, oysa beni havuzda bırakıp gününün tadını çıkarmaya gidebilirdi. Ona kızgın kalmak imkansız, bunu zaten biliyordum, ama bu an bunu kesinleştiriyor — o gün plajda bana ne yapmış olursa olsun, bu onu tanımlamamalı.

O, beni sadece bir kez incitmiş iyi bir adam. Bir şans hak ediyor.

"Beklediğimden daha iyi, orası kesin."

Gülüyor. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim." Gülümsüyorum. "Öyle olmadığını doğrulamama izin ver."

Kulaklıklar aracılığıyla pilot bize Marquesa Adaları'nı, denizin ortasında yükselen yoğun ormanları, kristal berraklığındaki sularda gün gibi açıkça görünen devasa bir köpekbalığını gösteriyor. Bu, Elijah ile şnorkelle dalış yapamayacağım gerçeği hakkında bana biraz teselli vermeli, ama tam tersi oluyor.

Altımızdaki her renk değişikliğinde, gördüğüm her deniz kaplumbağası, köpekbalığı veya yunusla... bunu daha da çok istiyorum. Titanik kazazedelerinin karayı özlediğı gibi, çöldeki bir adamın vahayı özlediğı gibi özlüyorum.

Sanki o berrak sulara en az bir kez dalmazsam ölecekmişim gibi.

Yaklaşık bir saattir havadayız ki, önümüzde, okyanusun ortasından çıkmış gibi görünen, bembeyaz kumdan yapılmış, devasa bir tuğla kaleye giden bir yol beliriyor.

Pilotumuz Jed, "İleride iniş yapacağımız Garden Key var" diyor. "Orası Fort Jefferson, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük tuğla kale. Otuz yıl ve on altı milyon tuğla harlandı, ama hiç bitirilemedi."

Uçak, su yüzeyinin üzerinde süzölene ve sığ bir yerde durana kadar alçalmaya başladı. Elijah atladı ve elimi uzattı. Ben de terliklerimi çıkardım ve ayak bileklerime kadar gelen, ayak parmaklarımızı görebileceğimiz kadar berrak suya girdim. Jed'e kulaklıklarımızı verdik ve karşılığında şnorkel ekipmanı ve bir soğutucu aldık.

Elijah ve ben suda zorlukla ilerleyip kaleyi çevreleyen hendeğe tırmanıyoruz.

Çenemi sıkarak geniş mavi denizi seyrediyorum. Bu an, son birkaç yıldaki hayatımı özetliyor gibi: en az sorumluluk gerektiren seçeneğı isteme duygusu. Benim için kötü olduğunu bildiğim şeyi istemek.

Hayatta istediğini elde etmeni sağlayan şey *sorumlulukken* özgürlüğü arzulamak.

"İç Savaş sırasında burayı hapisane olarak kullanmışlar," diyor Elijah. "John Wilkes Booth ile Lincoln'ü öldürmek için komplo kuranlardan biri olan Dr. Samuel Mudd burada tutulmuş."

"Keşke büyükannenizi de getirseydiniz, onu tanıyor mu diye sorabilirdim."

Yorgun bir şekilde güldü. "Bunu gerçekten yapacağını düşünmeseydim, daha komik olurdu."

O, çeşitli şeyleri gösterirken, biz de hendeğin kenarında daha uzağa doğru yürüyoruz.

"Daha önce buraya gelmiştin, değil mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Babam Key West'te büyüdü. Beni ve Campbell'ı birkaç kez buraya getirdi. Bir keresinde kamp yaptık, ama bunu tavsiye etmem."

Gülümsemesi zoraki ve acı tatlı. Kelsey, babası ve erkek kardeşiyle ilgili neredeyse hiç anısı yok ve bazen, şu anda olduğu gibi, onun daha kolay bir sonuca ulaştığını düşünüyorum. Elijah her şeyi hatırlıyor ve bu anıların her biri bir şekilde acı veriyor.

Bana dirsek atıyor. "Hüzünlü surat yapmayı bırak. Ben on iki yıl boyunca iyi bir babaya sahiptim. Sen ise hiç sahip değildin."

Gülümsüyorum. "Ben ise hiç ebeveynlik görmemenin getirdiği özgürlüğe sahibim." Omuzlarımın üzerinden bakmadan önce hendeğin duvarının en ucuna kadar yaklaşıyorum. "Sanırım sen şnorkelle dalış yapıyorsun?"

Bakışlarında hem hayal kırıklığı hem de sempati var. Neden artık yüzmememi bu kadar önemseydiğini bilmiyorum. Kesinlikle daha büyük yoksunluklar var.

"İsterseniz, park bekçilerinin rehberlik ettiği kale turları da var."

"Ugh," diyorum gülümseyerek. "Öğrenme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun." "Tabii, Harvard," diye gülümsüyor. "Hadi hendeğin etrafında yürüelim ve sen karar ver."

Kaleyi çevreleyen tuğla duvarda yürümeye devam ediyoruz, rüzgar saçlarımızı savuruyor, su derinleştikçe soluk turkuazdan yoğun, lacivert kalem mavisine dönüşüyor. Her adımda suya atlama isteğim artıyor, ta ki derimin yüzeyinde nabız gibi atmaya başlayana kadar.

Okuldayken vazgeçtiğim şeyleri fark etmiyorum. Elbette, düzenli hayatımı bir kenara bırakıp, yeşil toz içmek, bir saat koşu bandında koşmak ve laboratuvara gitmek yerine, çıplak ayakla okyanusa koşmak ya da kaykayımı sürerken ağabeyimin arabasının arkasında çekilmek istediğim zamanlar oluyor. Bu aktivite beni bir değil iki kez hastaneye düşürdü.

Ancak Boston'da bunu daha az fark ediyorum. Sanki Cadılar Bayramı şekerlerini uzak bir dolaba saklamak gibi bir şey bu; gözünüzün önünde olmadığında neredeyse unutabilirsiniz. Ve bunun benim için hiçbir kısıtlama gerektirmediğini düşünüyordum, ama Tanrım, birdenbire buna kızmaya başladım. Okyanusa atlamadan geçirdiğim onca yılı kızgınlıkla hatırlıyorum ve sabahlarımı dışarıda değil, karanlık, steril bir spor salonunda geçirdiğim için kızgınlım ve

hatta laboratuvarından bile nefret ediyorum, ki Thomas ve ben tekrar bir araya gelmezsek, gelecek yıl çalışmak için inanılmaz derecede garip bir yer olabilir.

Saat 10 ile 3 arasında güneşten kaçındığım için, cips yemeyi bıraktığım için, saçlarıma ne kadar zaman ayırdığım için ve...

"Siktir et" diyorum ve fikrimi değiştirmeden, Elijah neyi terk ettiğimi soramadan, hendek duvarından suya atlıyorum.

Hızla suya daldım. Duvar yüksek değildi, ama atlayış o kadar büyüktü ki, değerli 500 dolarlık keratinimi korumamın imkanı yoktu ve... umurumda bile değildi.

Umursamıyorum artık.

Su ılık ve çok güzel. Yüzeye çıkmak için ayaklarımla çırpınıyorum ve Elijah orada, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyor. "Giysilerinle birlikte suya atladın."

"Aslında fark ettim," diye cevap veriyorum, tişörtümü başımdan çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Bikini altımı örten şort da sırada.

"Küçük vahşi ada kızı," diyor. "Onun hala orada bir yerde olduğunu biliyordum."

Bana öyle dediğini unutmuştum. Bunu ne kadar sevdiğimi ve tüm tuhaflıklarımın ve pervasızlığımın sonunda bir yuva bulacağını, onları koruyacak, sevecek birini bulacağını hissettirdiğini unutmuştum, annemin yaptığı gibi beni utandırmaya çalışmak ya da babamın yaptığı gibi beni döverek düzeltmeye çalışmak yerine.

"Bana bir şnorkel atın," diye cevap veriyorum, kendimi gülümsemekten alıkoymaya çalışarak.

Pilotun verdiği çantaya uzanır ve eşyaları tek tek suya atar: önce paletler, sonra maske, sonra şnorkel.

Duvarın yanında dururken kendi paletlerini takıyor, ki bu kesinlikle daha akıllıca bir yöntem, sonra tüm eşyalarımızı bırakıp suya atlayarak bana katılıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor su yüzüne çıktığında.

Özgür. Özgür hissediyorum ve yıllardır ilk kez *kendimi* özgür hissediyorum.

SAATLERCE ŞNORKEL YAPIYORUZ. Yemek yemek veya içmek için sudan çıkmak istemiyorum ve her saniye, sanki yeniden canlanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki kendimin çok önemli bir parçasını bulmuşum gibi, o kadar uzun süre duvar örmüşüm ki, neredeyse onu boğarak öldürüyordum.

"Bunu ne kadar sevdiğini biliyor musun?" Elijah sırt üstü yüzerken sorar. "Geldiğimizden beri, konuşmaman gereken şeyleri bir kez bile gündeme getirmedin."

Ona gülümserim. "Hepsini nedime konuşmam için saklamaya karar verdim. Konuşma tamamen seninle ve kusurlarınla ilgili olacak."

O gülüyor, sonra saatine bakıyor. "Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum, ama kurulanmamız iyi olacak."

Suyun sığılaştığı yere yüzerek duvarın kenarına varıyoruz. Elijah çantalarımızı ve duvarın kenarına kurutmak için serdiği kıyafetleri almaya gidiyor, ben ise yüzümü güneşe çevirip suyun buharlaşmasını hissediyorum. Geniş bir esneme yapıyorum ve bu sefer çenem çıkmıyor.

"Yine uykun mu geldi?" diye sorar Elijah, bana bir havlu uzatarak.

Havluyu yüzüme bastırıyorum. "Büyükannenle uğraşmak herkesi yorar. Bu arada, büyükbaban nasıl öldü? Sanki pes etmiş gibi derin bir nefes alıp öldü mü?"

Elijah gözlerini devirir. "Doktor sensin. Neden bu kadar yorgun olduğunu düşünüyorsun?"

Kafamı sallıyorum. En bariz suçlu anemi olabilir, ancak benim demir seviyemi düşüren değil, yükselten bir rahatsızlığım var, bu yüzden normalde biftek restoranlarından uzak duruyorum. Muhtemelen hipotiroidizm olabilir, ancak diğer semptomların hiçbiri bende yok. "Bence sorunun büyükannen."

"Benim teorimi duymak ister misin?" diye soruyor, yanıma oturup uzun bacaklarını duvara uzatıyor. *Hayır, istemiyorum* diyemeden devam ediyor. "Bence bir ayrılık yaşamak ve aynı zamanda kariyerin için endişelenmek çok büyük bir darbe. Ben de bunu yaşadım daha önce. Bir anda o kadar çok kötü şey olur ki, vücudun grip olmuş gibi kapanır."

Gülüyorum. "Aptalca geçici bir ayrılık beni *grip* gibi etkileyemez."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama sadece kaşlarını çatıp başka yere bakıyor.

"Söyle hadi, Elijah," diye ısrar ediyorum. "Orada bir şeyi saklamak için kendini paralamaya çalıştığını görebiliyorum."

Omuzları gevşer. "Sen hep böyleydin — başına korkunç şeyler gelirdi, babanın yaptığı şeyler gibi, ya da annenin gitmesi gibi, ya da okulda çocukların söylediği saçmalıklar gibi, ama sen hiç aldırmazdın. Seni tanıdığımdan beri, ne olursa olsun, hiç tepki vermezsin."

Yanılıyor. O ilişkimizi bitirdikten sonra, o kadar uyuşmuştum ki kumların üzerinde zar zor yürüyebiliyordum. Eve nasıl yürüdüğümü ya da yatağıma nasıl ulaştığımı neredeyse hiç hatırlamıyorum, ama üç gün boyunca yataktan kalkamadığımı ve yemek yiyemeyecek kadar hasta olduğumu hatırlıyorum. Kederimde boğulacakmışım gibi hissediyordum. Sonunda bu duyguyu tamamen kapatmak zorunda kaldım.

"Üzgünken iyi kararlar veremezsin," diye tartışıyorum. "Thomas benden ayrıldığında oturup ağlamamın ne faydası olacaktı ki?"

"Bunun faydası," diyor, soğutucuya uzanıp elime bir soda tutuşturarak, "seni hasta edecek kadar kendini bastırmaman olur. Böylece yorgun, solgun ve aşırı zayıf olmazsın. Sadece stoik olduğunu iddia edersin. Ama bence sende biraz, şey, travma sonrası stres bozukluğu var."

Açıkça gülerdim, ama okulda terapist de bana aynı şeyi söylememiş miydi? Hayatım alt üst olduktan hemen sonra onu sadece birkaç kez gördüm. Ama travma sonrası stres bozukluğundan bahsetmeye başladığında dinlemeyi bıraktım. Bu benim için çözmesi çok zor bir sorun gibi görünüyordu, sadece ayağa kalkmak istediğim halde yıllarımı alacak bir şey gibi.

Beş yıl sonra bunu tekrar duyunca, anladım. Belki de o kadar uzun süre fazladan dopamin tüketmişim ki, bunun farkına bile varmamışım.

"Öyleyse neden şimdi ortaya çıkıyor?" diye soruyorum. "Bir hafta önce stresli bir gece geçirdim. Hala bunun etkisini uyuyarak atlatmaya çalışmam mantıklı değil."

Omuzlarını silkiyor. "Sen bu konuda benden daha uzman olmalısın," diyor. "Belki de sonunda rahatlayabildiğin içindir?"

Belki. Ya da belki de Elijah ile buraya gelene kadar kendimi güvende ve bütün hissedemedim.

Bu ironik, çünkü beni yıkan da oydu.

EASTON

Elijah ile geçirdiğim o geceyi o kadar çok düşündüm ki, artık neyin gerçek olup neyin, ona aşırı odaklanarak gerçek olduğundan daha gerçekçi *hale* getirdiğimden emin değilim.

Partinin ortasında, garajdaki masada külotumu yana çektiğini düşünüyorum. Dilini uzun, nefes kesici hareketlerle üzerimde gezdirip, sonra tam da doğru şekilde sert ve keskin bir şekilde titrettiğini.

"Bunu hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır yapmak istiyordum" diye inleyerek, daha çok kendine değil bana söyledi.

Herhangi biri içeri girip bizi görebilirdi. Çoktan kendimizi kaybetmiştik, umursamıyorduk.

Sabahın erken saatlerinde beni bıraktıktan sonra sorsaydınız, tek bir an bile değiştirmeyeceğim, tek bir saniye bile pişmanlık duymadığım bir an olmadığını söyledim. Ancak bu yıllar boyunca üzerinde düşünerek, o zaman görmem gereken şeyleri keşfettim, ama bunları görmem gerekip gerekmediğini *bilmiyorum*, ya da o anının yüzeyini o kadar çok kazıdım ki, aslında orada olmayan şeyleri buluyorum.

Ama o anda bunların hiçbirisi aklıma gelmedi. Beni kapımın önünde tutarken, gitmek istemediğini söylerken de, ertesi gün uyandığımda da.

Elbette, neden mesaj atmadığını anlamamıştım, ama bu Elijah'tı, neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım Elijah. Elijah, önceki gece beni sevdiğini ve yıllardır sevdiğini söyleyen Elijah. Her şeyi hayal mi ettim diye düşünmeye başladığımda bile, *"Konuşmamız lazım"* diye mesaj attığında bile, inancımı hiç kaybetmedim.

Plajda karşılaştığımızda bronz teninin altında solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Daha sonra, acaba

Bütün gece uyanık kalmış, kendini bu durumdan nasıl kurtaracağını düşünerek acı çekmişti.

Beni bıraktıktan sonra yaptıklarımı bir şekilde öğrenmiş miydi acaba diye merak ediyordum.

Ama bilmiyordu. Bu beş kişi arasındaki bir sırdı ve hepimiz bunu mezara götürecektik. Zamanlama inanılmaz derecede kötüydü — başıma gelen en kötü iki şey birkaç saat arayla gerçekleşmişti.

Elijah bana bir hata yaptığını ve üzgün olduğunu söyledi. Önceki gece, bizim için sonsuza kadar böyle olmasını istediğini söylemişti. Şimdi ise bunun *erkeklerin söylediği türden bir şey* olduğunu ve bana karşı doğru hisleri beslemediğini söylüyordu.

Çığlık atmak istedim. Ona ne yaptığımı veya neyi değiştirmem gerektiğini söylemesi için yalvarmak istedim, ama bunların hiçbirini yapmadım. Bir durumda tepki vermek, durumu daha da kötüleştirir. Birine sizi incittiğini söylerseniz, o kişi bunu yapmaya devam etmeyi bilir.

Hayatım boyunca benim koruyucum olmuştu, ama bir saniye içinde bana, özünde diğer herkes gibi olduğunu gösterdi.

"Bana söylediğin için teşekkürler," dedim ve sonra dönüp uzaklaştım.

Ondan sonra uzun bir süre, aslında *yıllarca*, aldığım her nefes keskin bir acı gibi geliyordu. Kendimi hazırladım ve hareketlerimi o kadar küçük ve dikkatli hale getirdim ki, artık o kadar acı vermez oldular.

Ve ben daha iyi olduğumu sanıyordum ama hayır, o anı hala nefes almamı zorlaştırıyor. Muhtemelen hep öyle olacak.

Bende yetersiz olan bir şey var. Belki de Thomas'ın Elijah'ın birkaç saat içinde keşfettiği şeyi öğrenmesi iki yıl sürdü.

Ama tüm bunlara rağmen, son birkaç gündür Elijah'ın yanında kendimi güvende hissettim. Kendimi güvende ve şımartılmış hissettim, evet, sevildiğimi hissettim.

Ve bu duyguları hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Deniz uçağı iniş yaparken uyanıyorum. "Her şeyi kaçırdım," diye esniyorum.

Elijah eğilip, onu duyabilmem için kulağımdaki tek kulaklığı çıkarır. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Nefesi kulağıma, boynuma, omzuma soğuk bir esinti gibi geliyor. Sesinde tartışmaya yer bırakmayan bir şey var, bir şey diyor ki, *Easton, sen istesen de istemesen de ben senin güvenli limanının olacağım.*

Onun, beni şu anki halime getiren şey olduğunu hatırlamak gittikçe zorlaşıyor.

Havaalanına ineriz, Jed'e teşekkür ederiz ve arabaya doğru yürürüz. Zeytin rengi tenim güneşten dolayı şimdiden kahverengiye dönmeye başlamıştır. Bundan nefret etmem gerekir. Serbest radikaller ve DNA metilasyonu konusunda endişelenmem gerekir, ama kendimi buna ikna edemiyorum.

Elijah, arabamın kapısını açarken, "Sonunda kendin gibi görünüyorsun," diyor. Sesi hem nazik hem de boğuk. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, sadece beş kelimeden oluşan basit bir cümleyi ön sevişme gibi seslendirmeyi başarıyor. Arabaya binerken meme uçlarım sertleşiyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, o da yanıma oturunca. "Bugün gerçekten harikaydı."

"Henüz bitmedi, ama bundan sonra olacakları ne kadar seveceğini bilmiyorum." "Sanırım büyükannenle vakit geçireceğiz."

Gülüyor. "Betty planının geri kalanını da uygulamaya koyuyor. Doğruca onun evine gideceğiz."

"Betty gerçekten bana yardım etmeye mi çalışıyor, yoksa bu sadece büyükannene inat etmek için yaptığı kaba bir numara mı?"

Gülümser ve park yerinden sorunsuzca çıkar. "Sana yardım etmek istiyor, ama evet... büyükannemi kızdırmak da kesinlikle bir yan fayda."

On beş dakika sonra Elizabeth Caddesi'ne geri döndük ve Betty'nin evinin önüne park ettik. Betty ve Bayan Cabot verandada oturmuş bizi bekliyorlardı.

"Yüzündeki o savaş boyası olmadan seni zor tanıdım," diyor Bayan Cabot.

Yemin ederim ki...

Betty ayağa fırlar ve ellerini çırpır. "Sürprizine hazır mısın? Banyo!"

Ona ve Elijah'a bakıyorum. Banyo teklif edilmesi, kokusuna kimse dayanamadığı için hortumla yıkanan bir yetim gibi hissetmeme neden oluyor. Öksürüyorum. "Banyo mu?"

"Onun ihtiyacı olan şey bir tarak," diye ekliyor Bayan Cabot. "Senin ihtiyacın olan şey ise bir ağızlık," diye cevap veriyorum.

Betty gülüyor ve Elijah iç çekiyor.

"Sıradan bir banyo değil," diyor Betty, elimi tutarak. "Yukarı gel, sana göstereyim!"

Üç kat yukarı çıkıp Betty'nin çatı terasına varıyoruz. Küçük bir tentenin altında, köpüklerle dolu ve yüzen orkideleriyle kaplı bir küvet var. "Bu benim en sevdiğim şey," diyor Betty. "Burada uzun uzun banyo yapmak. Hadi, içine gir, ben de fotoğrafını çekeyim."

Ah. Sanırım yine fotoğraf çekme planına döndük.

Dürüst olmak gerekirse, pedikür ve manikürden, saçımı düzleştirmekten ve kadınların zevk aldığını düşündüğü hemen hemen her şeyden nefret ettiğim gibi, banyodan da nefret ederim. O dakikalar veya saatler boyunca, o zamanı nasıl değerlendirebileceğimi, laboratuvarımda olabileceğimi, kitap okuyabileceğimi veya koşuya çıkabileceğimi düşünürüm. Instagram'dan satın aldığım ama kullanmaya vakit bulamadığım bu malzemeye fayalarımı ovmayı bile tercih ederim. Hayatım yapmam gereken ve yapmam gereken şeylerle dolu ve küvette oturup, kitap okuyamadan, hiçbir şey yapamadan oturmak... bana çok boşa zaman harcamak gibi geliyor. Ama tabii ki bunu Betty'ye söyleyemem.

"Sadece soyunmak mı?" diye soruyorum, etrafımızdaki çatıların denizini işaret ederek - bazıları dolu. "Burada mı?"

"Devam et!" diye bağıyor. "Kimse seni göremez!"

O beni görebiliyor ve bunu yaparsam Thomas'a çıplak fotoğraflarımı göndereceğinden biraz endişeleniyorum, ama nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum.

Şortumu, tişörtümü ve altındaki bikiniyi çıkarıyorum, ama küvete adımımı attığım anda Elijah girişe dalıyor.

Ve bakıyor.

Mümkün olduğunca çabuk suya dalıyorum, ama yine de her şeyi görmüş.

Bizim birlikte olduğumuz gece gördüğünden çok daha fazlasını.

"Ben, şey..." Gözlerini kırıştırıyor. "Bunun bu kadar, şey, halka açık olacağını bilmiyordum." Dönüp duvara bakıyor.

"Ev yanıyormuş gibi o kapıdan koşarak çıktın," diyorum, kızaran yanaklarıma elimi bastırarak. "Tabii ki, öyle bir durumda büyükannen bizi yanarak ölmemize izin vermemizi tavsiye ederdi."

"Son zamanlarda çok yorgun olduğun için uyuyakalacağından endişelendim," diyor. "Ben burada olup seni izlemediğimde uyanık kalacağına yemin edebilir misin?"

"Betty burada," derim, Betty'nin şu anda saksıdaki palmiye ağaçlarını suladığı duvara doğru işaret ederek. "Eminim beni uyandırır."

İkna olmamış gibi ellerini ceplerine sokar.

"Aww," diye alay ediyorum. "Elijah sonuçta birazcık önemsiyor."

Omzunun üzerinden geriye doğru bakıyor, bakışları su yüzeyinde yüzen göğüslerimin üst kısmındaki kabarcıklar üzerinde duruyor ve hızla dönüp kapıya uzanıyor.

İnkâr etmedi. Ve naif de olsa, bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

ELIJAH

Tanrım. Görmemem gereken uzun listede, bu muhtemelen en üstteydi. Easton, ince vücudunu küvete kaydırırken, gül rengi göğüsleri serin esintiden sıkıca büzülmüştü. Easton, daha önce hiç görmediğim kısımlarını ve bir zamanlar tamamen kirlettiğim kısımlarını ortaya çıkardı ve... Tanrım, bu görüntü beynime kazınacak.

Ön verandaya çekilip büyükannemin yanındaki sallanan sandalyeye çöküyorum.

"*Banyo* nasıl?" diye sordu büyükannem. Öfkesini gizlemiyordu, ama ne zaman gizlemişti ki?

"Biliyorsun, kalmakta ısrar etmeseydin, bunların hiçbiri olmazdı."

O, onaylamadığını belirtmek için dilini şaklattı. "Evet, olurdu. Betty, benim anlayamadığım nedenlerden dolayı Easton'a yardım etmeye kararlı. Nerede olursak olalım, bir şekilde bunu yapardı. Ve dün gece bana bağırdığınıza *inanamıyorum*."

"Easton'a söylediğin saçmalıklara inanamıyorum. O sana hiçbir şey yapmadı ki."

"Az önce bana ağızlık takmam gerektiğini söyledi!"

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü, şey, Easton bir bakıma haklıydı.

Bir süre sonra, büyükannem omuz silkti. "Geldiği aileye bir bak. Söylediklerimin onun zırhını delebileceğini mi sanıyorsun? O kız çivi kadar sert."

O çivi kadar sert *biridir*. Ama aynı zamanda onun zırhını delebilecek şeyler de olduğunu düşünüyorum. Özellikle, onun bir şekilde yanlış olduğunu, kötü olduğunu, yetersiz olduğunu ima eden her şey. Easton tüm hayatını dünyayı anlamaya ve içinde nasıl yükselebileceğini bulmaya harcadı ve elbette çok zeki, ama aynı zamanda sürekli dinliyor ve öğreniyor, ipuçları alıyor.

başkalarının davranışlarından. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen, sosyal ortamlarda hala bunu görüyorum: bir saniyelik gecikmeyle önce diğerlerinin ne yaptığını izliyor, sonra yetişmek için acele ediyor.

Ama bunu büyükanneme söylemek istemiyorum çünkü bu ona kaleyi ele geçirme fırsatı vermek olur: hafta boyunca yapacağı her yorum, Easton'ın özgüvenine yıkıcı bir darbe vurur ve onun bu özel güvensizliğini istismar eder.

"Büyükanne, cidden... onunla ne sorunun var? Küçükken anlıyordum, her ne kadar bu çok haksızlık olsa da, ama artık ailesiyle neredeyse hiç ilişkisi yok."

Büyükanne sandalyesinde agresif bir şekilde sallanıyor. "Ailesiyle ilişkisi olmayan bir kız, akli başında biri gibi görünüyor mu sence?"

"Ailesi söz konusu olduğunda, evet. Ve sen de bunu biliyorsun. Adil davranmadığını biliyorsun, ve dürüst olmak gerekirse? Bu sana yakışmıyor. Sen bundan daha iyisin — senden altmış yaş küçük bir çocuğu travmatize etmekten daha iyisin."

"Doktora yapmış bir çocuk mu? Eminim o gayet iyi olacaktır. Ben üniversiteye bile gidemedim."

"Demek öyle mi? Kıskanıyorsun?"

"Saçmalama," diye tersler ve omuzları çökerek koltuğuna gömülür.

"Baban, senden sadece birkaç yaş büyükken öldü," diyor bir süre sonra. "Seni izlerken, onun ne kadar çocuk olduğunu, önünde ne kadar uzun bir hayat olduğunu fark ediyorum."

"Evet," diye cevap verdim, ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım.

"Bunun ne kadar acı verdiğini sana anlatamam. Ve senin kök salmamanı, babanın istediği şeyleri elde edememeni, ulaşamayacağın bir şeyi elde etmek için bekleyip durmanı, çok geç olana kadar beklemene ne kadar sinir olduğumu sana anlatamam."

"Eninde sonunda olacak," diye cevap veriyorum. "Ve bunun Easton'a davranışınla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Kafasını sallar, sonra gözlerini kapatıp içini çeker. "Öyle mi?"

EASTON

AVERY

Haberlerde çıkarsa diye bunu ilk olarak benden duymanı istedim. Thomas, Portofino'da Devon Hunt'ın yatından indi. Sofia Leigh ile birlikte.

Onunla mı yoksa onunla mı?

El ele tutuşuyorlardı.

Yemekten eve dönerken oda arkadaşşımdan mesaj geldi. İki saat sonra, yatakta kıvrılmış halde, midem hala mide bulandırıcı, sıkı bir düğüm halinde.

Hayal ettiğim bu değildi.

Thomas'ın topuklu ayakkabılar ve ince elbiseler giymiş bir grup mankenle parti adamı olmaya çalışırken, kimsenin telomer uzunluğu ve otofaji hakkında konuşmak istemediğini çabucak fark edeceğini hayal etmiştim.

Onun *biriyle çıkacağını*, beni yıl boyunca bronzlaşmış, en fazla yirmi beş yaşında, zekasından çok göğüsleriyle tanınan bir aktrisle değiştireceğini hiç düşünmemiştim.

Emin olmak için fotoğrafa baktım ve evet... el ele tutuşuyorlardı. Onu büyüleyici buluyor gibi görünüyor. Tek seferlik biriyle el ele tutuşur musun? Sanmıyorum. Thomas, resmi olarak çift olana kadar elimi tutmadı — ilk kez onun evinde kaldıktan sonra Charles Nehri kıyısında yürürken bile.

Tanrı aşkına, o zamanlar benimle evlenmekten bahsediyordu bile. Bu, Sofia Leigh ile de aynı noktada olduğu anlamına mı geliyor? Peki,

tanıştılar ki şimdiden el ele tutuşuyorlar? "Key West fotoğraflarını paylaşma" konusunda kararsızdım ama artık değilim.

Siktir git Thomas. En azından, yol arkadaşım ile yemek yiyip içki içmekle meşgul olduğum için seni özlemeye vaktim olmadığını bileceksin.

Betty'nin ilk gecemizde çektiği bir fotoğrafı ve Dry Tortugas'tan iki fotoğrafı paylaşıyorum ve talimatlara uygun olarak Elijah'ı etiketliyorum.

Pilot ikimizin harika bir fotoğrafını çekti — Elijah'ın Jacob Elordi ve Henry Cavill'in bir karışımı gibi görüldüğü, ama bir şekilde ikisinden de daha iyi olduğu bir fotoğraf — ama ben onu paylaşmamayı tercih ettim. Thomas ve Sofia Leigh'in bu fotoğrafı ortalıkta dolaşırken, bu fotoğraf çok *bariz* görünecektir. Kendinin fotoğraflarını asla paylaşmayan ihtiyatlı bir yüksek lisans öğrencisinden, Bama Rush'ta yarışan bir güzellik kraliçesi gibi hayatının her anını paylaşan birine dönüsemem.

Kelsey'e ekran görüntüsünü gönderirken battaniyemi tekmeliyorum.

Sanırım bu, onun neden aniden fikrini değiştirdiğini açıklıyor.

KELSEY

Aman Tanrım. Tam bir pislik. Sahte romantizmi unut. Gerçek bir tane başlat.

Elijah ile mi demek istiyor?

Kelsey, kardeşi ile birlikte olursam çok sevinecektir diye düşünüyorum, ama kim bilir? Bazen insanları sevebilirsiniz, ama onların getirdiği DNA'yı sevmeyebilirsiniz ve ben de açıkça birçok şüpheli şey getiriyorum. Aile üyelerimden gelen alkolizm ve suçluluk. Ve genel olarak tuhaflığım... Her şeyde bilimi görme şeklim ve kimsenin duymak istemese de her zaman paylaştığım o garip gerçekler.

KELSEY

New Orleans'a vardığımızda seni Hawk'ın en iyi arkadaşı Aiden ile tanıştıracam. O gerçekten çok yakışıklı (bunu Hawk'a sakın söyleme) ve ona bayılıyorum.

Tamam, sanırım Elijah'ı kastetmemişti, ama onu suçlayamam. Eğer bir erkek kardeşim olsaydı, onun da benimle birlikte olmasını istemezdim. Ve tabii ki, ben de o yolu izlemek istemiyorum.

Thomas'ı henüz pes etmiyorum. Kafasını kışından çıkarmak için ona birkaç gün daha verelim.

Telefonu kapatıyorum, sonra yatakta dönüp duruyorum, yarı uyanık yarı uykulu, ama her iki durumda da aynı derecede üzgün. Thomas, Sofia Leigh ile nişanlanacak ve gelecek yıl cehennem gibi geçecek. Okuldaki herkes benden kaçınacak ve yıl sonunda kibarca okuldan atılacağım.

Uyuduğumda gördüğüm rüyalar mutlu rüyalar değil.

Kelsey'nin düğünündeyim ve Elijah, Sofia Leigh'e benzeyen bir aktrisle birlikte orada.

Sonra kampüste yürüyorum, laboratuvara giderken ayaklarımın altında sonbahar yaprakları çıtırdıyor ve kimse benimle göz teması kurmuyor. Sean da onlarla birlikte ve omuzu kanıyor. Beni görmediği için rahatlıyorum, ama tekrar bakmak için döndüğümde o gitmiş ve yerine gözüme küçük, titrek turuncu bir çizgi çarpıyor.

Ateş.

Çimlerin üzerinde ilerleyen alev, bana o çizgi filmleri hatırlatıyor; alev, müdahaleci bir fareyi veya kurnaz bir çakalı yok etmek için bir dinamit çubuğuna doğru ilerliyor. St. Samuels'daki bir bahçedeyiz ve veranda merdivenleri alev almadan önce her şey heyecan verici. Orada bir Halloween dekorasyonu var... balkabakları ve saman balyaları. Ateş onlara ulaştığında, her şey biter. Çatı yanıyor ve yangın kasabaya yayılıyor, hava o kadar sıcak ki neredeyse dayanılmaz, cildim yanıyor ve okyanusa koşmam gerektiğini düşünürken, Cabotların evinin de yandığını fark ediyorum.

Ve kibriti ben attım.

Nefes nefese uyanıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Pijamalarım terden sırlıklam olmuş, ama birkaç saniye içinde titremeye başlıyorum. Pijamalarımı çıkarıp battaniyenin altına kıvrılıyorum, iyileşmeyi beklerken kendime türlü türlü sözler veriyorum.

Öyle olmadı. Kimse yaralanmadı. Bilmiyordum.

Tanrım.

Thomas'la ayrılmam, sahip olduğum tüm güvenlik duygusunu altüst etti. Onu Sofia Leigh ile hayal etmek, bu dehşeti daha da kötüleştiriyor. Elijah'ı uyandırmak istiyorum, ama tabii ki yapamam. Beni teselli etmek onun işi değil ve rüyanın neden beni üzdüğünü anlamaz. Kuru giysiler giyip battaniyemi ve yastığımı alıp kanepeye kıvrılıyorum. Kapının diğer tarafında onun düzenli nefes alıp verişini zar zor duyabiliyorum ve bu bana yetiyor. Sonunda uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, hava aydınlanmış ama hala çok erken. Elijah kaşlarını kaldırmış, kanepenin başında duruyor. Battaniyeyi başımın üzerine çekerek ona homurdanıyorum.

"Oh, özür dilerim prenses," diyor gülerek. "Tek kral yataklarının yeterli olduğunu düşünmüştüm. Anlaşılan öyle değilmiş. Neden kanepedesin?"

Ona, ona daha yakın olmak için burada olduğumu söylemeyeceğim. Zaten yeterince kibirli. Gülümsemesi önümüzdeki haftalar boyunca daha da çarpık olacaktır. "Kötü bir rüya gördüm."

Kaşlarını çattı. "Oldukça kötü bir rüya olmalı."

Ona anlatmak istiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum, ama şu anda bile bu bilgileri paylaşmamam gerektiğini hissediyorum, ve belki de öyle. Sekiz yaşındayken işlediğin bir suçun zamanaşımı süresi nedir? Peki ya ondan sonra işlediğin suçlar, on dört yaşında, yirmi dört yaşında? "Çocukluğumdan beri var, Tucker'ların evi yandığından beri. Rüyamda yangının yayıldığını ve bütün kasabanın yandığını görüyorum." *Ama benim umursadığım bütün kasaba değildi. Sen, annen ve kız kardeşin.*

Gözleri, sanki bir şeyden şüpheleniyormuş gibi karardı. Belki de şüpheleniyordu. İnsanlar, yangından kardeşlerimin sorumlu olduğunu söylediler ve çoğunlukla haklıydılar. Bana kibriti nasıl yakacağımı gösterdiler, yangının çabucak söneceğini ve böylece Jason Tucker'ın hakkımızda dedikodular yapmasına karşılık verebileceğimizi söylediler. *Sadece biraz korkutmak* için, dediler. Ve tabii ki kaçtılar. Yangın saman balyalarına sıçradığında, ortadan tamamen kaybolmuşlardı, benim de kaçmam gerektiğini söylemeye bile tenezzül etmediler.

Bu olay birkaç yıl sonra olsaydı, on kapı zili kamerasına yakalanırdım.

Konuyu değiştirmem lazım, hem de çabuk, yoksa ağzımdan laf kaçıracak.

"Yani... Bu gece Siesta Key'deyiz, değil mi?"
diye soruyorum. O da başını sallıyor. "Bize
başka bir kiralık ev buldum."

"Bykannene *başka* bir kiralık ev bulmadın herhalde."

Gülümser. "Aynı evde değilsen tıbbi yardım sağlamak senin için zor olur."

"Doğru," *diye* cevap veriyorum. "Zor olan bu, benim tam anlamıyla kararsızlığım değil. Ayrıca onun tek başına yaşadığını da belirtmeliyim."

"şu anda o benim sorumluluğumda değil," diye tartışıyor. "Ve evde yaşayan bir hizmetçisi var, yani tamamen bağımsız değil."

Ayağa kalkarken i çekiyorum. "En azından arabada sadece altı saat birlikte olacağız."

Kaşlarını kaldırıyor. "Görünüşe göre daha önce hiç bykannemle seyahat etmemişsin. En iyi ihtimalle, hiç durmadan altı saat sürer. Bu en iyi ihtimal olmayacak."

O arabayı hazırlarken ben duş alıp bulaşık makinesini dolduruyorum. Geldiğimizden beri aynı bardaktan içiyor. st rafa koymadan önce parmağımla bardağın kenarını okşuyorum.

Bunun normal bir davranış olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum.

Betty ve Bayan Cabot arkada otururken, kısa süre sonra yola ıkıyoruz. "Peki, nerede kahvaltı yapalım?" diye soruyor Betty.

Ve böylece başlıyor...

Bir kafede uzun bir kahvaltı yapıyoruz. Bayan Cabot birkaç fincan kahve içiyor ve hesabı ödediğimiz anda bir fincan daha istediğini söylüyor.

Yola çıkalı en fazla kırk beş dakika olmuşken, Betty Bahia Honda Eyalet Parkı'nı göstermek için durmayı önerir. Neyse ki ikinci nerisi, kaplumbağa hastanesini ziyaret etmek, Elijah tarafından kibarca, Bayan Cabot tarafından ise kaba bir şekilde reddedilir. Ardından, ğle yemeği için Islamorada'daki Robbie's'e gideriz.

Saat sabah on bir ve biz yine yemek yiyoruz. Bu hızla gidersek, Kelsey New Orleans'ta düğün törenine girerken biz Siesta Key'e varacağız. O zamana kadar yüzlerce öğün yemek yemiş olacağız.

Robbie's'te, Red Bull ve votka içen bir ailenin yanına oturduk ve onlar bir süredir içiyor gibi görünüyorlardı.

"Kardeşlerin buraya çok yakıştırdı, değil mi?" Bayan Cabot bana soruyor.

Kardeşlerim. Kavga eden, hırsızlık yapan kardeşlerim.

"Bilemem," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum. "Onları uzun zamandır görmedim." Kafamın içinde Kevin'ın "*Bunu bilmek güzel, Dr. Walsh*" dediğini duyuyorum ve titremeyi bastırıyorum.

"Easton," diyor Betty, sanki bir form dolduruyormuş gibi telefonunu açarak, "senin aşk dillerin nelerdir?"

Bakışlarım Elijah'a kayıyor. "Aşk dilleri mi?"

"Bu kadar çok diplomam varken bunu nasıl bilmezsin?" diye sorar. "Hala neden hepsini aldığını da anlamıyorum. Çoğu insan ilk kez doktor olunca yeterince mutlu olur. Neyse, aşk dillerin, birinin sana değer verdiğini nasıl göstermesini istediğindir."

"Birlikte olduktan sonraki sabah beni terk etme," diye mırıldanıyorum, sadece Elijah'ın duyabileceği şekilde.

"Bu bir aşk dili değil," diye düzeltir Betty, kendi sesini kontrol edemeyen biri için şaşırtıcı derecede iyi bir işitme yeteneğine sahip. "Bazıları sözleri duymayı sever, bazıları dokunulmayı sever, bazıları sadece bir erkeğin çöpü çıkarmasını ister, bazıları hediye ister ve bazıları sadece birlikte zaman geçirmek ister. Peki Thomas sana ilgisini nasıl gösteriyor ve sen onun bunu nasıl göstermesini *istersin*?"

Bir an için kafam tamamen boşalır. İlk çıkmaya başladığımızda, her türlü sözü duydum. Benimle çıkmak, piyango bileti kazanmakla eşdeğermiş gibi davranıyordu. O zamandan beri... emin değilim.

"Dokunmak, sanırım."

Elijah'ın burun delikleri genişledi.

"Peki, onun daha fazla ne yapmasını istersin?" Betty ısrar ediyor.

Bu soruların hepsi konunun dışına çıkıyor. Biz birlikte değiliz ki, şu anda onun kafasını kışından çıkarması dışında hiçbir şey yapmasını istemiyorum. Birlikte *olsaydık*, bir liste yapabilirdim belki. Ama tekrar söylüyorum... birlikte değiliz. "Onun daha fazla bir şey yapmasını istemiyorum."

"Onu savunmaya zorluyorsun," diyor Bayan Cabot, ama sanki onaylıyormuş gibi geliyor.

Elijah peçetesini tabağına atar. "Bırakalım bu konuyu." Garip bir şekilde, benden daha da sinirli görünüyor.

"Bu işe karışma Elijah," diyor Betty. "Easton, bana onun yaptığı son iyiliği anlat. Sana yardım ettiği bir şeyi."

Yine, aklıma hiçbir şey gelmiyor. *Hizmet eylemi* ifadesi, bana aşevinde gönüllü olarak çalışmak veya otoyolda çöp toplamak gibi şeyler geliyor. "Thomas'ın bir şey yapmasına gerek yok."

"Tabii ki ihtiyacın var," diye düzeltir. "Peki, peki, senin için yaptığı romantik bir şey var mıydı? Özel bir sürpriz ya da hediye?"

Bakışlarım Elijah'a kayıyor ve sonra başka yere yöneliyor. "Bu pek onun tarzı değil." "O zaman onu neden istediğini bile anlamıyorum," diyor Betty, telefonunu kaldırarak.

Koltuğuma gömüldüm. Thomas kötü bir erkek arkadaş değil, ama Betty onu öyleymiş gibi gösteriyor, bu da onu geri istemem *beni* acınası bir duruma düşürüyor.

Yemek bittiğinde, hesabı almak için uzandım ve Elijah elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. Eli sıcak, güçlü ve nasırlıydı ve içgüdüsel bir heyecan mideye yükseldi, kullanışsız bir asma gibi ısı yaydı. Sanki o da bunu hissetmiş gibi gözlerimiz buluştu. Thomas'tan alamadığım bir şey daha var: o ürperti, o kemiklere işleyen arzu. Keşke bu farkı fark etmemiş olsaydım.

Thomas geri geldiğinde bunu düşüneceğim. O geri geldiğinde birçok şeyi düşüneceğim.

Masadan kalkıp iskelenin sonuna doğru yürüyoruz. Elijah, tarpon balıklarını beslemek için bir kova yem alıyor. Tarpon balıkları, avlarının kokusunu aldıklarında çenelerini açıp sudan zıplarlar. Bunu yapacak kadar cesur olan tek kişi Elijah'tır.

Betty ve Bayan Cabot ise, her 15 santimetrede bir manatilere yem vermememiz gerektiğini belirten tabelalar olmasına rağmen, bize doğru yüzen bir manatiyi beslemeye odaklanırlar.

"Bence bunu yapmamalısınız," diyorum sessizce.

Bayan Cabot bana en sert bakışını atar. "Belki de bunu ara sıra babana da söylemelisin."

"Büyükanne," diye uyarıyor Elijah, aniden arkama yaklaşarak tüylerimi diken diken ediyor, ama ben bunu görmezden gelmeye kararlıyım.

Babamın içki içmesinden mi, yoksa evdeki herkesi dövmesinden mi bahsediyor bilmiyorum, ama hayatında bir gün bile dürüstçe çalışmamış bu kaltak, bunu bana nasıl yüzüme karşı söyleyebilir?

Bütün bunları söyleyebilirdim, ama o zaman o kazanmış olurdu. Ben de Walsh gibi davranır, küfürlü konuşur, korkunç hakaretler eder ve muhtemelen şiddet tehditlerinde bulunurdum, o da arkasına yaslanıp, haklı olduğunu kanıtlamış olmanın mutluluğuyla otururdu: *Gördün mü Elijah? Gördün mü Betty? Size onun pislik olduğunu söylemiştim.*

Biraz farklı bir strateji benimsemem gerekecek.

"Christopher Columbus ve adamlarının manatileri deniz kızları sandıklarını biliyor muydun?" diye soruyorum. "Onların 'tasvir edildiği kadar güzel olmadıklarını' söylemiş, ki bu hala büyük bir övgü gibi görünüyor, sanki on üzerinden beş puan almışlar gibi. Sanırım bu, onun onlarla neden seks yaptığını açıklıyor."

"Bu iğrenç bir yalan," diyor Bayan Cabot.

"İşte," diyorum, telefonuma uzanarak. "Kanıtlayabilirim."

Bayan Cabot, Betty'nin kıkırdamaları eşliğinde arabaya doğru yürürken, Elijah sadece başını sallayarak bana bakar.

"Ne?" diye bağırırım. "Bu doğrudur!"

Gülmemeye çalışıyor. "Bir şeyin doğru olması, onu tartışmanın uygun olduğu anlamına gelmez. Özellikle de konu hayvanlarla cinsel ilişkiyse ve bunu *88 yaşındaki bir kadınla* tartışıyorsan."

Bu noktayı kabul etmiyorum. Bayan Cabot, atalarının hayvanlar aleminin nazik üyelerine karşı işledikleri cinsel suçları duymak istemiyorsa, baş belası olmayı bırakmalı. "Bu arada, Mayflower gemisinde bulunan aile üyeniz kimdi?"

Başını sallayarak, gülümseyerek büyükannesinin peşinden gider. "İnce bir espri, ama bunun nereye varacağını çok iyi anlıyorum, Easton."

Arabaya geri dönüyoruz. Everglades, sahil boyunca düz sürmemizi engelliyor; Miami'ye geri dönüp, eyaleti tekrar geçerek körfez tarafına dönmemiz gerekiyor. Bayan Cabot, *"Easton başa çıkabildiği sürece"* hızlı bir timsah turu yapmamızı öneriyor.

konusma medeni." Elijah'a, timsahlarla sevişmiş bir atası olup olmadığını soruyorum ve Elijah, muhtemelen durmamamızın daha iyi olacağını söylüyor. Buna rağmen, kiralık eve vardığımızda güneş neredeyse batmak üzere.

"Bir keresinde Japonya'ya uçarak teknik olarak otuz yedi saat süren bir gün yaşamıştım," diyorum Elijah'a bagaj taşıyıcısını boşaltmaya başlarken. "Bu daha uzundu."

"Bunu, 88 yaşındaki biriyle hayvanlarla cinsel ilişki konusunu açan bir kadından beklediğim nezaketle ele alıyorsun."

"Uydurmadım."

Bir an durdu, az önce tavandan indirdiği kutuyu kolunun altına sıkıştırdı. "Bunun bir efsane olduğunu biliyorsun, değil mi? Kolomb gerçekten bir denizayısı ile sevişmedi."

Elimi uzatıp kutuyu kapıyorum. "Eğer bir denizayısı sikicisinin torunu olsaydım, ben de savunmacı davranırdım."

O gülüyor ve tekrar çatıya dönüyor, ben ise iki küçük kutuyu içeri taşıyorum.

Bu geceki kiralık ev okyanus kenarında, üst katta balkonlu ve muhteşem okyanus manzaralı iki harika yatak odası var.

Ben bu odaların hiçbirinde yatmayacağım.

"Bunun için üzgünüm," diyor Elijah, çantasını zemin kattaki ranza odasına koyarken. Bu odayı paylaşacağız. Yıllarca süren sürekli nem, duvarları çarpıtmış. Hava çok nemli ve koku dayanılmaz boyutta. Burada bir gece geçirdikten sonra, küfün neden olduğu tüm hastalıkları kapacağım kesin. "Sana üst kattaki diğer odayı vermeyi planlamıştım, ama onları aynı odada kalmaya zorlayamam."

Alt ranzalardan birine uzandığımda lastik yatak örtüsü kulakları sağır eden bir ses çıkarır. "Sana izin vermezdim. Ama konaklama koşulları bundan sonra da kötüye gidecek mi? Bir gece buna katlanabilirim, ama yirmi dört saatten fazla sürecekse Thomas'ın geri dönmesine gerek yok."

"Bu konuda çok fazla şey söylüyorsun," diye cevaplar. "Belki de bunu gerçekten kastettiğin olasılığını düşünmelisin."

Üst kattaki güverteye çıktığımda, Betty ve Bayan Cabot yine büyük bir deniz ürünleri yemeği hakkında konuşuyorlar, ama bu sefer

alkollü olmasını istiyorlar. Ben yapamam. Zaten iki büyük yemek yedik, ayrıca dondurma için de durduk.

"Devam et," diyorum Elijah'a. "Ben yüzmeye gidiyorum." Bakışları kararır. "Nereye?"

"Tabii ki okyanusta." "Peki ya saçın?"

"Bir kez başladım, sonuna kadar giderim. Dün saatlerce yüzebildiysem, bu sefer de sorun olmayacağını varsayacağım. Ve eğer bir yemek daha büyükannenle uğraşmak zorunda kalırsam, kesinlikle Mayflower hakkında bazı uygunsuz gerçekleri ortaya çıkaracağım."

Onları bikini giymeleri için bırakıp sahile doğru yürüyorum.

Gün batımı ve gökyüzü kayısı ve lavanta rengi bir senfoni gibi. Göğsümde bir şey titriyor — bir parça coşku, bir parça memnuniyet. Hala bir şeyler hissedebildiğimi bilmek rahatlatıcı.

Eskiden olduğu gibi bir mil yüzmek için formumda değilim, ama su St. Samuel's'tan çok daha sakın ve sıcaklığı da mükemmel — tam soğumaya başlayan bir banyo gibi. Suyu dalıp, hafif akıntıya karşı kuzeydeki iskeleye doğru serbest stil yüzüyorum. Bu, havuzda yüzmekten tamamen farklı ve eski formuma kavuşmam, zihnim dolaşabilecek kadar rahat hareket edebilmem birkaç dakikamı alıyor.

Hayatımda ilk kez Elijah ile aynı odayı paylaşacağım, hem de bu koşullar altında. Birlikte olduğumuz gece, onunla birlikte eve gitmemi istemişti. Kelsey ve Judy Atlanta'daydı, bu yüzden haberleri olmazdı. "Ama ben onların bilmesini istiyorum," demişti o zaman.

Babamı kızdıracağımdan korkuyordum, ama keşke kalsaydım. Sadece beni bıraktıktan sonra evde yaşanan tüm o saçmalıklardan kaçınmak için değil, aynı zamanda sonraki birkaç saat içinde benim hakkımdaki düşüncesinin nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değiştiğine tanık olmak için de.

Garajda olanlar çok güzeldi, ama kafamda çarpıtılmıştı. Sonra kendime, onun beni sadece kullandığını söyledim. Bencil ve umursamaz olduğunu, beni soyunmam için ne gerekiyorsa söylemeye hazır olduğunu ve

beni düşündüğüm gibi umursamadığını söyledim. Onda sadece görmek istediğim şeyi gördüğümü söyledim.

Ama hayır, görmedim. Çünkü şimdi bile, bunca yıl sonra, bana herkesten daha dikkatli, daha koruyucu ve daha özenli davranıyor.

Ya da belki de ona yeniden aşık oluyorum. Onun cazibesine, sertliğine, pürüzlü ellerine, boyuna, eğri gülümsemesine ve beni mutlu etmek için lanet bir deniz uçağı kiralamasına ve...

Sudan çıkarıldım. Şoktan nefesim kesildi, o kadar şaşkındım ki bir an için bana ne olduğunu anlayamadım — bir tekne, bir balina, bir kasırga beni havaya kaldırmış olabilirdi. Her şey mümkün görünüyordu.

Omzuna atılıyorum. Elijah'ın omzuna. Beni itfaiyeci taşıma pozisyonunda tutuyor ve sudan çıkıp kıyıya doğru yürüyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum. "Beni indir."

"Köpekbalıkları var," diyor sert bir şekilde, hızlıca ilerlerken. "*Senin* uzaktaydılar."

"Hiç görmüyorum."

"Soluna bak."

İlk başta, sadece suyun hareketini, yüzeyi kıran bir şeyi fark ettim. Sonra nefesimi tuttum. Yüzgeçler var. Sadece bir tane değil, iki tane değil, birden fazla yüzgeç. Tabii ki küçükler, ama bunlar kesinlikle Elijah'ın beni yakaladığı yerden sadece birkaç metre uzakta olan lanet olası köpekbalıkları. Sonunda kuma adım atar ve beni yere indirir, o zaman onun tamamen giyinik olduğunu fark ederim — akşam yemeğine çıkmak için giyinmiş, artık mahvolmuş olan bej pantolon ve düğmeli gömlek giymiş.

Beni korumak için, giyinik halde, kendi güvenliğini hiç düşünmeden evden suya koşmuştu. Plajdaki insanlar bizi ya da sudaki köpekbalıklarını çekmek için kameralarını çıkarıp bize bakıyorlardı. Bazıları alkışlıyordu.

Ona teşekkür etmeliyim. Hem de içtenlikle. Ama bunun yerine tamamen farklı bir şey çıkıyor ağzımdan.

"Şimdi benim için hayatını riske atacak kadar değer veriyorsan, o zaman neden bana yeterince değer vermedin?"

Dudakları incelir. "Bunlar tamamen farklı iki şey."

Eve geri dönmek için arkasını döner. Sanki bacaklarım beni taşıyamıyormuş gibi kuma gömülürüm ve yüzümü dizlerime gömerek ağlamaya başlarım. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Yıllar oldu.

Belki de sadece şoktan dolayıdır.

Ya da belki de Elijah'ı kendime söylediğim kadar unutmamışımdır.

ELIJAH

Akşam yemeği boyunca kafam başka yerde. Betty, *dokunarak ilgisini gösteren* Thomas'tan bahsedip duruyor ve büyükannem, Easton'a sataşarak boş konuşma boşluklarını dolduruyor, çoğunlukla onun "dikkat çekmek" için köpekbalıklarıyla dolu sulara girdiğini ima ediyor.

Easton, sadece varlığıyla bile ne yapacağını bilemeyecek kadar çok ilgi görüyor. Bugün bize hizmet eden tüm garsonlar gömleğinin içine bakmaya çalıştı.

Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor, ama kaç kez "batırdım" demem gerekiyor ki bana inansın?

Tekrar özür dilemekten başka ne yapabilirim ki? Hala bunu açıklamak için bir yol bulamıyorum. Ona, onsuz geçen bu birkaç yılın benim için ondan daha zor olduğunu söylersem, bana asla inanmaz.

Eve geri döndük ve büyükannemle Betty'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra bodruma indim. Korkak olduğum için, odadaki ışıklar söndüğünde, battaniyelerin altında hareketsiz ve huzurlu bir şekilde yatan onu görünce rahatladım.

Boxer şortuma kadar soyunup, onun yatağının karşısına uzandım. Easton yanına döndü ve lastik yatak örtüsü korkunç bir ses çıkardı, ama uyanmadı. Muhtemelen hala iyileşiyordu. Onun duygularını bastırmada usta olduğumu biliyordum, ama bastırđı travmanın bir parçası olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Çocukken yaşadığı kötü şeyler kadar, ben de o kadar kötü olabilirdim. Hatta daha da kötü olabilirdim.

İlişkimizi bitirmek için daha iyi bir yol var mıydı? Geç saatlere kadar uyanık kalıp kendime bu soruyu soruyorum. Ne yapmam gerekiyordu? Bu ilişki asla yürümeyecekti.

Easton çarşaflarda kıvrılıyor, lastik yatak örtüsü altında hışırdayan sesler çıkarıyor. Bu lanet sesle asla uyuyamayacağım...

zaten uyuyacak gibi de görünmüyorum.

Yastığı başımın üzerine çekmek üzereyim ki, o yüksek tiz, anlamsız bir ses çıkarır ve tekrar kıvrılır.

Ya çok kötü bir rüya görüyor ya da çok güzel bir rüya görüyor.

Bir sonraki sefer döndüğünde çarşaflar bacaklarının arasındadır. İnler. Bu, kabus gördüğünde çıkardığın türden bir ses değildir.

Siktir. Seks rüyası görüyor, ki bu şu anda bilmem gereken bir şey değil.

O nefesini içine çekerken ben de sertçe, acımasızca sikimi sıkıyorum. Birlikte olduğumuz tek geceden onun seslerini hatırlıyorum. O sesleri o kadar iyi hatırlıyorum ki, neredeyse tadını alabiliyorum. Ben ona oral seks yaparken onun inlemeleri ve... Tanrım, bunu düşünmek ereksiyonuma hiç yardımcı olmuyor.

Bunu düzeltecek tek bir şey var.

Yataktan kalkıp odanın karşısındaki banyoya sürünerek gittim, sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Oda ay ışığıyla o kadar doluydu ki, ışık düşmesine basmama bile gerek kalmadı.

Lavaboya yaslanıp, avuçlarımla mermer kenarını sıkıca kavrayarak aynadaki kendime bakıyorum.

Boxerımı aşağı indirip, yumruğumla sikimi sıkıca kavrarım, başka birini düşünmeye çalışırım, ama aklıma sürekli onun yüzü gelir. Dün suya atladıktan sonra gülümsemesi ve bu gece onu omzumda taşıırken yüzüme dayadığı kıcı. Ona zar zor dokunduğumda dilime boşalması ve sonra ikinci kez boşalması.

Gözlerimi açıp tekrar aynaya bakıyorum. "Dur," diyorum. Yıllardır ondan başka birini düşünmeye çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum.

Aynada, kapının kancasına asılı olan bikini altının yansımaları görüyorum.

Hayatım mahvoldu.

Elimde değil. Gerçekten elimde değil.

Onu soyacak kişinin ben olduğumu hayal ediyorum. Ya da parmaklarımı lastiğin altına sokup onu öyle bitirmesini sağlıyorum. Yutkunuyorum, ona uzanırken onu almamamı söylüyorum kendime.

kanca. Parmağımı iç panel boyunca gezdirdim. Bu çok yanlış. Çok yanlış ve iğrenç ve... Onları kancadan çıkarıp burnuma bastırdım, onun kokusunu aradım ve hafifçe buldum. Elim daha hızlı hareket ederken derin nefes aldım.

O geceyi milyonlarca kez düşündüm, spermimin onun cildini kapladığını, külotunu lekelediğini izlediğimi.

Elim daha hızlı hareket ediyor. Sanki o burada, sanki eteği kalçalarının etrafında, çalışma masasının üzerinde önümde uzanmış gibi. Bikininin kasık kısmına boşalıyorum, oraya bastırıldığını bile fark etmemiştim.

Ve bir an için, ne kadar iğrenç, berbat bir şey yaptığımı fark etmeden önce, bikini altının üzerinde parıldayan o beyaz sıvı lekesinin, şimdiye kadar eve götürdüğüm tüm ödüllerden daha değerli olduğunu düşündüm.

Tanrım, ben mahvoldum. Onu
unutamadım. Onu asla
unutamayacağım.

EASTON

lw ake.

Banyo kapısı kapandı galiba.

Elijah ve benim o masada olduğumuz rüyama geri dönmek istiyorum.

Şu anda, karanlıkta, boşluk hissediyorum. Elim, o gece onun parmaklarının izlediği yolu takip ederek aşağı kayıyor. Göğüs kemiğimden aşağı, düz karnımın üzerinden, sonunda bacaklarımın arasına kayıyor.

Zaten sırlısıklamım, o kadar ıslakım ki parmaklarım, onun dilinin bir zamanlar titrediği yerlerde, eteğimin altında bana sürtünürken kontrollü darbelerle attığı yerlerde kayarken zar zor tutunabiliyor.

Onun beni masaya bastırıp, külotumu kenara iterek olduğu gibi kalmamı söylediğini hayal ediyorum. "Çok yaklaştım, Easton," diye uyarıyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi. "Öyle kal."

Bana doğru kayıyor, ama asla içeri girmiyor — her seferinde girişime bastırdığında nefesi kesiliyor, sonra kendini reddediyor. Gittikçe hızlanıyor ve ben çok yaklaştım. Ona söylüyorum ve... o daha da ileri gidiyor, kazara. Sadece bir santim ama bu bile çok fazla, zevk ve acıyı eşit miktarda vaat eden, birinin diğerini güçlendirdiği türden.

Elime sertçe yaslanıp, sanki her şey yeniden yaşanıyormuş gibi nefes nefese kalıyorum. Daha sonra kendimden nefret edeceğim, ama artık buna alışmış olmam gerekirdi. Kimle birlikte olursam olayım, beni tahrik eden her zaman onun düşüncesi oluyor.

Sabah uyandıgımda Elijah yatağında yatıyor. Ne zaman yattığını bilmiyorum.

Gömleksiz, sırtüstü yatıyor, bir kolunu başının altına koymuş ve çarşaf o kadar aşağı kaymış ki, karın duvarını ikiye bölen çizgiyi ve dibindeki kıl izini görebiliyorum.

Dün geceyi düşününce yüzüm kızarıyor. Kapı ardına kadar açıktı, beni duyabilirdi. Sahilde ona sorduğum soruyu düşününce yüzüm kızarmaya devam ediyor. Ona pislik olduğu için laf atmak bir şey... ama onun beni gerçekten incittiğini ona söylemek bambaşka bir şey.

Sırt üstü yuvarlanıyorum. Yatağı kaplayan plastik örtü o kadar çok ses çıkarıyor ki, o da uyanıyor. Dürüst olmak gerekirse, ses o kadar yüksek ki, ikimizin de nasıl uyuduğunu bilmiyorum.

"Ne zaman çıkmamız gerekiyor?" Esnemem biraz abartılı. "On birden önce çıkmamız gerekmiyor," diye cevaplıyor, "o saatte Büyükanнем bir restoran bulmamızda ısrar edecek. Bu arada, Betty, New Orleans'a vardığımızda bizim için başka bir romantik fotoğraf çekimi ayarlamak için şimdiden komplo kuruyor, çünkü festivaller başlamadan önce orada çok fazla zamanımız olacak.

Yastığa yüzüstü uzanıp inlerim. "Şimdi ne var?" Zaten bir küvet dolusu orkide ve gün batımında mum ışığında akşam yemeği vardı. Geriye ne kalmış olabilir ki?

"Çiftler masajı," diyor. Elini çenesine götürüyor. Sabahları, tıraş olması gerektiğinde görünüşüne bayılıyorum. "Bunun anlamını anlamıyorum. Bu hiç sana göre değil ve bu adam seni tanıyorsa, bunun farkına varacaktır."

Kırıldım, ama nedenini bilmiyorum. Elijah'ın sonunda birlikte olacağı kız, orkide dolu banyolar ve çift masajlarını seven biri mi olacak? Ben sevmediğim için bu durumdan ne gibi bir sonuç çıkarılabilir? Bu yüzden mi ona uygun değildim? Rahatlayamadığım için mi? Pedikür sevmediğim için mi?

"Masaj nasıl bana *uygun olmaz*?" diye soruyorum, sesimde bir parça kızgınlık var.

"Sen açık havada yemek yemeyi, güzel yerleri görmeyi ve mümkünse suda olmayı seviyorsun, ama sadece oturup durmayı sevmiyorsun. Bir şeyler yapmayı seviyorsun: vücut sörfü, yüzme, şnorkelle dalış.

seninle bir hafta geçirmiş olan herhangi bir erkek bunu bilmeli ve herhangi bir romantik jest en azından bu şeylerden birini veya hepsini içermelidir."

Ona biraz fazla uzun süre bakıyorum. Tamamen haklı — bunlar benim en çok sevdiğim şeyler. Ve bunlar Elijah'ın bu gezi başladığından beri yaptığı şeyler, oysa Thomas'ın bunlardan hiçbirini yaptığını sanmıyorum. Geçen yıl doğum günümde, Güzel Sanatlar Müzesi'ne gitmeyi önerdi. Hoşuma gidecek bir şey gibi görüldüğü için kabul ettim ve öğleden sonrasının çoğunu, hava iyi olursa geziden sonra yürüyüşe çıkabilmek için hava durumunun iyi olmasını umarak geçirdim. Sıkıldığımın çok belli olduğunu söyleyerek benimle dalga geçti, sonra bana "daha meraklı" olmam gerektiğini söyledi. Rehberliğe ihtiyacı olan bir çocuğa yapacağınız türden nazik bir azarlama. O zamanlar bu beni kızdırmamıştı ama şimdi kızdırıyor.

Yataktan kalkarım. "Arabada sıkışıp kalmadan önce biraz hareket etmem lazım, o yüzden plaja gidiyorum. Bu sefer denize girmeye karar verirsem köpekbalıkları olup olmadığını kontrol ederim."

O sertleşir. "Dün gece eve geldiğimde bir sürü havlu yıkadım.

Sanırım bikinini de yıkadım. Çamaşırları kontrol etsen iyi olur." Onun

bikiniyi ellediği düşüncesi meme uçlarımı sertleştirir. Tanrım, benim neyim var böyle?

Plaja vardığımda gökyüzü yeni aydınlanmaya başlıyor. Evime giden tahta kaldırımın yanında terliklerimi çıkarıp kuzeye doğru yürümeye başlıyorum. Bu sabah deniz durgun, yüzmek için mükemmel. Elijah beni Dry Tortugas'a götürdüğünde bir canavarı serbest bıraktı. Saçımı tekrar yıkayıp kurutmaya razı olsaydım, şu anda denizde olurdum.

Uzun bir yürüyüşe çıkıp, kiralık evin önündeki kuma uzanıyorum, bacaklarımı önüme uzatıp dün geceki mesajlarımı kontrol ediyorum.

Uyumadan önce üç fotoğraf daha paylaştım. Elijah'ın Robbie's'te tarpon balıklarını beslediği fotoğraf - sadece geniş eli görünüyor; Sunset Key'de gül yapraklarıyla kaplı masa, evlilik teklifi için hazır gibi görünüyor (steak house'un aksine, *Thomas*) ve alacakaranlıkta feribotta, uzaktan Key West'in ışıkları parıldıyor.

Görünüşe göre işe yaramış, çünkü Thomas fotoğrafları yükledikten yaklaşık bir saat sonra mesaj attı. Belki de Sofia Leigh olayının yarattığı acıdan dolayıdır, ama yine de... sevindiğimden çok kızgıyım.

THOMAS

Hey, uyanık mısın?

Sanırım uyuyorsun. Keşke burada olsaydın demek istedim. Sevdiğin bir şarkı çalıyordu ve aklıma sen geldin. Yat güzel ama biraz yalnızlık hissettiriyor. Bu arada, UCSD'nin araştırmasını gördün mü?

Çalışmayı tartışmak istiyorum, ama o bana büyük bir özür borçlu, sevdiğim bir şarkı hakkında bu saçmalık değil, üstüne bir de kendine acıma katmış.

Oh, yalnız mısın Thomas? Tanrım, yalnız olmaktan daha kötü ne var biliyor musun? Bir erkeğin sana evlenme teklif edeceğini düşündürmesi ve sonra, onunla bir düğüne gitmeden hemen önce seni terk etmesi. Yalnız olmaktan daha kötü ne var biliyor musun? Memleketine dönüp herkese olanları itiraf etmek ve okula döndüğünde istenmeyen kişi olacağından endişelenmek.

Ya da erkek arkadaşını ünlü bir aktrisle randevuda görmek. Bu da yalnızlıktan daha kötüdür. Ve lanet sorunlarını bana değil, Sofia Leigh'e anlatman gerekmez mi?

Tabii ki bunların hiçbirini söylemiyorum. Bir kadının haklı öfkesi, erkeğin ondan daha fazlasını istediğini düşünmesine neden olacak hiçbir şey içermez. Ama... Sanırım bunun varlığına biraz şaşırdım, yani bu kadar heyecanlanmamama şaşırdım.

Ödüle odaklan, Easton.

Thomas'a odaklan, dizlerinin üzerinde sürünerek, avucunda bizim seçtiğimiz yüzükle. Beni incittiğini bilirse sürünmez, kıskandığını bilirse de sürünmez... Sadece kaybetmekten gerçekten korktuğu birine karşı sürünür. Ayaklarımla kumda ileri geri sürünerek yazmaya başlıyorum.

Üzgünüm, dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım. Umarım iyisindir.

Bu, onu terk eden *ben* olsaydım gönderebileceğim türden bir tepki. Sanki o, benim daireme girip kedimi kaynatmasın diye sakin olmaya çalıştığım, yapışkan, biraz psikopat bir eski sevgiliymiş gibi.

sakin kalmaya çalışıyormuşum gibi. Ve tabii ki bu bir yalan, ama "Üzgünüm, saat sekizde yatmıştım" demek, "*Sensiz harika vakit geçiriyorum*" demekle aynı şey değil.

THOMAS

Konuşmak için vaktin var mı?

Dalgaların sesi, eğlenceden çok acı dolu kahkahamı bastırıyor. O kendini toparlarken ona biberonla süt vermeyeceğim.

Üzgünüm, bir yolculuğa çıktım ve kalkışa geçmek üzereyiz, ama okula döndüğümüzde konuşabiliriz. Kendine iyi bak.

Gözlerimi kapatıp, bu sabah yürürken güvertede durup içeri girmedikten emin olmak için beni izleyen Elijah'ı hayal ediyorum.

Evet, Thomas'ı başımdan savmak için kullandığım bir taktik bu.

Ama içimde bir parça onun gelmesini istemiyor. Hala yapabiliyorken Elijah Cabot ile geçirdiğim her saniyeyi biriktirmek istiyor.

ELIJAH

Okyanusa bakıyor, at kuyruğu rüzgarda dalgalanıyor.

"Hey," diyorum, yanına kumların üzerine oturarak. Onun sağındayım ve o morluk gözümün önünde duruyor. Kumları avucumda sıkıp, döküyorum. Bud Walsh o uzaktan kumandayı attığı için bedelini ödeyecek.

"Hey," diyor, telefonunu kapatarak. "Thomas'tan haber aldım."

Neden bu pisliği geri istiyor ki? Kimseye boyun eğmeyen Easton, ona öyle davrandıktan sonra neden bu adamın peşinde koşuyor? Tanıdığım Easton'ın bundan çok daha fazla gururu vardı.

"Ne dedi?" Huysuz görünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gülüşünde acı bir ton var. "Konuşmak istedi. Yalnız olduğunu söyledi. Hayır dedim."

İyi. Artık ona karşı çıkmamanın zamanı gelmişti. "Yani bu saçmalığa son verdin mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Onu kıskandırmak için birlikteymişiz gibi davranmamı mı kastediyorsun? Hayır, tabii ki hayır. Sadece o duygularını netleştirirken elini tutmayı reddediyorum. Ve..." Omuz silkti, cümlesini yarım bıraktı.

"Ve?"

Kollarını dizlerine doladı ve bana dönerek sırtıttı. "Bu geziden zevk aldığımı düşünmeni istemem, ama..."

"Söylediğin veya yaptığın hiçbir şey beni bu sonuca götürmedi, Easton."

Gözleri kırışır, bastırılmış bir kahkaha atar. "Ama bu deneyimin sevdiğim ve muhtemelen bir daha yaşayamayacağım

. Mesela... Thomas ve ben hiç plaja gitmeyiz çünkü o plajları sevmez, plajda olsak bile. O yüzden son bir kez eğlenmek istiyorum."

Sinirim yatışmıştı. Şimdi ise yeniden tüm gücüyle geri geldi. "Neden her şeyi o karar veriyor?"

Omuzlarını silkiyor, bacaklarını önünde çaprazlıyor. "Yaptığımız her seyahat, benim değil, *ona* para ödeyen biri olduğu için oluyor. Ben sadece eşlik ediyorum, bu yüzden ısrar etme hakkım olmadığını hissediyorum. Ve kendimi müzeyi ziyaret etmekten şikayet ederken buluyorum ve Kevin ve Sean gibi konuşuyorum."

İşte bu.

Büyürken, diğer çocukların sahip olmadığı özgürlükleri vardı, ama aynı zamanda iki küçük suçlu kardeşi, ön bahçede sarhoş ve yarı çıplak dolaşan babası ve geçen herkese asılan eski güzellik kraliçesi annesi vardı.

Bu pisliğin, plaj yerine müzeye gitmesine karar vermesi, onun sadece eşlik ediyor olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

"Plaja hiç gitmemek oldukça önemli bir fedakarlık ve bunu ilk kez dile getiriyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Bir çiftin parçası olarak bazı şeylerden vazgeçmek zorundasın.

Daha kötü kayıplar da var."

Hayal kırıklığıyla iç çekip saçlarımı elime alıyorum. "Ama bu adam seni pek anlamıyor gibi görünüyor, bu yüzden itiraf ettiğinden daha fazlasını açığa vuruyorsundur."

Yüzü ihtiyatlı bir ifadeye büründü, yanaklarının yüzeyinde hafif bir pembe renk belirdi. "Öyle değil."

Öyle.

Ve birisi bu pisliğe, onu mutlu etmek için çaba göstermezse, başka birçok erkeğin göstereceğini göstermeli. Sanırım ona nasıl davranması gerektiğini gösteren kişi ben olmalıyım, ama bunun yerine, onun onu geri kazanmamasını sağlamayı tercih ederim.

Bunu kesinlikle hak etmiyor.

EASTON

Eminim itiraf ettiğinden daha fazlasını feda ediyorsundur.

Elbette öyle. İlişkilerimde başka birçok sorun da var, ama yetişkin olmak, bir dereceye kadar memnuniyetsizliğin bunun bir parçası olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Hiçbir iş mükemmel bir mutluluk kaynağı değildir ve hiçbir ilişki mükemmel bir mutluluk kaynağı değildir. İnsanlar çocuklarının kendilerine ne kadar mutluluk getirdiğinden bahsederler, ama araştırmalar çocuk sahibi olanların çocuksuz olanlara göre önemli ölçüde *daha az* mutlu olduklarını gösteriyor. Bu, çocuk sahibi olmanın, bir işin veya bir eşin olmasının *kötü* olduğu anlamına gelmez, ama üstlendiğiniz her sorumluluğun taşımanız gereken bir ağırlığı vardır.

Herkesi bu konuda şikayet ederek mutsuz edebilirsiniz ya da bu sinir bozucu ve yorucu anları, o küçük hoşnutsuzluk hissini görmezden gelebilirsiniz, ben genellikle öyle yaparım. Ama bu seferlik kendime benzeri görülmemiş bir dürüstlük izni vereceğim.

Thomas, öncelikle berbat bir hediye seçicidir. Onun Noel hediyesi fikri, okumadığım için dehşete düştüğü kocaman, kafa karıştırıcı bir kitaptır. Ya da alabileceğim bir ders. Onun hediyeleri, her şeyden çok bir yük gibidir. Bir ay boyunca *Ulysses'i* okuduktan ve dört perşembe günü üst üste tapas yapmayı öğrendikten sonra, artık hediye alışverişi yapmamayı önerdim. Daha kolay görünüyordu.

Ve bir de seks meselesi var.

Kelsey, nişan sonrası bütün gece seks yapmayı bölmekten endişelendiğini söylediğinde gülmek istedim. Biz hiç bütün gece seks yapmayız. Üstelik o gün pazartesi idi. Düşünülemez bir şey. Thomas ve ben haftada iki kez seks yapıyoruz — çarşamba ve cumartesi — çünkü haftada iki kez seks yapmak depresyona karşı koruyucu ve ilişkiler için iyi, ama bundan fazlasını yapmak istatistiksel olarak önemli bir fayda sağlamıyor.

Bu yüzden daha fazla yapmıyoruz. Asla.

Takvimde olması o kadar da kötü değil. En azından bacaklarımı ne zaman tıraş etmem gerektiğini her zaman biliyorum. Ama bazen oda arkadaşlarımın bir erkeğin kıyafetlerini yırtmak ya da gece geç saatlerde ofiste sevişmekten bahsettiklerini dinlerken, hayatımın geri kalanında asla "*sonuçları umursamadan, bu oluyor*" anlarından birini yaşayamayacağımı fark ediyorum.

Elijah'ın eteğimi kaldırırken ağır göz kapaklarıyla bana bakışını hatırlıyorum, bunu engelleyemeden.

Şimdi olmaz, Elijah.

Thomas'ın sağlık yararları için benimle yatmasındansa, sadece arzudan dolayı yatmasını tercih ederim. Sabırsızlandığından dolayı her çarşamba ve cumartesi bana çaresiz, hevesli mesajlar göndermesini istiyorum. Cumartesi gecesi çok uzak olduğu için ara sıra cuma gecesini önermesini istiyorum.

Ve ses çıkarmasını istiyorum. Thomas hiç ses çıkarmıyor, hiç. Boşaldığında bile, sadece *durduğu* için anlaşıyor.

Bir keresinde ona müstehcen bir şey söylemesini istedim ve o da "*Ne gibi?*" dedi. Onun ihtiyatlı tavrı beni bir anda soğuttu. Onun içten gelmeyen bir şeyi kuru kuruya söylemesini istemedim, bu yüzden endişelenmemesini söyledim.

Peki, ne zaman çok fazla fedakarlık yaptığınıza karar verirsiniz ve ne zaman bunun önemi olmadığını karar verirsiniz? O mantarları sevmediği için asla mantarlı yemek yapamıyorsanız, her sabah saat beşte sizi uyandırıyor, alerjisi olduğu için köpek alamıyorsanız... bu şeyler yüzünden ilişkiyi bitirir misiniz? Tabii ki hayır.

Artık seninle sevişmek istemediği için mi bitirirsin? Yani... muhtemelen eninde sonunda ilgisini kaybedecekti, değil mi?

Merdivenlerden aşağı atılmaktansa, birinin suçunu örtbas etmesine yardım etmeye zorlanmaktansa, her gece sarhoş araba kullanan bir kocaya sahip olmaktansa, sahip olduğum şeyi tercih ederim.

Evet, bu tavizleri - hiç ses çıkarmayan, seksle ilgilenmiyor gibi görünen biriyle yatmak - vermeye hazırım.

Gerçi... *teknik olarak* şu anda hiçbir şeye taviz vermek zorunda değilim, değil mi?

Plajdan döndüğümüzde Betty, "Pazartesiye kadar Panhandle'da kalacağız" diyor. O ve Bayan Cabot mutfak tezgahında yan yana oturmuş bulmaca çözüyorlar. "Liseden eski bir sevgilim şu anda orada yaşıyor."

Dışarıdayken birinin hazırladığı kahve demliğine yöneliyorum. New Orleans'tan biraz fazla on saat uzaklıktayız, bu yüzden bu yolculuğu bugün bitiremeyeceğimizi tahmin etmiştim. Bunun iyi yanı, plajda biraz daha zaman geçirebilecek ve çocukluğumdan beri hayran olduğum kıyı kumul gölünü nihayet görebilecek olmam.

Kötü yanı ise, Bayan Cabot ile daha uzun süre birlikte kalmak zorunda olmam.

Cabot ile daha fazla vakit geçirmek zorunda kalacağım.

"O sadece *senin* sevgilin değildi," diye sataşılıyor Bayan Cabot. "Onunla ilk ben çıktım."

"Paul'la neredeyse bir *hafta* bile çıkmadın," diye tartışıyor Betty.

"Eminim o bir haftayı hatırlıyordur," diyor Bayan Cabot.

Elijah ve ben birbirimize bakıyoruz. Benim bakışım, "*Büyükannen Paul'un aklında bu kadar kalıcı olmak için ne yaptı?*" diyor, Elijah'ınki ise "*Lütfen bu konuyu açma*" diyor.

"Bize o unutulmaz haftayı anlatın, Bayan Cabot," diye ısrar ediyorum. Elijah sessizce inliyor.

"Bu benimle Paul arasında," diyor hanımefendi.

Beni, boşlukları yaratıcı bir şekilde doldurmaya *davet* ediyor. Yüksek sesle. Elijah'a.

Elijah başını sallar, kesinlikle yapacağım şeyi yapmamam için beni uyarır.

Cevap olarak "*anal*" kelimesini dudaklarımla söylüyorum.

Gözlerini devirir, gülümsemeyle mücadele eder ve Betty'ye döner. "Yakınlarda bir yerde kalacağımızı varsaymıştım. Panama City'de boş odası olan oteller vardı, ama henüz hiçbir yer için rezervasyon yapmadım."

"Her şeyi hallettik," diye Betty onu rahatlatır. "Paul bir süredir dul ve bizi kendisine kalmaya davet etti."

Aman Tanrım.

Bu adamın karısı on yıl önce öldüğünden beri temizlenmemiş iki yatak odalı bir ev hayal ediyorum. Babamın evini hayal ediyorum, ama benim müdahale etmediğim haliyle. On yıldır kapıyı tıkayan gazeteler, havada yoğun sigara dumanı. Ve hamam böcekleri. Elijah'ın Key West'te bizim için kiraladığı o tatlı yerde bile ara sıra hamam böceği çıkıyorsa, bu gece ne tür bir böcek sorunu ile karşılaşacağım acaba?

Elijah, büyükannesinin valizini taşıyarak merdivenlerden aşağı inmeye başlar ve ben de eşyalarımı toplamak için onu takip ederim. "Büyükhannen ve Betty'nin normalde kullandıklarından iki kat fazla makyaj yaptıklarını fark ettin mi?" diye sorarım.

Derin bir nefes aldı. "Bununla eğleneceksin, değil mi?"

Gülüyorum. Çünkü evet, planım gerçekten de bu. "Paul'un hem Betty'yi hem de büyükhannenı aynı anda azarlayarak keyifli bir gün geçireceğinden eminim."

Dili dudağının üzerinde kayıyor ve sanki sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Bu konuşmanın gidişatı tamamen tahmin edilebilir olsa da, lütfen durmanı rica ediyorum."

"Ve yaşını göz önüne alırsak, bitirmesi sonsuza kadar sürecektir diyebiliriz. Tabii büyükhannen, birlikte geçirdikleri haftayı unutulmaz kılan numarayı yapmazsa. Bu arada, bu konuda bazı fikirlerim var."

"Yemin ederim ki, Easton," der, burnunun köprüsünü sıkıştırarak, ama gülmemeye çalışır.

Thomas'ı güldürmem. Onu kızdırdığımda eğlenmez... sadece sinirlenir. Sanırım bu da benim yaptığım bir taviz, ama belki de taviz veren Thomas'tır. Kaç erkek, kendisini kızdırmaktan *hoşlanan* bir eş ister ki?

Bodruma geri dönüp bikinimi yatağın üzerinde düzgünce katlanmış halde buluyorum. Elijah'ın onu eline aldığını düşününce yine midemde bir sıkışma hissediyorum, hormonlarımla hoş bir girdabı.

Belki de bu sabah Thomas'a daha nazik davranmalıydım. Bir bakıma, o iki kötülükten daha az kötüsü.

Siesta Key'den Seaside'a arabayla altı saatlik bir yolculuk, ama yüz saat sürmesi muhtemel. Bu üçlüyle arabayla seyahat etmektense *yürümek* daha hızlı olur diye eminim — Elijah'ı da dahil ediyorum çünkü onlara hayır diyemiyor.

Tabii ki, tam bir kahvaltı ve birkaç fincan kahveyle başlıyoruz, ardından kahve Betty'nin midesinden geçip gidiyor. Bayan Cabot Paul için alışveriş yaparken, o Walmart'ın tuvaletinde makul olmayan bir süre geçiriyor. Karısı öldüğünden beri tek bir yeni şey bile almadığını ve "bir kadının dokunuşuna ihtiyacı olduğunu" varsayıyor.

Bu, evinin durumu hakkında güven verici değil, ama Elijah'a birkaç kez onun *bir kadının dokunuşuna* ihtiyacı olduğunu söylemeyi başardım.

"Bu yolculuk beni yaşılandırıyor," diyor, "ama senin için kesinlikle zamanı geri çeviriyor."

Bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum.

Yola çıktığımızda, Betty ve Bayan Cabot, Paul'un hangisini daha çok sevdiği konusunda ince bir tartışma yaparlar ve sonunda ikisinin de Paul'un evlendiği sınıf arkadaşından daha çekici oldukları sonucuna varırlar — o kadın artık öldüğü için bu biraz acımasızca görünüyor — ama oraya vardığımızda bir kavga çıkacağı açıktır.

"Bu yolculuğu değerli kılan tek şey senin rahatsızlığın," diyorum Elijah'a, öğle yemeği için Cracker Barrel'a girerken. Henüz öğlen bile olmamış.

"Bu durumdan duyduğun memnuniyeti çok iyi saklıyorsun," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Gerçekten hiç tahmin edemezdim."

Birkaç saat sonra Paul'un evine varıyoruz.

Burası bir malikane, okyanus kıyısında, şimdiye kadar gördüğüm en beyaz kumların üzerinde yükselen, çok katlı, devasa bir çağdaş yapı. "Sonunda işler yoluna giriyor," diye Elijah'a fısıldıyorum.

Paul, kaybettiği karısının yasını tutan ve bir kadının dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyan buruşuk bir yaşlı adam değil... en azından, Bayan Cabot'un Walmart'ta ona el havlusu alırken ihtiyaç duyacağını düşündüğü türden bir dokunuş değil. Ama belki de başka türden bir dokunuş istiyor olabilir.

"Siz ikiniz, son yirmi yılda gördüğüm en seksi çift değil misiniz?" diye soruyor, kolunu ikisinin beline dolayarak her ikisinin de yanağına birer öpücük konduruyor. "Bu, beni bigaminin serbest olduğu bir yere taşınmak istememe neden oluyor."

Bayan Cabot, sanki on dört yaşındaymış gibi kıkırdar. "Sen çok *kötüsün*, Paul." "Hatırladığından daha da kötüyüm, Carol," der. Kaşlarını şakacı bir şekilde oynatıp hafifçe homurdandı. Eğer birkaç yaş daha genç olsaydı, bunu seksi bulabilirdim.

Bayan Cabot şu anda bunu seksi buluyor gibi görünüyor. O görüldüğü anda Bayan Cabot'ta şaşırtıcı bir değişiklik oldu, gözleri fal taşı gibi açıldı, başını eğdi, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyi daha sonra Elijah ile konuşurken kesinlikle *cilveli* veya *baştan çıkarıcı* olarak nitelendireceğim.

Elijah o kadar dehşete kapılır ki, bir an donup kalır, sonra harekete geçer ve elini uzatır, muhtemelen Paul'un en azından bir kadını bırakması için. "Ben Elijah, Carol'ın torunuyum, bu da kız kardeşimin en iyi arkadaşı Easton."

Paul, Elijah'ın elini, sonra benim elimi sıkıyor, ama ikimize de hiç ilgi göstermiyor.

"Kendini çok iyi geliştirmişsin, Paul," diyor Betty. "Bize evi gezdir!"

"Sizi odalarınıza götüreceğim," diyor onlara, "ama benim odamda kalabilirsiniz."

İkisi de kıkırdar ve Bayan Cabot onun koluna vurur. "Ah, *Paul*."

Paul sonra dikkatini bize çevirir.

"Onları getirdiğin için teşekkürler," der Paul Elijah'a. "Sizi köşedeki evime yerleştireceğim. Manzarası muhteşem. Biz yaşlılarla zamanınızı boşa harcamayın."

Elijah gerginleşir ve bana bakar, bakışlarında çılgınca bir şey vardır. "Ben, şey, Easton? Tıbbi açıdan, onlarla kalmamız gerekmez mi sence?"

"Yani... biz hemen köşede olacağız," diye cevap veririm.

"Tıbbi açıdan mı?" diye sorar Bayan Cabot. "Ne zamandan beri bakıcıya ihtiyacım var? Üstelik o gerçek bir doktor bile değil."

Paul cebinden bir kağıt parçası çıkarır. "Adres ve kasa kodu burada yazıyor."

"Easton mu?" Elijah sorar.

Benden ne söylememi beklediğini hiç bilmiyorum. Gerçek şu ki, EMS ile benimle olduğundan daha iyi durumda ve sağlık açısından da herhangi bir sorun belirtisi göstermiyor.

"Çantalarını taşımaya yardım ederim," diye cevap veriyorum.

Bakışlar öldürebilseydi, Kelsey'nin düğününe kadar hayatta kalamazdım.

Bavullarını içeri taşıyoruz ama sadece birinci kattaki asansöre kadar girebiliyoruz. "Seninle sonra görüşürüz, büyükanne," diyor Elijah, ama Bayan Cabot ona bakmıyor bile. Elini bizim yönümüze doğru sallıyor, ama eminim ki sadece Elijah'a el sallıyordu, ve kapılar kapanıyor.

"Çok yardımcı oldun," diyor Elijah arabaya binerken.

Neşeyle emniyet kemerimi takıyorum. "Üç seksenlik kadını tavlamanı yardım etmek istemediğim için beni affet, Elijah."

"Sırf kininden dolayı büyükannemi engelleyeceğini düşündüm."

Bu tamamen doğru. Öyle yapardım. "Bütün gece senin çöküşünü izlemenin daha eğlenceli olacağına karar verdim. Umarım korunuyorlardır."

Yeni adresi navigasyon sistemine giriyor. "Dur yeter." "O yaş grubunda cinsel yolla bulaşan hastalıklar çok yaygın, dostum. Bu şaka değil." şaka değil."

"Easton, yemin ederim ki..." Kafasını sallar. Ama gülmek ister.

Esniyorum. Çenem çıkmıyor. Aslında uykuya da ihtiyacım yok.

Hayatımı, düşman edemeyeceğim bir adamla geçirmek zorunda kalmasam keşke. Bu bana gerçekten büyük bir mutluluk veriyor.

ELIJAH

Kiralık daireye doğru yol alıyoruz. Daireler bir dizi şehir evinden oluşuyor, ama hepsi boş görünüyor. Ve bu evler, büyükannemin bu gece uyumaması gereken malikaneye hiç benzemese de, en azından dışarıdan bakıldığında, makul görünüyorlar.

Easton'ın bakışları, garajın altındaki tüm ekipmanlara düşüyor: bisikletler, kayaklar, kürek sörf tahtaları, sanırım bir sal olan devasa bir rulo. Onun bakışlarında bir açlık var, Garden Key'deki hendeğin etrafında yürürken gördüğüm aynı türden bir açlık. Eğer izin versem, o bakış beni beş saniye içinde sertleştirebilir.

Paul'un bana verdiği şifreyi kullanarak kapıyı açtım ve merdivenleri çıkarak çok temiz, çok modern bir oturma odası ve mutfığa girdik. Mutfağın yanında büyük bir ekranlı veranda vardı, oturma odasının ise tavandan tabana pencereleri...

"*Manzara*," diye nefesini tutuyor.

Onun bakışlarını takip ederek pencereden dışarıya baktığımda, şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı manzarayla karşılaştım: en az bir futbol sahası büyüklüğünde, gördüğüm en saf beyaz kumdan oluşan bir alan ve onu okyanusa doğru kesen lacivert bir çizgi.

"Bunu okumuştum," diyor. "Bahse girerim kıyı kumul gölündeyiz. Bunlar, binlerce yıl önce okyanusun kumulları aştığı noktalar. Gidip bakmak ister misin?"

Önce arabayı boşaltmamız gerekiyordu, ama kendimi tutamadan kabul ettim. "Tabii."

"Bu şaşırtıcı derecede kolay oldu," diyor. "Önce her şeyi eve taşımamız gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm."

Omuz silkiyorum. "Yeniden bir şeye bu kadar hevesli olduğunu görmek beni mutlu etti."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ben birçok şeye hevesliyim."

Belki, ama eskisi gibi değil. Bir zamanlar Easton dünyayı severdi. Yağmur fırtınalarından, okyanusun sakin olduğu günlerden ve dalgalı olduğu günlerden, kıyıya doğru yol alan kaplumbağalardan, ara sıra girişinde görülen timsahlardan, tüm çöp kutularını sokaklarda y z d ren kıyı selinden heyecan duyardı. Ve benden. Beni de severdi. Artık neyi sevdiğini bilmiyorum.

Kar rengine, o kadar yumuşak ve ince ki parmak arası terlik giymek anlamsız ve çıplak ayakla yürümekten daha zor olan kuma basıyoruz. Aynı anda terliklerimizi çıkarıyoruz.

"Hep böyle bir yerde yüzmek istemişimdir," diyor, g l n yönüne doğru ilerlerken. "Okyanusta olmak gibi, ama köpekbalıkları konusunda endişelenmene gerek yok."

"Köpekbalıkları konusunda endişelenmene gerek olmayabilir, ama eminim timsahlar vardır."

Bana sert bir bakış attı. "Ne? Hayır. Bu benim hayal ettiğimle hiç uyuşmuyor."

Gülüyorum. Bu da onun hakkında hatırladığım bir şey: gerçeklerle yüzleşirken gösterdiği çocuksu inatçılığı.

"G l n bir adı var mı?" diye soruyorum.

Telefonunun kilidini açıyor. "Oh."

"Adı ne, Easton?" diye sorarım. O i  çeker.

"Timsah G l ."

Kendi kendime güldüm. Aslında bunu daha önce GPS'te görmüştüm.

Alligator G l 'nün kıyılarına ulaşmamızı engelleyen tel ve tabelalar var, ancak kumulları aşarak okyanusa bir kanal açan plaja daha yakın bir noktadan g le ulaşabiliyoruz.

Safir mavisi g l, tuzlu suyla buluştuğu n o k t a d a pas kahverengisine dönüşüyor.

Dizlerinin  zerine çöküyor ve elini uzatarak akan suyu avu luyor. "Tanenler olmalı," diyor. "Tuzlu suda pıhtılaşıyorlar, bu yüzden renk burada ortaya çıkıyor."

Bu, hatırladığım Easton. Paylaşmadan duramadığı tuhaf bilgiler ve coşkularla dolu. Kahretsin, onu  zlemişim. Yüzünün aydınlanışını, sana yeni bir şey söylemek üzereyken gözlerinin parıldıyışını özlemişim. şu anda

dünyada şu anda ondan daha güzel bir şey yok, saçları rüzgarda savruluyor, gözleri parlıyor ve burnunda yeni çiller var.

"Böyle bir şey hiç görmedim," diye hayranlıkla fısıldıyor. "Sen gördün mü?"

"Hiç," diye cevap veriyorum, ama sadece ona bakıyorum.

Sonunda arabaya geri dönüyoruz. Bagajdaki eşyaları içeri taşıyoruz ve sonra Elijah, tavan bagajındaki her şeyi de indirmek için basamağa tırmanıyor.

Ancak kilidi açmak için uzandığında, acı içinde inleyerek birden dikleşir.

Kan, tişörtünün sağ alt tarafında mürekkep lekesi gibi yayılıyor.

"Lanet olsun," diyor, yarısından çok bagaj rafında çıkıntı yapan metal parçaya odaklanmış bir şekilde.

Ona uzanıyorum. "İn aşağı."

Elimi itti. "Ben iyiyim."

"İyi olsaydın, böyle kanamazdın. Oradan in de bakayım."

"Sorun yok," diye tartışıyor. "Sadece bir kesik."

Yine gömleğine uzanıyorum. "Hmm, tıp diploması aldığını hatırlamıyorum. Hafızamı tazele."

"Sen pratik bile yapamazsın, hatırladın mı?"

Hediye çantasından misafir havlularından birini alıp yaraya bastırıyorum. "Sadece büyükannenini kurtarmak zorunda kalmamak için öyle söyledim," diye cevap veriyorum ve gömleğinin eteğini çekiyorum. "Şimdi yere yat."

İsteksizce pes eder, ama şortunun düğmesine uzandığımda geri adım atar.

"Ben hallederim." Sesi sert, gereğinden fazla acımasız.

"Kanepeye çık," diyorum. "İlk yardım çantası getirdim. Orada buluşuruz."

Çantayı bagajdan alıp onu takip ederek yukarı çıkıyorum ve onu kanepede yatarken buluyorum. Şortunun düğmelerini açmış ve şortunu ve boxerını, kesik yeri görebileceğim kadar aşağı indirmiş.

Ayrıca karın kaslarının çıkıntılarını görebileceğim kadar aşağıya indirmişti. Göbek deliğinin altındaki kıl izleri. Kalça kemiğinin keskin çıkıntısı.

Ama şimdilik bunları görmezden geleceğim.

Onun yanına diz çöküp havluyu çekerek yarayı inceliyorum. Bir an için, babamın kanepesinde kanlar içinde yatan kardeşim aklıma geliyor. "*Tek bir telefonla hayatını mahvedebiliriz*" diyor.

"İyi misin?" diye sorar Elijah.

Bu anıyı kafamdan silip atıyorum. "Bunun dikilmesi gerekip gerekmediğine karar veremiyorum."

"Sana söz veriyorum, bunun için hastaneye gitmeyeceğim. Bunu da hesaba kat."

"Sana hastaneye gitmeni söylersem, hastaneye gidersin," diye cevap veriyorum. "En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

Gözlerini devirir. "Benim işimdeki herkes tetanos aşılarını yaptırır."

O huysuz ve sanki ben yaralar hakkında ortalamadan daha fazla bilgi sahibi olan tamamen makul bir insan değil de, saçma sapan aşırı koruyucu bir anne figürüymüşüm gibi davranıyor. "Hastaneye gitme konusunda gerçekten mızımızlanacaksan, yarayı sterilize edip yapıştırmayı deneyebilirim."

"Öyle yap," diyor.

Alkol mendilini açıp yarayı temizledikten sonra, kesiği bir arada tutarken ince bir çizgi halinde yapıştırıcı sürüyorum. Yapıştırıcının kurummasını beklerken, onun boxerının şu anki pozisyonunu düşünmemeye çalışarak kesiği bir arada tutmaya devam ediyorum.

Onları aşağı kaydırmak çok kolay olurdu.

Tanrım, ne kadar mükemmel bir doktor olurdum: Bu, yıllardır ilgilendiğim ilk hasta ve tek düşünebildiğim şey onu taciz etmek.

"Bitti mi?" diye dişlerinin arasından sıkarak soruyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, sıkılmış çenesinden ellerimin pozisyonuna bakarak. Yeterince nazik davrandığımı sanıyordum.

Acı dolu bir kahkaha atıyor. "Hayır. Tanrım. Hadi şunu bitirelim."

Ve o anda, tam da bakmamaya çalıştığım yere, daha aşağıya bakıyorum ve boxerine sıkışmış, lanet bir balon gibi şişmiş sert penisinin şeklini fark ediyorum.

Ben burada oturup yarasını tedavi ederken ereksiyon oldu. Sanırım olasılıkları düşünen tek kişi ben değildim.

Tanrım, elimi aşağıya indirip onu kavramak istiyorum. bunu yapmak için titriyorum.

Sessiz bir seks olmazdı. Takvime yazdığımız, akşam yemeğini sindirdikten sonra ama saat 10'da yatmadan önce başlayan bir seks olmazdı.

Yatmadan önce. Çaresiz, beceriksiz ve sert bir seks olurdu, eller ve ağızlar bir anda yeterince yapamazdı.

"Tamam," diyorum, sesim boğazımdan yüksek ve ince bir şekilde çıkıyor, "Sanırım hazır. Bandajlayacağım, ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ıslatma, tamam mı?"

Onu giyinmesi ve halletmesi gereken diğer işlerle baş başa bırakıyorum. İkincisini nasıl halledeceğini düşünmeme izin vermeyeceğim.

Arabaya inip bagajdan eşyaları çıkarmak için tırmanıyorum. Onun yaptığı kadar kolay değil, ama Elijah benden bir adım önde. Bagajın içine ulaşmak için neredeyse tavana uzanmam gerekiyor... onu bıçaklayan bükülmüş metal parçadan kaçınarak. Eşyaları verecek kimse olmadığında bu çok zahmetli bir iş olacak.

"Oradan in," diyor. Sadece bir kutu indirdim. Sanırım o ereksiyonla benim hayal ettiğim gibi başa çıkmamış.

"Bunu yapamazsın," diyorum ona. "O yaranın kapanmasına izin vermelisin

."

Beni sanki bir yastık kadar hafifmişim gibi belimden tutup çatıdan indiriyor.

"Seni tekrar birleştirmek zorunda kalacağım," diye şikayet ediyorum.

"Seni tekrar bir araya getirmek zorunda kalacağım," diye şikayet ediyorum.

Gerçi ilk seferinde pek umursamamış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de umursamamıştım. Belki de onu tekrar bir araya getirmem gerekirse sorun olmaz.

O GECE, akşam yemeği için pizza sipariş ettik ve ekranlı verandada yedik, o kanepede, ben çapraz koltukta, çıplak ayaklarımız yan yana pufun üzerinde.

"Tanrım, pizzayı seviyorum," diye inledim. Doymuştum ama devam etmek istiyordum.

"Dur tahmin edeyim," diyor Elijah. "Thomas senin pizza yememen gerektiğini düşünüyor."

Omuz silkiyorum. "Yani, ideal makro besin değerlerine sahip değil." "O zaman mesele bu," diyor.

"Ne meselesi?"

"Ona, sana bakması gerektiğini göstereceksin, Easton. Her hayatın ara sıra dinlenmeye ihtiyacı vardır ve her diyetin ara sıra pizza yemeye ihtiyacı vardır. Ona plajda olduğunu göster. Pizza diliminin fotoğrafını çek. Onun için fedakarlık yaptığını ve bunu yapmak zorunda olmadığını fark etmesini saçla. Onsuz daha mutlu olduğunu anlayacak ve paniğe kapılacak."

Thomas endişelenebilir, ama aynı zamanda *pizzadaki sosisin nitratlarla dolu olduğunu* düşünme eğiliminde olabilir.

Onsuz mutlu olduğumu düşünmesini istiyorum. Beni tereddüt ettiren şey ise... bir bakıma öyle olduğum mu?

Bu düşünce aklımda belirir belirmez onu silip atıyorum. *Tabii ki* daha mutluyum. Diyet yapmadığında kim daha mutlu olmaz ki? Karanlık bir laboratuvarda oturmaktansa plajda vakit geçirmekten kim daha mutlu olmaz ki? Bu, durmadan abur cubur yemen ve işinden ayrılman gerektiği anlamına gelmez.

Kucağımdaki pizzanın, ayaklarımızı birbirine dayayarak oturduğumuz halının fotoğrafını çekip hikayelerime ekliyorum.

Yükleme tamamlandığında gülümsüyorum, ama bunun Thomas'ın görme ihtimaliyle hiçbir ilgisi yok. Yıllarca imajımı ve dünyaya gösterdiğim şeyi özenle seçtikten sonra, artık kumlu çıplak ayaklar, çıplak bacaklar, gece gökyüzü ve bir dilim pizza var.

Yüzüm bile görünmüyor, ama sonunda bu fotoğrafta *kendimi* tanıyorum.

Gözlerimi kapatıp yorgun bir kahkaha atıyorum. "Protein ve karbonhidrat oranını doğru ayarlamadığım için beni eleştirecek."

"Sonunda, ilişkinizin mükemmel olmadığını kabul ediyorsun."

Ona yan gözle bakıyorum. "İlişkimizin mükemmel olduğunu hiç söylemedim."

"Peki neyi değiştirdin?"

Onun daha çok sana benzemesini isterdim. Her sabah çenesinde bir santimlik sakalla uyanırdı. Şakalarım gülerdi ve bazen beni becermek için on yılını feda edecekmiş gibi bakardı.

"Sanırım bu tür geceleri özlüyorum. Bazen bir içki, dondurma ya da pizza yemek istiyorum. Dışarıda bir yerde oturup takılmak istiyorum." Ayaklarımız birbirine değiyor. Sanki küçük bir elektrik akımı gibi. Ayaklarımdan çekip omzumu silkiyorum.

"Ve?" diye sordu.

Eminim Elijah takvimine hiç seks yazmamıştır. Eminim birini istediğinde, o gece partide olduğu gibidir, sanki nükleer bir patlama bile onu durduramazmış gibi.

"Tüm seks hayatımız planlıdır," diye patladım, şişemin ambalajını açarken. "Aslında takvimde yazıyor."

Kendi şişesi dudaklarına değmişti. İçmeden masaya koyar. "Anlamadım. Bir tür doğum kontrol yöntemi mi demek istiyorsun?"

Ah. Keşke bunu kendime saklasaydım. "Haftada bir veya iki kez seks yapmanın en uygun olduğu ve bundan daha fazla seks yapmanın hiçbir faydası olmadığına dair bir araştırma vardı. Bu yüzden her çarşamba ve cumartesi saat gibi düzenli olarak yapıyoruz ve bazen ben sadece..."

"Bazen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gülüyorum, ama bu gülüşüm komik olmaktan çok öfkeli geliyor. "Eminim tüm bu durumu çok seviyorsundur, değil mi Elijah? Beni istemediğin gerçeğini seviyorsun ve senden sonra gelen adam da beni pek istemiyor gibi görünüyor."

"Seni istemediğime inanmış olamazsın," diye homurdanır.

Hareketsiz kalırım. Beni *fiziksel olarak* istediğinden mi bahsediyor, yoksa başka bir şeyden mi?

"Bir erkek senden *o şekilde* ilgilenmediğini söylediğinde, genelde durumdan böyle bir sonuç çıkarılır."

Elini yüzüne götürür. "Sana *o şekilde* ilgi duyduğum oldukça açıktı bence. Ama o sırada başka şeyler de oluyordu."

Ne gibi şeyler, Elijah?

Ona bunu söylemek istiyorum, ama hala ona değer verdiğimi belli etmemek için yeterince gururluyum. Ve *o sırada bazı şeyler oluyordu*, bu da benim terk ettiğim birine vereceğim türden saçma bir cevap.

"Her neyse," diye cevap veriyorum, onun cevabını önemsemeden.

"Demek, Thomas'la seks korkunç ve seni dehşete düşürüyor ve..."

Gülüyorum. "Öyle demedim."

"Ben yorumluyordum. Lütfen devam et."

"Bazen yerleşmeden önce biraz daha eğlenseydim diyorum."

"Yapabilirsin," diyor sessizce, dilini alt dudağında gezdirerek. Bana değil, elindeki şişeye bakıyor. "Sen bekarsın. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Nefesimi tutuyorum, her sinir uçum gergin ve heyecanlı bir şekilde onun bu düşüncesini bitirmesini bekliyorum. *Onunla* istediğim her şeyi yapabileceğimi söylemesini bekliyorum. Bu en kötü fikir olurdu, ama Tanrım... gerçekten çok isterdim.

Ama tabii ki o bunu teklif *etmiyor*. *Seni nasıl reddettiğini hatırlıyor musun, Easton? Neden onun bunu istemesini isteyeyim ki?* "Sanırım düğünler bunun için iyidir, değil mi?" diye sonunda söylüyorum. "Kelsey, Hawk'ın en iyi arkadaşı Aiden'la beni tanıştırmak için elinden geleni yapıyor."

Belki de hepsi benim kafamda, Elijah ile ilgili birçok şey gibi, ama çöpü alıp içeri girerken kesinlikle şaşkın görünüyor.

EASTON

Aşk aslında hormonlarla ilgili.

Elijah mutfakta dolaşıp bize kahvaltı hazırlarken bunu kendime hatırlatıyorum. Zevk hormonu dopamin ve sizi uykusuz bırakacak kadar heyecan verici norepinefrin, aşık olduğunuzda yükselir ve üremeyi sağlayacak kadar uzun süre kalır. Ancak beş yıl geçince hepsi yok olur. Dopamin seviyeniz başlangıç seviyesine geri döner ve norepinefrin de aynı şekilde davranır. İnsanların heyecanın kaybolduğunu söylediklerini duyduğunuzda? Onlar sadece heyecanın tamamen yapay olduğunu, türün yok olmasını önlemek için doğanın küçük bir hilesi olduğunu hiç fark etmemişlerdir.

Bunu biliyorum, ama yine de Elijah kolunu uzattığında triceps kasları belirginleştğinde, dopamin salgılanıyor ve herhangi bir uyuşturucu bağımlısının da onaylayacağı gibi, bir doz almak sadece bir doz daha istemenize neden oluyor. Elijah benim tercih ettiğim uyuşturucu ve bir zamanlar yeterince uzak durursam bu arzunun azalacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı, değil mi?

Dün kanepede uzanmış halini ya da dün gece eğlenmem için hiçbir neden olmadığını söylediğini düşününce nefes alamıyorum.

O zaman başka şeyler olduğunu söylerken ne demek istedi?

Beş yıldır bilmek istediğim şey bu, anlam veremediğim tek şey, ama gururumdan dolayı takip sorusu sormadım.

Fırsatı kaçırdım, ama muhtemelen en iyisi bu. Bu saçmalıkların hiçbirini açıklamasına ihtiyacım yok... Bir hafta sonra Boston'a döndüğümde tek parça halinde çıkmam gerekiyor.

"Orada oturup güzel görünmeye mi devam edeceksin, yoksa yardım edecek misin?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını kaldırdı, sağ eli tavanın yüzeyinde spatulayı hareket ettirmeye devam etti.

"Sadece burada oturup güzel görünmeyi umuyordum." Gerçi *güzel* demek biraz abartı olur, dün gece çok fazla tuzlu şeyler yiyip duş almadan yatmış gibi görünüyorum. Yatağım nedense kumla kaplı.

"Kahveyi hazırla."

"Bunu benden sadece kadın olduğum için istiyorsun," diye mırıldanıyorum, ki bu tamamen mantıksız çünkü yemek yapan o. Bunu daha çok onu güldürmek için söylüyorum ve o da gülüyor.

Birkaç dakika sonra yumurta, hindi pastırması ve dilimlenmiş avokado eşliğinde masaya oturuyoruz. Bir kez daha, nispeten normal bir yemek yemenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum ama bunu dile getirmiyorum. Yumurtamla birlikte matcha yerine kahve ve lezzetli kanserojen nitratlar yemek.

Ve beni hayatım boyunca tanıyan, en kötü halimi gören bir adamla oturmanın ne kadar güzel olduğunu. İki yıl birlikte olduktan sonra bile, Thomas'a karşı en iyi halimi sergiliyorum, sanki ilişkimiz otuz günlük ücretsiz deneme süresiymiş ve sonrasında geri gönderilebilirmişim gibi.

Beni geri gönderdi. Bu çok saçma. İki yıl boyunca elimden gelenin en iyisini yaptım, ama yine de ona yetmedi.

"Yarın gidiyoruz mu?" diye soruyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Acelen mi var?"

"Hayır." Burayı seviyorum. Elijah'ın bana ait olmasını seviyorum — ara sıra ortaya çıkan gamzeleri, beni güldürüşü, odaya girdiğinde canlanmamı. Bu evi seviyorum. Kapımızın hemen önündeki safir mavisi kıyı kumul gölünü seviyorum. Bir parçam bunun *hiç* bitmemesini istiyor. "Sadece planın ne olduğunu merak ettim."

"Emin değilim. Bugün büyükannem Seaside'daki kiliseye gitmek istiyor..."

Burnumu kırıştırıyorum ve o gülüyor.

"Böyle tepki vereceğini biliyordum," diyor, "ama gerçekten bir bakmalısın. Böyle bir kilise görmemişsindir. Ve ondan sonra mezarları görmek istiyor."

Çatalım ağzıma giderken yarı yolda durur. Babası ve Campbell'dan bahsediyor olmalı. "Yakınlarda olduklarını bilmiyordum."

O başını sallar. "Onlar öldüğünde bu tarafta yaşıyorduk. Mezarlar buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Gelebilirsin, ama pazar gününü plajda geçirmek için pek cazip bir seçenek olmadığını biliyorum."

Kafamı sallarım. "Büyükannenizi kızdırmayı ne kadar sevsem de, buna karışmak benim için bile fazla olur."

Kahvesini yudumlarken, "Rahatsızlık vermezsin. Betty de geliyor. Ve... babam da seninle tanışmak isterdi. Sen ailemizin önemli bir parçasıydın" dedi.

Elijah ne derse desin, Bayan Cabot kesinlikle benim varlığımdan rahatsız olacak. Ama Elijah benim orada olmamı istiyor gibi görünüyor, o yüzden Bayan Cabot'u siktir et. Eve kadar yol boyunca benden şikayet ederek moralini yüksek tutacaktır.

Yukarı çıkıp duş alıyorum ve prova yemeği için ayırdığım elbiseyi bir kez daha giyiyorum. Belki bu durum için biraz fazla resmi ve iş gibi görünüyor, ama başka bir şeyim yok. Boston'dayken bu yolculuğun bir milyar yıl süreceğini bilseydim, daha iyi hazırlanırdım.

Elbisemi giymişken Thomas mesaj attı.

THOMAS

Bak, düğüne gelmemi gerçekten istiyorsan, gelirim. Seni zor bir duruma soktuğumu biliyorum.

Yatağın kenarına oturup telefonuma bakıyorum.

Eğer bunu bir hafta önce teklif etseydi, kabul ederdim. Ama Thomas, bana bunları yaşattıktan sonra hayatıma öylece geri dönemez, bu yüzden bana bir *iyilik* yapıyormuş gibi geri dönemez.

Sofia Leigh'e ne oldu?

Önemli bir şey değildi. Biz sadece arkadaşız.

Saçmalık. Eğer birlikte değillerse, bunun sebebi Sofia Leigh'in saat onda yatmak zorunda olan biriyle başa çıkamayacağına karar vermiş olmasıdır.

Kelsey'e kimseyi getirmeyeceğimi söyledim bile. Yine de teşekkürler.

Eminim beni tekrar ekleyebilirler. Prova yemeği ne zaman? Tüm etkinliklere yetişebilmek için uçağımın erken inip inemeyeceğini bir bakayım.

Orada olmasını istediğime ve onu geri kabul edeceğime çok emin. Bu kadar emin olması çok komik, ama tabii ki komik *değil* çünkü onu geri kabul etmeyi planlıyorum, ama artık düğünde olmasını istemiyorum.

Eğer o bu seyahate gelseydi, dün geceyi, Garden Key'de şnorkelle dalmayı ve Elijah'ın elinin Tarponlar tarafından neredeyse yenilmesini izlemeyi kaçırmış olurdu. Tanenlerin tuzlu suya çarpmasını ve Elijah'ın kesik yerini yapıştırırken ereksiyon olmasını kaçırmış olurdu.

Onu New Orleans'a gelmesine izin verirsem başka neler kaçıracağım?

Biz birlikte değiliz. Neden düğünde seni istesin ki?

THOMAS

Bak, konuşmamız gerektiğini biliyorum ve konuşacağız. Her şeyi halledeceğiz. Ama Kelsey'nin durumu çok önemli ve seni mahvetmek istemiyorum.

Sofia Leigh olasılığı varken beni mahvetmekten çekinmediğine göre.

Tanrım. Ünlü erkek arkadaşım ve parmağımdaki kocaman elmasla o düğünde dolaşmak ne kadar da çok istiyordum. Utanç verici derecede çok. Bu benim zafer dolu son sahnem olacaktı: *Al sana, Elijah; al sana, çocukken beni önemsemeyen herkes*. Geçmişimdeki tüm insanlara, özellikle de Elijah'a, onları aştığımı göstermek için o kadar çok istiyordum. Thomas'ın hayırseverlik gösterisi olarak gelmesine izin vermek, hala kanıtlamam gereken bir şey olduğunu hissettiğimden başka bir şeyi kanıtlamıyor.

Ama ona gelmemesini söylememin sebebi bu değil. Yapmamam gerekse bile, Elijah ile bu günleri yaşamak istiyorum.

Senin orada olmanı istemiyorum.

Telefonu kapatıp oturma odasına iniyorum. "Güzel görünüyorsun," diyor Elijah.

Gülümsüyorum. "Birkaç gece önce bunu giydiğimdeki tavrından çok farklı."

Bakışları üzerimde dolaşıyor, sanki avucunun iiyle tenime dokunuyormuş gibi hissediyorum. "şimdi bir şey farklı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama yine kendin gibi görünüyorsun."

Garip bir şekilde yeniden kendim gibi *hissediyorum* ve nedenini bilmiyorum. Ve nasıl bu kadar uzun süre kendim gibi hissetmeden yaşadım ve bunun farkına bile varmadım? Belki de fark ettiğimden daha fazla tatile ihtiyacım vardı.

Paul'un evine gidip Bayan Cabot ve Betty'yi alıyoruz.

Bayan Cabot beni görünce gözlerini kısıyor — *ne şaşırtıcı*.

"Kiliseye *mi* gidiyorsun?" diye soruyor arabaya binerken.

"Bence bu, cadılar içeri girerse yanacakları yönünde bir söylenti," diye cevap veriyorum, "ama bunu kesin olarak öğreneceğiz, değil mi?"

"Bundan sonra Campbell ve Duncan'ın mezarlarına gideceğimizi biliyor, değil mi?" diye Elijah'a sertçe sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Farkında."

"Tamam, siz ikiniz," diyor Elijah yumuşak bir sesle, "bugün Pazar ve kiliseye gidiyoruz. Bir saatliğine hepimizin yetişkinmiş gibi davranalım."

Bayan Cabot cevap vermek için ağzını açar, sonra kapatır. Ben de aynısını yaparım.

Ona karşı biraz daha az sinirli olsaydım, ikimizin bazen ne kadar benzer olduğunu görünce muhtemelen gülerdim.

Kilisenin karşısına park edip, ikişer ikişer kiliseye doğru yürüyoruz.

Kilise uzun ve dar, dış cephesi en saf beyaza boyanmış. İçeride, ıplak kirişli bir tavan var, her tarafta sonsuz pencerelerden içeri giren esintiyi ve güneş işiğini hareket ettirmek için tavanda vantilatörler var.

Ben, yaşıllık ve tütsü kokan karanlık, kasvetli kiliselerde büyüdüm ve bu kiliseler bana hiçbir zaman kendimden daha büyük bir şeye veya birine minnettar hissettirmedi.

Burada mı? Belki de olabilir.

Bir sıraya oturuyoruz ve içime bir tür dinginlik giriyor. Ya da belki de bu dinginlik başından beri buradaydı, ama çok fazla gürültü ve dikkat dağıtan şey vardı, fark edemedim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Sorunlarım burada küçük ve önemsiz geliyor. *Thomas. Sofia Leigh. Kariyerim. Thomas ve ben tekrar bir araya gelmezsek herkesin bana nasıl davranacağı. İşler yolunda gitmezse ne yapacağım.* Çok önemli olan tüm bu şeyler... şimdi çok daha az önemli.

Elijah'ın küçük parmağı benimkine dokunuyor ve gözlerimi açıp ona bakıyorum. Sanki düşündüğüm her şeyi biliyormuş gibi, yüzünde sakin bir gülümsemeyle bakışlarımı karşılıyor.

Onun için hissettiğim tüm duyguların da önemsiz olduğunu düşünmek istiyorum, ama öyle değil. Yıllarca ayrı kalmış olsak da, beni milyonlarca parçaya ayırmış olsa da, hala benim için gerçekten önemli olan tek şey o. Onu on yıl önce olduğu gibi özlüyorum. Onun parmağında oynadığı gibi oynuyorum.

Sonsuza kadar sahip olamayacağım bir şeyi istemeye mahkumum ve keşke bunu fark etmemiş olsaydım.

TÖREN ÇABUK BİTER ve ardından bir deniz ürünleri restoranında yemek yeriz — muhtemelen şehir evine dönmeden önce yiyeceğimiz dört öğünden ilki.

"Mezarlığa gelmek istediğinden emin misin, Easton?" diye soruyor Bayan Cabot, sesi sert ve dudakları büzülmüş. "Yol uzun."

Belli ki beni orada istemiyor, ama ben cevap veremedim Elijah'ın eli uyluğuma konarak beni durduruyor.

"Onu ben davet ettim," diyor kesin bir sesle, itiraz kabul etmeyen bir sesle.

Bayan Cabot'un kaşlarını çatmasını, mırıldanmasını, gözlerini kışmasını bekliyorum. Ama bunun yerine gözlerini kırıştırıyor, Elijah'a ve sonra bana çok uzun süre bakıyor, sanki bizi burada ilk kez görüyormuş gibi.

Betty ve Bayan Cabot, yolculuğa başlamadan önce atıştırmalık almak için durmamızda ısrar ediyorlar. Yola çıkalı sadece on beş dakika olmuşken Bayan Cabot, Elijah'a tekrar kenara çekmesini söylüyor. O arka aynadan etrafa bakarken ben koltuğumda kıvrılıyorum. "Ne oldu?"

Dudaklarını sıkarak bana kaşlarını çatıyor. "Kalbim çok hızlı atıyor."

Elijah üç şeridi geçerek en yakın çıkışa yönelir. Arabayı durdurur durmaz, ben atlayıp bagajda bıraktığım çantayı alırım. Dört yıldan fazladır stetoskop kullanmamış ve kimsenin tansiyonunu ölçmemişim. Bu zor bir şey değil, ama birçok nedenden dolayı, eski becerilerimi Bayan Cabot üzerinde denemek zorunda kalmamayı dilerdim.

Kalbim göğsümde çarpıyor — zaman olsaydı, kendi nabzımı da kontrol ederdim — ona en yakın kapıyı açarken.

"Yavaşça birkaç derin nefes al," diyorum ona. "Eminim her şey yolundadır, ama yine de bir bakacağız."

"Sen doktor bile değilsin," diyor zayıf bir sesle. Beni eleştirecek kadar enerjisi kaldığına seviniyorum. Öyle olmasaydı ciddi olarak endişelenirdim.

Parmaklarımla karotis arterini kontrol ediyorum. "Dakikada 110 atım," diyorum. "Hızlı ama paniğe gerek yok, tamam mı? Normalde dinlenme nabzının ne olduğunu biliyor musun?"

"Böyle bir şeyi nereden bileyim?" diye bağırır.

Kafamı sallıyorum. "Sadece kontrol ediyordum. Şimdi her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için dinleyeceğim." Stetoskopu takıyorum ve göğüs kısmını ısıtmak için üflüyorum, sonra gömleğinin yakasının altına kaydırıyorum.

"Bana sorabilirdin," diye tersler, ama onu görmezden gelerek kalp yetmezliği veya kapakçık anormalliğini gösteren sesleri dinlerim.

"Her şey yolunda," diyorum ona. Bu elbette olumlu bir haber, ama keşke hastaneye gitmemiz gerektiğini gösteren kesin bir işaret olsaydı. "Tansiyonunu ölçüyorum. Bu sabah ilaçlarını aldın, değil mi?"

"Tabii ki yaptım!" diye bağıırır.

Ben başımı sallayarak manşeti koluna sarıyorum. "Bacaklarını aç ben."

Öfkelenmeden itaat etmeyi başarır.

Stetoskopu kol atardamarına bastırarak, ampulü sıkıp dinlerken yavaşça havayı boşaltıyorum. Tansiyonu yüksek, ama onun için normalin ne olduğunu da bilmiyorum. "Biraz yüksek," diyorum ona. "Çılgınca bir şey değil, ama benim görmek istediğim seviyenin biraz üzerinde. İki seçeneğimiz var. Birincisi, hastaneye gidip seni izlemelerini istemek. İkincisi, o benzin istasyonuna çekip sana biraz su alıp, on dakika sonra tekrar denemek ve ne yönde gittiğini görmek."

Hastaneye gitmesini istiyorum, ama Elijah'ın inatçılığını kimden aldığını biliyorum. "Hastaneye gitmeyeceğim. Zaten içtim bile."

O, bardaklıkta duran mor renkli bir enerji içeceğini kaldırır ve ben, yarı rahatlamış, yarı öfkeli bir iç çekişi bastırırım. "Aman Tanrım, bunu nereden buldun?" diye sorarım, içeceği elinden alıp kaldırımda kalan az miktardaki sıvıyı dökerim.

"Benzin istasyonundan," diyor, "ve nasıl böyle boşaltırsın?"

Boş kutuyu bardak tutucusuna geri koyuyorum. "Bayan Cabot, bu içekte her porsiyonda dört yüz miligram kafein var ve iki porsiyon var. Eminim kardiyoloğunuz size bu tür içecekler konusunda uyarıda bulunmuştur."

"Büyükanne," diye inliyor Elijah, elini yüzüne götürerek, "dalga geçiyorsun herhalde."

Benzin istasyonuna girip ona bir şişe su ve küçük bir atıştırmalık alır. Mezarlığa vardığımızda, nabızı önemli ölçüde yavaşlamış ve tansiyonu neredeyse normale dönmüştür.

"İyi görünüyorsun," diyorum ona.

Gözlerini devirir. "Bütün bunlar gerçek bir doktordan gelseydi daha rahat hissedirdim."

Gülüyorum. *Evet Carol, ikimiz de.*

"Her zaman hastaneye gidebiliriz," diyorum.

Çenesini dik tutarak arabadan iner. "Hastaneye gitmeyeceğim."

Betty ve Bayan Cabot mezarlara doğru yürürken, beni her şeyi toplamak için geride bırakırlar. "Bunun için üzgünüm," diyor Elijah.

"Ben de," diyorum gülümseyerek. "Artık gerekirse onun hayatını kurtarmayı planlamadığımı iddia edemem."

O gülüyor ve elimizdeki çantayı alıp b a g a j a koyuyor. Birlikte mezarlığa doğru yürüyoruz.

Şu anda *herhangi bir yere* gömülmek istemiyorum, ama başka seçeneğiniz yoksa burası bunun için çok güzel bir yer. Selvi ve meşe ağaçları tüm mezarlığı hoş bir gölgeye büründürüyor ve mezarların birbirinin üzerine yığılmış gibi duran tekdüzeliğin olmaması hoşuma gidiyor.

Bu bana Londra'da ziyaret ettiğim havalı mezarlığı hatırlatıyor. Elijah'a bundan bahsetmek istiyorum — Betty ve Bayan Cabot bizden yeterince uzaktalar, bizi duyamazlar — ama Avrupa seyahatlerimle övünmek için uygun bir zaman gibi görünmüyor. Elijah hiç Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldı mı ki?

O gece, çok uzun zaman önce, birlikteydik ve o, her şeyi sakladığını söyledi. "O seyahatleri ya seninle yapmak istiyorum ya da hiç yapmak istemiyorum."

Uzun zamandır bunu düşünmemiştim, ama... bu pek mantıklı gelmiyor, değil mi? Bir erkek, bir gün sonra *seni o şekilde görmediğinde* böyle bir şey söylemez.

Ama şimdi bunu düşünmemeliyim. Diğer her şey yirmi dört saat, yedi gün boyunca benimle ilgili olabilir, ama bu değil.

"Buraya gelmek senin için zor mu?" diye soruyorum.

Bana zoraki bir gülümseme gösterir. "Artık zor değil. Ama yine de... garip. Kardeşim hayatta olsaydı şimdi otuz iki yaşında olacaktı. Onu, benim beyzbol kartlarımı isteyen dokuz yaşındaki çocuktan başka bir şey olarak düşünmem imkansız."

Elijah'a çok benzeyen o küçük çocuk için kalbim sıkışıyor. Büyükannesi hariç, tüm Cabotları çok seviyorum. Onu da çok severdim.

"Uçakta benim olmam gerekiyordu," diye ekledi. Midem düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamla sırayla uçuyorduk ve sıra bendeydi, ama bir huzurevinde izci etkinliği vardı. Eve geldiğimde annem, babam ve Campbell'ın kaza yaptığını söyledi."

Elini tutuyorum. O da benim elimi tutuyor ve bırakmıyor. Sesinde suçluluk duyuyorum, bunu itiraf etmemiş olsa da.

Elijah şöyle devam ediyor: "O da benim kadar yaşamayı hak ediyordu. Ben huzurevine gitmek bile istemiyordum. Her şeyi yarım yamalak yaptım. Uzun süre kendime, bunun böyle olmasının bir nedeni olmalı dedim, ama bu fazladan on yılları ne yaptım ben? Zenginlerin evlerini yeniliyorum. Ölmesi gereken kişi ben olmamalıydım."

Elbette var. Sen olmasaydın dünya çok daha boş olurdu. Ve sen beni kurtardın. Beni binlerce kez kurtardın. Çocukluğumun ve gençliğimin en parlak noktasıydın ve sen olmasaydın kim olurdum bilmiyorum.

Kelsey ve Judy'yi tüm kalbimle seviyorum, ama ailemin geri kalanının yapamadığı şekilde mutlu olabileceğime dair umudu bana veren Elijah'tı.

Mezarlara vardığımızda hala elimi tutuyordu — Bayan Cabot burnunu hafifçe kabartarak bunu fark etti.

Onu görmezden gelip mezar taşlarına dönüyorum. İsimlerini, yaşlarını görmek... şok edici. Kafamda, bunca zaman Kelsey ve Elijah'ın babası hayatını yaşamış bir yetişkindi, ama öyle değildi. Elijah'ın şu anki yaşımdan sadece birkaç yaş büyüktü.

Ve Campbell. O kadar küçüktü ki, aklıma gelen tek şey, *onun yerine Elijah olabileceğiydi. Neredeyse Elijah olacaktı.*

Birdenbire boğazım düğümleniyor. Bayan Cabot ağlıyor ve ben onunla birlikte ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Elijah," diyor Betty, zayıf bir sesle, "Oturmam lazım. Beni arabaya götürür müsün?"

Elimi bırakıp uzaklaşıyor, kolunu Betty'nin koluna takıyor.

Bayan Cabot'a bakıyorum, gözleri kısılıyor.

"Onları tanı mıydun bile," diye tersler. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Ağladığımı fark etmemişim. Yüzümü siliyorum. Onunla tartışacak gücüm yok ve zaten oğlunun mezarında olduğumuz için bunu yapmayı reddediyorum.

Haklıydı, ağlamaya hakkım yoktu. Yine bencilce davranıyordum ve *bunu* bile kendimle ilgili hale getirmek anneme çok benziyordu. "Çünkü üzücü," diye boğuk bir sesle cevap verdim. "Çoğunlukla, Elijah olabilirdi diye."

Bana uzun bir süre bakar — bu seferki bakışı öfkeli değil, meraklıdır.

"Torunuma aşıksın," diyor. Donuyorum. "Öyle demedim."

"Aptal olma. Aşık olmadığın biri için öyle ağlamazsın. Hayal ürünü bir durum için, Tanrı aşkına."

O anda bu kadar üzgün olmasaydım, gülerdim belki. Carol Cabot'tan başkası *bu* konuda bana kızamazdı.

"Korkma," diyorum, arabaya doğru dönerek. "O hiç aynı şekilde hissetmedi."

"O hiçbir zaman aynı şekilde hissetmedi," diyor omzunun üzerinden. "Ve sorun da tam olarak bu."

Önümdeki çakıllara takılıp tökezledim, topuklarımla kendimi tutmaya çalıştım. On iki saat içinde ikinci kez biri Elijah'ın beni önemseydiğini, benim farkında olmadığım şeyler olduğunu ima etti.

Elijah'tan tamamen inanmadım, ama Bayan Cabot'tan mı? Bana bunu söylemesi için hiçbir nedeni yok. Beni torunuyla birlikte görmek onun en büyük kabusu olurdu.

"Bana özellikle beni öyle görmediğini söyledi," diye onu bilgilendiriyorum.
ona söyledim.

Başını sallayarak mezara geri döndü.

"Ona inandıysan çok aptal bir kızsın."

Sanki o gerçekten bilebilirmiş gibi. Elijah ona ruhunu açmıyor. Yıllar önce ona aşk hayatı hakkında mesaj attığını da ciddi olarak şüpheliyorum.

Ama burada herkes benim bilmediğim bir şey biliyor gibi görünüyor.

ELIJAH

Büyükannemi ve Easton'ı beklerken telefonumu çıkarıyorum.

Betty TikTok izliyor ve dördümüzün düğünde viral bir dans yapmamızı öneriyor. Bunun olacağını hiç sanmıyorum, ama kız kardeşimle kavga etmekle meşgul olduğum için onu dinlemeye vaktim yok.

Yarın annemi uçağa bindirebilecek misin?

KELSEY

Sanki bunu daha önce yapmamışım gibi davranıyorsun. Tabii ki iyi olacağım. Easton'a iyi davranıyor musun?

Easton'a nasıl davrandığım seni ilgilendirmez. Ayrıca neden onu Hawk'ın en iyi arkadaşıyla birlikte olmaya çalışıyorsun?

Şu anda sadece kendime itiraf ediyorum, mesaj atmamın asıl nedeni bu.

Neden olmasın ki? Thomas şu anda Sofia Leigh ile çıkıyor, Tanrı aşkına. Easton'ın ona hiçbir borcu yok.

Bu, boşluğu doldurmak için Los Angeles'lı bir pislikle tek gecelik bir ilişki yaşaması gerektiği anlamına gelmez.

Aiden Los Angeleslı değil.

Evet, reddedilmesi gereken önemli kısım buydu. Aferin.

Saçmalıyorsun. Öncelikle, Aiden pisliğin teki değil. Hawk'ın CFO'su, zengin, yakışıklı ve gerçekten iyi bir adam.

Biriyle geçici bir ilişki kurmanın onun yararına olacağını düşünmüyorum.

Aiden iş için sürekli Boston'da, yani bu mutlaka bir ilişki olmak zorunda değil. Sen sadece ben sana da birini ayarlamaya çalışmadığım için kıskanıyorsun.

Yarı yarıya haklı.

Easton'ın görüldüğünden daha savunmasız olduğunu ve bunun için doğru zaman olmadığını ima eden bir şey söylemek istiyorum, ama bu yalan olur. Thomas olmadan daha iyi görünüyor ve her geçen gün daha da iyileşiyor. Los Angeles'tan olmayan bu pislikle bir ilişki, bunu kendi başına görmesine yardımcı olabilir, ama bunu görmek beni öldürecek.

Easton yolcu koltuğuna oturur ve bana belirsiz bir bakış atar, bu muhtemelen büyükannemin mezarda onunla sorun çıkardığı anlamına gelir. Tanrım, bunun bir sınırı olduğunu düşünmüştüm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce bana bir an fazla uzun süre bakar. "Evet." Bir şey oldu. Daha sonra ondan öğrenirim.

Büyükannem arabaya bindiğinde, arabayı plaja doğru sürmeye başladım. Herkes sessiz ve dalgındı. Easton ve büyükannem mutsuz bir şekilde pencereden dışarı bakıyorlardı. Betty ise olan bitenden habersiz, hâlâ TikTok'ta oynuyordu.

"Peki, yarın New Orleans'a gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum, aynaya bakarak.

Betty omuz silkiyor. "Acelen ne? Etkinlikler perşembeye kadar başlamıyor bile."

Evet, sanırım. Ama Kelsey, cumartesiye kadar dinlenmesi gerektiğinde kararları anneme bırakma eğilimindedir. Remisyonunun zamanlaması konusunda çok şanslıydık, ama bunu daha önce de yaşamıştık. Harika bir gün olması gereken günü mahvetmek için tek bir kötü düşünüş yeterdi.

Kelsey için istemediğim her şeye: annem utanç içinde sergilenirken, kardeşim endişeleniyor.

Betty ve büyükannemi Paul'un evine bırakıyoruz ve ertesi gün öğle yemeğinden sonra onları almaya karar veriyoruz. New Orleans sadece dört saat uzaklıkta ve şansımız yaver giderse, bu sayede her zamanki sabah molalarından kurtulmuş olacağız.

Kiraladığımız evde Easton yukarı çıkar, birkaç dakika sonra benim mastürbasyon yaptığım bikiniyle geri döner.

Hâlâ bunu yaptığımı inanamıyorum ve aynı zamanda, bir şekilde tekrar yapmak istiyorum. Burada her birimizin kendi banyosu olması en iyisi.

"Bekle," diyorum, gazeteyi masanın üzerine bırakarak. "Seninle geleceğim."

"İçeri giremezsin," diye uyarıyor. "O yaranın henüz tamamen iyileşmiş olması imkansız. Aslında, bir bakayım."

Dün yaptığı gibi pantolonumun düğmelerini açacağı düşüncesi beni anında kaskatı kesiyor. Elimden geldiğince bununla mücadele etmeliyim.

Boğazım düğümleniyor. "Eminim sorun olmaz."

Gözlerini devirir. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, bunu karar verecek durumda değilsin."

Yürürken kalçalarının sallandığını biliyor mu acaba? Bikini üstünün altından meme uçlarının silüetini görebildiğimi?

Tanrım. Onun hakkında daha az dikkatimi vermem gerek. Özellikle şu anda.

Şortumun düğmelerini açıp aşağı indirirken, ayağa kalkarken kendimi düzeltirken, başka bir şey düşünmek için çaba sarf ediyorum.

Bandajı çıkarıyor. "Aslında çok iyi iyileşiyor ve enfekte görünmüyor, ama yine de tedbirli olmak için suya girmemelisin."

Gülüyorum. "Neredeyse iyileşmiş bir yara ile suya girmek benim için tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyorsan, işimde her gün ne kadar tehlikeli şeyler yaptığımı hiç bilmiyorsun demektir."

"Peki," diyor. "Sepsisten ölürken bana ağlayarak gelme."

"Sepsisten ölürsem, ağlayarak gideceğim son kişinin, nazik bir büyükanne için 911'i aramayacağına söz vermiş bir kız olacağına eminim."

"

O gülüyor. "*Nazik demek* biraz abartı olur, ama sonunda bana bu konuda inandığın için mutluyum."

Mayomu giydikten sonra, ikimiz plaja doğru ilerliyoruz, bu sefer parmak arası terliklerle uğraşmadan, ayaklarımız yumuşacık kuma batıyor.

O suya koşarken sanki yine on beş yaşında gibi görünüyor ve ben de on beş yaşında gibi hissediyorum. Ya da belki otuz beş yaşındayım, ama son on yılda olanlar sadece kötü bir rüya gibi ve hayat olması gerektiği gibi ilerlemiş.

Daha ileride bir kum sırtı var. İkimiz de ona doğru yürüyoruz, sonra su derinleşince yüzmeye başlıyoruz. Ne yazık ki su yosunlarla dolu. Kum sırtına vardığımızda, onun ve benim saçlarımız yosunlarla dolmuş. Onun uzun saçlarından yosunları çıkarıyorum, sonra o da benim saçlarımdan birkaç tane koparıyor.

"Birbirimizi temizliyoruz," diyor bana. "Bu kortizölü azaltır ve oksitosini artırır."

Gülümsüyorum. Bana yine gerçekleri anlatmasını seviyorum.

Belimize kadar gelen suda bir süre oturup, kıyıyı uzaktan izliyoruz. Soğutucu olsaydı bütün gün burada kalabilirdim.

"Farkında mısın," diyorum ona, "kumul ile kıyı arasındaki bu çukur tam da köpekbalıklarının beslendiği yer."

O gülümsüyor. "Neyse ki, onları bana çekecek *açık* bir *yaram* yok."

"Ben daha hızlı yüzerim, bu yüzden çoğunlukla onları sana çekeceğim," diye cevap veriyorum ve o, hiç anlaşılmadığımız bir yarışta kendine avantaj sağlamak için kıyıya doğru koşmaya başlıyor. Onu kovalıyorum, kıyıya yaklaşırken hızımı kesiyorum ve sahile vardığımızda bana gülümsüyor.

"Beni kazanmana izin verdin," diyor.

Omuz silkiyorum. Gerçek şu ki, onu yenmekten çok onun kazanmasını izlemekten zevk alıyorum. Her zaman böyle olmuştur. Onun için ne kadar deli olduğumu, sonunda fark etmeden çok önce anlamalıydim.

Kumun üzerine havlusunu serer ve gözlerini kapatır, memnuniyetle iç çeker. Havlumu onun havlusunun yanına sererim ve gazete okumaya çalışırım ama kendimi onu izlerken bulurum. Uykuya dalarken göğsü düzenli bir şekilde inip kalkar ve durduramadan,

elim onun gergin karnında kayarken, avucumun çıkıntılı kalça kemiklerinden birine bastırıldığını hayal ediyorum. Parmaklarım bacaklarının arasındaki kumaş şeridinde geziyor, ona daha fazlasını istemesini sağlayacak kadar baskı uyguluyorum.

Karnımın üstüne dönerek, başka bir şey düşünmek, bu görüntüyü kafamdan silmek için bir şey arıyorum.

Yarın akşama kadar, artık ona sahip olmayacağım, ama Aiden'ın sahip olabileceği gerçeği gibi.

Evet. Bu kesinlikle havayı bozdu.

EASTON

O akşam yemeği için kalan pizzayı ısıttık. Yemek yerken Hawk'ın arkadaşı Aiden, benimle tanışmayı dört gözle beklediğini söyleyen bir mesaj attı. Elijah'ın telefonu çaldığında nasıl cevap vereceğime ya da cevap verip vermeyeceğime henüz karar vermemiştim.

"Betty?" diye sordu telefonu açarken, endişeli bakışları bana yöneldi. "Ne oldu?"

Onun histerik sesini duyabiliyorum, Elijah ise sakın ve odaklanmış bir şekilde cevap veriyor. "Her şey yoluna girecek. Orada bekle. Yola çıktık."

Telefonu bırakıp iki eliyle saçlarını taradı. "Görünüşe göre pavilyonda çalan bir country grubunu izlemeye gitmişler. Betty tuvalete gitmiş ve şimdi onları bulamıyor. Postanenin önünde bizi bekliyor."

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşüyor. Tıbbi bir acil durum olacağına emindim, benim başa çıkamayacağım bir durum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekte ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Anahtarlarını alır ve merdivenlere doğru başını sallar. "Hayır, Easton. Gerçekte ne oldu?"

"Büyükkannen Betty'yi engelliyor," diyorum ona, merdivenlerden inmeden önce terliklerimi giyiyorum. "Paul'u bir kenara çekip, ne kadar zamandır bir erkeğin dokunuşunu hissetmediğini anlatıyor."

Bana yolcu kapısını açarken gözlerini devirdi. "Anal seks olduğunu söylemediğin için rahatladım."

"Muhtemelen bunu yedekte tutuyordur," diye cevap veriyorum. "En iyi kartlarını en baştan oynamak istemezsin."

Arabaya atlayıp 30A'ya sağa dönüyoruz. Çok uzak değiliz, ama yaklaşırken trafik yavaşlıyor. Yaya bile bizden daha hızlı ilerliyor.

"Ben inip Betty'ye geldiğimizi söylesem mi?" diye öneriyorum.

"Arabada kal," diyor. "Pavilyona üç blok var ve seni de kaybetmek istemiyorum."

İki dakika daha oturduk. Betty'nin bizden vazgeçtiğini, üzüldüğünü, bir o yana bir bu yana dolaştığını hayal ettim. Araba hala ilerlerken kapıyı açtım ve dışarı atladım.

"Seni bekleyeceğiz!" diye bağıriyorum, onun öfkeli havlamasını görmezden gelerek. Aileler ve dondurma yiyen, dolaşan genç gruplarıyla dolu kaldırımda koşuyorum, gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Bu - hareket halindeki bir arabadan atlamam, şort ve parmak arası terliklerle caddede koşmam - bana daha mutlu zamanları hatırlatıyor, genç olduğum ve kardeşlerimin, muhtemelen sürmek için yeterince yaşlı olmadıkları, kablolarını bağladıkları bir hurda arabadan atlamam için bana meydan okudukları zamanları. Sanırım bu iyi bir anı olmamalı ve beni de bu işe bulaştırdıkları için biraz pisliklerdi, ama tek hatırladığım, ayaklarımın üzerine düşmeyi başardığımda ya da çimlere havalı bir aksiyon filmi sahnesi gibi yuvarlandığımda göğsümde hissettiğim sevinç *çılgılığı*.

Elijah saatte 5 mil hızla gidiyordu, yani aynı şey değil. Ama yine de koşarken o çılgın keyif göğsümde kalıyor, sanki unutmuş olduğum eski bir dost gibi.

Sadece bir dakika içinde, Seaside odak noktasına geliyor, küçük bir kasabanın masalsı versiyonu. Alçak ağaç dallarına asılmış ışıklar, yiyecek satan Airstream'ler ve yüzlerce insan dolaşırken, hemen arkalarındaki çardakta bir country grubu çalıyor.

Garip bir şekilde, Hawk'ın Kelsey'e evlenme teklif ettiği tatil pazarının Amerikan versiyonu olan sahil kasabasını hatırlatıyor bana. Montlar ve botlar tişörtler, kısa üstler ve parmak arası terliklerle, sıcak kakao da margaritalarla değiştirilmiş, ama herkes burada olmaktan, nemli bir Ağustos gecesinde açık havada dolaşmaktan mutlu. Ben de bu nedenlerden dolayı mutluyum, ama keyfini çıkarmadan önce Betty'yi bulmam gerekiyor.

Söz verdiği gibi, postanenin önünde duruyor. Bana sarılıyor ama beklediğim kadar üzgün görünmüyor. "Elijah nerede?" diye soruyor.

"Arabayı park ediyor," diyorum ona. "Trafik deli gibiydi."

Tarlaları ve bandonun hemen altındaki dans pistini gözden geçiriyorum. "Betty," diyorum, biraz sinirli bir kahkaha atarak, yakındaki bir grup sandalyeyi işaret ederek, "*tam orada* duruyorlar."

Omuzlarını silkiyor. "Oh, harika. Elijah'ı bekle, sonra bize katıl bize katıl!"

O uzaklaşırken telefonumu elime alıyorum.

Betty, üçlü grubun geri kalanıyla yeniden bir araya geldi.

ELIJAH

Bu şaka, kaç kez yaparsan yap, beni asla eğlendirmeyecek. Orada bekle. Oraya geliyorum.

Ona beni eve geri götürmesini söylemeliyim, ama... istemiyorum. Muhtemelen *La Magie de Noel*'e asla gidemeyeceğim, ama bu benim için yeterli gibi geliyor.

Tanrım, ya Thomas düğüne gelseydi? Bütün bunları kaçırmış olurdum.

Bu yolculuğa ikimiz çıkmış olsak bile, isimsiz bir country grubunu izlemeye gitmeyi asla düşünmezdi. Dondurma almaya bile çıkmazdı ve buraya gelirken, karartma perdelerinin olmaması mükemmel uyku puanını mahvedeceği için sessizce endişelenirdi.

Elijah köşeyi dönüyor, elleri cebinde, beni görünce ağzı gülümsemeye dönüşüyor. Onu böyle görmek, açık ara en büyük kayıp olurdu.

"Senin gibi güzel bir kızın böyle bir yerde ne işi var?"

Ona gülümserim. "*Arkadaşımdın büyükannesini kovalamaktan* daha seksi bir cevap vermem gerektiğini hissediyorum."

"Büyük, yaşlı bir kovboy aradığını söylemen gerekirdi." Bu sözleri söylerken sesinde bir tını var, *büyük, yaşlı kovboy*. Bunun ne kadar sevimli olduğunu sevmiyorum.

"Senin yapacağını sanmıyorum. Senin şapkan var mı ki?"

Asimetrik gülümsemesi bir tarafa kayar. "Hayır, ama büyük, yaşlı bir kovboy aradığını söylersen, gidip bir tane alırım."

"Tamam. Yaşlı, iri bir kovboy arıyorum."

Uzaklaşıyormuş gibi yaptı. "Orada kal. 24 saat açık bir şapka dükkanı bulur bulmaz geri döneceğim."

Flört mü ediyoruz? Sanırım öyle, ve sanırım içimdeki bu mutlu şey bunu seviyor. Bizi buraya getiren her neyse... buna sevindim.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. "Şapka konusunda?"

Gülüyorum. "Büyükannenle ilgili. Onlara tek başlarına güvenebilir miyiz?"

"Tabii ki hayır." Eli belimin altına düşer ve beni kaldırımda yürür. "Bence bir bira ya da dondurma alalım, sonra aşağıdaki herkese katılalım ve sıra dansı yapalım."

Country müziği pek sevmem. Line danslarını bilmiyorum. Normal şartlarda birayı bile sevmem. Ama Elijah ile ışıkların altında durup, uzun boyunlu bir şişeden soğuk bira içerek, onun beni dans pistine çekmesini beklemekten daha çok istediğim bir şey aklıma gelmiyor.

Belki de yetişkinlik doğuştan mutsuz değildir. Belki de ben yanlış versiyonunu seçmişimdir.

Airstreams'e doğru yürürken, bakışlarım her vitrine takılıyor. Kitapçı hala açık ve bir bakışta bile kitaplarla dolu olduğu anlaşılıyor, kaçınılmaz olarak valizinizin alabileceğinden fazlasını alıp çıkacağınız türden bir yer.

"Bu kasabayı beğendim," diyorum.

"Bütün bir şehri kitapçısına göre mi yargılıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Daha iyi bir ölçüt var mı?"

Ne katılıyor ne de karşı çıkıyor, bunun yerine elini sırtıma koyarak beni ilerletiyor. İki dükkân geçmeden tekrar duruyorum, bakışlarım vitrindeki spagetti askılı bol elbiseye takılıyor.

"Onu almalısın," diyor.

Omuz silkiyorum. "Böyle bir elbiseyi nerede giyeceğim ki?"

"Bu gece giyebilirdin. Prova yemeğinde giyebilirsin."

"Boho artık benim tarzım değil," diyorum ve yanından geçip gidiyorum. "İş yerinde kız gibi giyinmeye başlarsam kimse bana saygı duymaz."

Profesyonel ve yetişkin olarak görülmek için çok uğraştım, Walsh'luk zelliğimi geçmişte bırakmak için çok çaba sarf ettim, ama bu süreçte kendimden biraz uzaklaştım. Derecelerim bana başarılı olduğumu hissettiriyor. Ama içimdeki o kıvılcım, o vahşilik, beni gerçekten *iyi* hissettiren şey.

Aralarında seçim yapmak gerekli miydi? İkisini de biraz elde edebileceğim bir orta yol yok mu?

Bira alıp, pavyonun karşı tarafında, büyükannesinden uzak bir masa bulduk.

řiřemden uzun bir yudum alıyorum. Biranın ilk yudumunun ne kadar lezzetli olduęunu unutmušum.

Bir sonraki line dance başladığında, Elijah izlerken ben de dans pistine ıkıyorum. Dans ederken onun gözlerine bakıyorum ve gülümsemesi midemi kıpır kıpır ediyor. Koşu şortu ve parmak arası terlik giymişim, makyaj yapmamışım, salarım dağınık bir topuz halinde başımın üstünde toplanmış, ama hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Ona aşık olmam şaşırtıcı değil. şimdi de bunun tekrar olmasına engel olamamam şaşırtıcı değil.

İlk biralarımızı bitirip ikincisini alıyoruz. Paul, Betty ve Bayan Cabot ayrılıyor, ama ikimiz de onlarla birlikte gitmeyi önermiyoruz.

Yavaş bir şarkı başlıyor. Bakışlarım onun gözlerine kayıyor ve bir süre sonra ayağa kalkıp elini uzatıyor.

Elini kabul ettim ve beni dans pistine çekti. Bir iş arkadaşınızla dans eder gibi onunla dans etmeye başladım — bir elim kibarca omzunda, diğer elim onun elini tutuyordu — ama beni kendine doğru çekti, yüzüm göğsüne yapıştı. Sabun ve yumuşatıcı kokuyordu. Kendimi evimde hissettim. Thomas asla böyle hissettirmeyecek.

Başımı Thomas'ın göğsüne bastırmak istemiyorum. şu anda olduğu yerden başka hiçbir yerde istemiyorum.

şarkı bittiğinde geri çekilmeye başlıyorum ve boğazındaki kaslar geriliyor. Beni bir an yerinde tutuyor, sonra sonunda bırakıyor.

"Sanırım eve gitmeliyiz," diyor. Gerçekten istemememe rağmen başımı sallıyorum.

Dönüş yolunda sessiziz. Çocukların yatma saatleri geçtiği için sokaklar neredeyse boş. Burası aileyle gelmek için iyi bir yer olurdu, ama Thomas asla gelmek istemez, Elijah ise isterdi. Bir yaz gecesi, çocuğunu omuzlarına almış, karısının elini tutmuş olarak o çardaka doğru yürürdü ve karısından daha mutlu kimse olmazdı.

Siktir. Bu doğru, ama bu düşüncelerimin ne faydası var ki? Tek yaptığım, sahip olabileceğim geleceği mahvetmek ve sahip olamayacağım geleceği özlemek.

Elijah'ı suçluyorum. Onu flört ettiği, bana özel biriymişim gibi baktığı, dans ederken beni kendine yakın tuttuğu için suçluyorum.

O, farkında olmasa da, tıpkı daha önce yaptığı gibi benimle oynuyor.

"Hawk'ın arkadaşı bugün mesaj attı," diyorum, arabayı garaja park ederken. "Thomas'a gelmemesini söylediğim iyi olmuş."

Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Bu adamla hiç tanışmadın bile."

Omuz silkiyorum. "Onu araştırdım. Yakışıklı ve Kelsey ondan hoşlanıyor. Bu benim için yeterli." Arabadan inip kapıya doğru yürüyorum.

Hayal ettiğimden daha hızlı bana ulaşıyor. "Yani başka biriyle evlenmeyi planlıyorsun ama tamamen yabancı biriyle yatmaya hazırsın," diye tıslıyor.

Ona dönerek, "Başka biriyle yatmam gerektiğini söyleyen sendin" diyorum.

O bana yaklaşıyor. Vücudum ona doğru gerilse de, ondan uzaklaşabilmemin tek yolu duvara doğru çekilmek. Yumuşak dudaklarının baskısı, üzerime çöken ağırlığı, dilinin beni ayırıp sonra yok etmesi için.

"Onun kastettiğim kişi olmadığını biliyorsun," diyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak, dizini uyluklarımın arasına sokup beni duvara sıkıştırıyor.

Ağzı benimkine değiyor, sanki beş yıldır nefesini tutmuş, bunu bekliyormuş gibi. Sanki açlıktan ölmüş, tasmaından kurtulmuş vahşi bir hayvan gibi. Yumuşak ve sert, kaba ve tatlı, hepsi bir arada.

Bundan daha fazla gururlu olmam gerekirdi, ama ben sadece teslim oldum, tüm vücudumla *evef* dedim. Ona doğru eğildim ve o inledi, ellerini popomun altına koyarak beni kaldırdı, bacaklarımın arasına penisini sıkıştırarak şekilde beni eğdi. Onun ve benim giysilerimizle ayrılmış olsak da, sürtünme elektrik gibiydi.

Ya da belki de sadece beş yıl iki ay boyunca onun bunu tekrar yapmasını beklediğim içindir.

Beni sertçe öper, ağzı boynuma doğru kayar, boş olan eli gömleğimin içine girer. Nefesim kesildiğinde, başı sola ve sağa doğru sallanır, sonra beni evin on metre arkasına, okyanusa uzanan yumuşak kumlu alana taşır. Dizlerinin üzerine çöker ve beni yere yatırır, eli şortun astarının altına kayar, gözleri ay ışığında benimkilere kilitlenir.

Ben çoktan ıslanmış, fazlasıyla hazır ve yavaş ve düşünceli bir şey için fazla çılgınım.

Ağzı önce baldırıma, sonra dizime ve iç uyluklarıma doğru iner. Bakışları bacaklarımın arasındaki kumaş şeridine kayar, sanki altındaki vücudumun şeklini ve zaten düzensiz olan nefesimi anlamaya çalışıyormuş gibi, nefesim kesilir. Bakmaya devam ederken göğsü inip kalkar, sonra nefesini bacaklarımın arasında bırakır.

Gözleri yavaşça benimkilere yükselir, sonra eğilir ve önce ağzını uyluğuma bastırır. Sonra daha uzağa, parmaklarının hala kaymaya devam ettiği yere.

Dili, şortun astarından beni yakıyor — o kadar hassasım, o kadar hazırım.

"Çıkar şunu," diye fısıldıyorum ve o, sanki onu ben soyuyormuşum gibi inliyor, sonra şortumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ay ışığında, bizi burada biri görebilir mi? Muhtemelen. Ama ben arzuyla kıvranıyorum, nefesim kesiliyor ve komşular umurumda değil. Geçmiş umurumda değil. Sadece dilini eskisi gibi orada istiyorum ve...

Ah. Parmakları, zaten ıslanmış olan en yumuşak tenime dokunuyor. Çok nazik... Daha fazlasına ihtiyacım var. Elimi saçlarına sıkıca geçiriyorum, sanki hiç orgazm olmamışım gibi, sanki önceki gece, o beş metre uzakta banyodayken kendimi tatmin etmemişim gibi.

Ağzını tekrar klitorisime bastırıyor ve dilini hareket ettirmeden önce beni içine çekiyor. Acı çekiyorum. Thomas'ı hiç böyle istemiş miydim?

? Öyleyse, hatırlayamıyorum. O kadar şişmişim ki acıyor. O olduğu yerde kalsaydı, beş saniye içinde boşalabilirdim.

Elim onun kafa derisine gömülüyor, sessizce daha fazlasını istiyor. "Henüz değil," diyor o.

Yaklaşır, sütyenimi indirir ve her iki meme ucumu çimdikler, gözleri yarı kapalıyken onların onun için sertleşmesini izler, bunun beni nefes nefese bırakmasını izler.

Şortunun üzerinden kendine tek bir sert sıkma yapar ve sonra tekrar aşağı iner, ağzını önce göğüslerime, sonra karnıma ve sonunda tam istediğim yere, sırtıma koyar.

"Elijah," diye bağıryorum, uyluklarım titriyor. Uyarı yapmadan iki parmağını içime sertçe sokuyor ve ben, saçlarını kavrayıp, boşalırken ağzına doğru eğilerek, kendimi parçalıyorum. Orada kalıyor, sırtım kuma yerleşene kadar yalayıp emiyor. Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuştum. Ya da belki unutmamıştım, sadece yıllarca kendime yanlış hatırladığımı söyleyip durmuştum.

"Buraya gel," diyorum boğuk bir sesle.

Şortunu indirir ve ağzıma alabileceğim kadar yaklaşıp tırmanır.

Penisi şişmiş, kırmızı ve öfkeli, benim için çoktan damlamaya başlamış. Kalın başını dudaklarımın arasına alıp dilimle etrafında dönüp duruyorum.

Nefesi kesiliyor. "Siktir, Easton, bu çok iyi."

O kadar büyük ki. Onun sikinin içime girmesini istiyorum. Bu düşünce beni daha da ıslatıyor. Bir an için başını geriye atıyor, hissettiği zevke kapılıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Kendini kontrol ediyor, fazla ileri gitmiyor, her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor.

"Senin güzel pembe ağzını sikmeyi ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin," diye inliyor, biraz daha ileri iterek. "Çok sert boşalacağım, Easton. Çok sert boşalacağım, boğazının derinliklerine."

İnliyorum ve bu yeterli.

"Siktir," diye tıslar ve sonra patlar, dilime karşı nabız gibi atar.

Gözlerini sıkıca kapatır ve öne doğru düşer, kollarını bir anlığına benim iki yanıma dayar ve sonunda çekilir.

Ağızımdan hala onun spermi akıyor. Eli aşağı indiğinde, onu silmek için olduğunu sanıyorum, ama bunun yerine, sanki gurur duyduğu bir tablonun son dokunuşuymuş gibi, onu çeneme sürüyor.

Yutkunur. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum," der. "Beş saniye içinde içeri girdiğimden belliydi belki."

Cevap bile veremiyorum. Seks konusunda yabancı değilim — lise yıllarında bekaretimi kaybettim ve Thomas'tan önce erkek arkadaşlarım oldu.

Ancak bu tür seks bana yabancı: sizi mahvolmuş ve şokta bırakacak türden, geçici olarak konuşma yeteneğinizi elinizden alacak ve uzuvlarınızı yatakta — ya da bu durumda kumda — ölü ağırlık gibi batıracak türden.

İşte özlediğim şey buydu. Sadece Thomas'la değil, herkesle. Ve bunu keşfetmiş olmak bana pek bir fayda sağlamadı. Elijah eskisi gibi bir seçenek değil. Aslında daha da az bir seçenek. Artık Oak Bluff'a yakın bir yerde sonlanamayacak bir kariyerim var ve onun da orada yıllardır sürdürdüğü bir inşaat işi var.

Ayrıca, bu son olaydan bu yana hiçbir şeyin değiştiğini de hiç belirtmedi.

Benden uzaklaşıyor, ama beni göğsüne doğru çekmeye çalıştığında direniyorum. "Bunu yapmana gerek yok," diyorum. Garip bir şekilde ağlama isteği duyuyorum. Sanki onun için zaten sonsuz gözyaşları dökmemişim gibi. Oturup kollarımdaki kumu silkelemeye başlıyorum.

"Neyi yapmama gerek yok?" diye soruyor.

"Bunun romantik bir şey olduğunu iddia etmene gerek yok." Gülüyorum, ama içimde hiç neşe yok. "Merak etme, bunun tamamen benim kafamda olduğunu anlatan bir konuşma daha yapmana gerek yok."

Derin bir nefes alarak oturur. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Daha hızlı hareket ederek ayağa kalkıyorum, yerden şortumu alıyorum, çünkü boğazımda bir hıçkırık yükseliyor.

İstesem de istemesem de ortaya çıkıyor ve neden orada olduğunu bile bilmiyorum. "Evet, aslında yaptın. Ama merak etme,

bu sefer sorun yok çünkü ben de artık sana öyle bakmıyorum."

Başını dizlerine bastırıyor. "Tanrım, Easton," diye mırıldanıyor. Sesi incinmiş gibi geliyor.

Bir anlık suçluluk duygusuyla irkilirim, sonra da buna öfkelenirim. Neden hep kötü adam benim? Birinin garajında benimle istediğini yaptı ve benimle *evlenmek* istediğini söyledi, ama ertesi gün suçlu *ben* oldum, çünkü onun kim olduğunu bilmeliydim, çünkü fazla bir şey beklememek için yeterince akıllı olmalıydim.

Ve *şimdi* onun sözlerini ona tekrar ettiğim için kötü adam benim.

"Sadece bunu önemsemeyeceğimi söylemek istedim ve *sen de* bunu söylediğinde bu ifadeye bir şey demedin," diye cevap veriyorum, şortumu tekrar giyerken, "ama görünüşe göre *benim* ağzımdan çıkınca durum tamamen farklı oluyor, değil mi?"

"Aradaki fark," diye cevaplar, "ben seni incitmek için söylemedim."

"Beni ilk kıran senken, benim pürüzlü yanlarımdan şikayet etme," diyorum ona, ama sesim kısılıyor.

Doğru, değil mi? Gençken milyonlarca küçük şekilde berbat durumda olabilirdim, ama beni tamamen mahveden, beni eski halimin bir kabuğuna dönüştüren, onun halımı altımdan çekmesiydi. Bu lanet yolculuk boyunca, bunun ne kadarının onun suçu olduğunu bir kez bile kabul etmeden, benim kim olduğumdan şikayet etti.

O, benim ağladığımı fark etmeden eve doğru yöneldim, tıpkı onu son kez böyle bir sahilde bıraktığımda olduğu gibi.

Beni yakalaması uzun sürmedi. O yaklaşırken ben kilidi açmaya çalışıyordum, yüzü garajın loş ışığı altında sert görünüyordu.

İçeri giriyorum, o da beni takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Ağlıyorsun," diyor, elini uzatıp yüzümü avuçlayarak, başparmağıyla gözyaşımı siliyor.

"Endişelenme," diye fısıldayarak uzaklaşıyorum. "Sorun yok. Söylediklerim için özür dilerim. Duş alacağım."

Beni bırakıyor, ki bu en iyisi. Vücudumdaki her kemik onun göğsüne yaslanmak istiyor, ama şu anda onun rolü bu değil. Hiçbir zaman onun rolü *olmadı*.

Odamda sendeleyerek duşa giriyorum ve kr krne kendimi ovuyorum. Saçımı kurutmadan yatağa giriyorum, çok yorgun ve zgnm, uğraşacak halim yok. Bayan Cabot yarın ne kadar dağınık göründüğümü söyleyip durur, ama umurumda bile değil.

Yüzümü yastığa gömüyorum, böylece Elijah hala ağladığımı duymayacak.

Bu benim açımdan çok büyük bir hataydı. Eminim Thomas daha kötüsünü yapmıştır ve teknik olarak ben susuzum, ama... Yine de Elijah ile bu kapıyı amamalıydım, çünkü onu bir daha nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Onunla ilişkimi bitirdikten sonra beş yıl boyunca kendimi toparlamaya çalıştım ve çok büyük bir ilerleme kaydetmemiş olsam da, yine de biraz ilerleme kaydettim.

şimdi yeniden başlangıç noktasına döndüm.

EASTON

Ertesi sabah erkenden telefonum çaldı.

Eh, biraz erken sayılır. Saat sekiz buçuk, benim için genelde erken bir saat sayılmaz, ama dün gece çok az uyuduğum için pek iyi hissetmiyorum.

Arayan, laboratuvarında çalıştığım profesör Dr. Shearer. Telefonu komodinden alıp yataktan atlıyorum.

"Merhaba Aaron," diyorum, uyanık gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Selam, Easton," diyor Aaron. Normalde hızlı konuşan biridir, "*selam*" demek için harcadığı sürede bir paragraf bile söyleyebilirdi. "Tatilinde aradığım için üzgünüm. Güney Carolina, değil mi?"

Aaron nerede olduğumu ya da burada ne işim olduğunu umursamıyor. Onu düzeltmeye gerek yok.

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Ne oldu?" Kalbim hızla atıyor. Terlemeye başladığım için saçımı boynumdan uzaklaştırmak için yukarı doğru çeviriyorum ve odada volta atmaya başlıyorum.

"Bak," diyor, sesinde bir acı duyuyorum, "Rakamları inceliyorum ve bir dönem daha çalışmanı finanse edecek kaynağımız olup olmadığını bilmiyorum."

Telefonu neredeyse düşürüyorum. Bacaklarım titremeye başladığı için yatağın kenarına oturuyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Araştırmam gerçekten çok iyi gidiyor. Zaten başlamış durumda. "Anlamıyorum. Hibenin onaylandığını söylemiştin."

"Öyleydi," diyor. Bir saniye kadar sessizlik oluyor, sanki bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmeye çalışıyormuş gibi. "Ancak fonun bir kısmı üniversiteden geliyordu. Sorun da bu. Bir çözüm bulmaya çalışıyorum, ama sizi hazırlamak istedim. Bu sorunu çözmeye çalışırken, başka birinin sizi alıp alamayacağını

seni alabilecek başka biri olup olmadığını bakacağım, tamam mı? Seni endişelendirmek istemedim, ama aynı zamanda... dürüst olmak istedim."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve duyabildiğim tek şey bu. Bu benimle ya da klinik denemelerimle ilgili değil. Bu Thomas ile ilgili. Bu, düşüne gelmemesini söyledikten sonra Thomas'ın gücünü gösterme çabası ya da biri beni dışlayarak onun gözüne girmeye çalışması.

Aaron'ın yerine beni kabul edecek başka kimse yok. Thomas'ın öfkesini çekmek anlamına geliyorsa, olmaz.

İçimdeki Walsh bir anda ortaya çıkıyor. *Bu oyunu oynamak mı istiyorsun, orospu çocuğu? Keşke hiç doğmasaydın diyeceksin.* Kardeşlerim ve babamın aksine, bunu şiddetle değil, mahkemeler aracılığıyla yapacağım, ama içimdeki dürtü aynı.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Tamam, Aaron," diyorum, "bana haber verdiğin için teşekkürler."

Thomas bunu gerçekten ayarladı mı? Evet. Muhtemelen.

Hemen sonuca varmayın, Easton.

Ama cidden, ne oluyor lan? Thomas beni hiç uyarmadan, oldukça boktan bir şekilde terk etti ve şimdi de öfkesini *benden mi* çıkarıyor?

Avukatlara para ödeyecek durumum yok. Tek yapabileceğim, yerine getiremeyeceğim tehditlerde bulunmak ve param olsa bile... karar verildiği zamana kadar araştırmam suya düşmüş olacak.

Yani ya vazgeçerim ya da Thomas'la tekrar bir araya gelirim. Zaten öyle olacağını düşünmüştüm, o yüzden neden birdenbire bu fikre bu kadar kızdığımı bilmiyorum. Belki de zorlanmaktan hoşlanmıyorumdur. Belki de onun beni bu şekilde oyalaması temelde çok adaletsiz olduğu içindir.

Telefonumu tekrar elime alıyorum. Vücudumdaki her hücre Thomas'ı bunu kasten yaptığını, iğrenç ve kindar olduğunu suçlamak istiyor, ama bu savaşı böyle kazanamam.

Aaron, benim için yeterli fon olup olmayacağını bilmediğini söyledi. Bu konuda bir şey biliyor musun?

THOMAS

Hayır, ben orada bile değilim. Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.

Hayır, gerçekten bilmiyorum. Araştırmam çok umut vericiydi ve başladığından beri fonumla ilgili bir sorun olmadı.

Hayatım, o süre boyunca çoğunlukla benimle çıkıyordun. Seni uyarmıştım... iyi ve kötü yanları vardı.

Ah, doğru. Kötü olan, insanlar her zaman kariyerimin onunla olduğum için ilerlediğini iddia ediyorlardı. İyi olan ise, bir dereceye kadar haklı olmalarıydı: onunla çıktığım için kariyerim gerçekten daha kolay ilerliyordu.

Ama bunun zamanlaması, Aaron'ın Thomas'la gergin konuşmasından hemen sonra bana bunu söylemesi, şüpheli.

İki hafta önce ayrıldık ve belki de bu haber yeni yayılmaya başladı, ya da belki Thomas elindeki kartlardan birkaçını bana göstermeye karar verdi.

Bununla hiçbir ilgin olmadığını bana yemin et.

THOMAS

Tatlım, sana söyledim... Ben orada bile değilim. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Döndüğümde birkaç telefon görüşmesi yapıp ne yapabileceğime bakacağım.

Sanki orada olması gerekiyormuş gibi. Sanki bir telefon, bir e-posta, bir mesaj, bir DM yetmezmiş gibi.

Arkanıza yaslanıp, midemin ortasında sıkı bir düğümle telefonuma bakıyorum. Elijah ile burada olduğum için beni cezalandırmak için fonumu kasten sabote ettiğini iddia ettiğime inanamıyorum.

Çılgınca, değil mi? Bu durum beni çıldırtıyor.

Ama ben sadece yirmi dokuz yaşındayım ve kariyerim ikinci kez rayından çıkıyor.

Zaten bencil bir adam kendini ön plana çıkardığı için kullanamadığım bir diplomam var. Bu da öyle mi olacak?

AŞAĞIYA İNDİĞİMDE, Elijah içeri giriyordu — gömleksiz, göğsünden ter damlaları akıyordu. Normalde ter beni iğrendirir, ama onu yalayıp temizlemek istiyorum. Bakışlarımız buluştuğunda, dün gece aramızda çok uzun bir an duruyor.

Boğazına kadar boşalacağım.

Tanrım, hala bunun olduğuna inanamıyorum.

Bu gece ayrı kalmamız en iyisi — aile üyeleri Boudreaux malikanesinde kalırken, geniş aile ve düşün konukları misafir evlerinde veya caddenin karşısındaki malikanede kalacaklar. Zorunlu sorumluluk. Bu durumun gerektirdiği şey bu. Kahve makinesine doğru dönüyorum. "Hızlı bir koşuya çıkacağım,

sonra arabayı yüklemene yardım edeceğim."

"Gerek yok," diyor ve tezgahın üzerine bir şey vuruyor. "Gitmiyoruz."

Sarı kağıt üzerine yazılmış bir not.

Elijah,

Paul bizi bir yolculuğa çıkarıyor. Çarşamba günü ayrılmak için zamanında döneceğiz.

Sevgiler,

Büyükann

e

Siktir.

Bu, dün gece olanları iki gün boyunca görmezden gelip, bir daha yaşanmaması için uğraşacağım anlamına geliyor.

"Ona mesaj attım," diyor, ellerini saçlarında gezdirerek. "Nereye gittiklerini bile söylemiyor."

Kendi aptallığıma gülmek istiyorum. Ben onun da benim gibi dün geceyi hatırlamaya çalışıyor olduğunu düşünürken, o ise 88 yaşındaki bir kadını düşünüyor.

Kahve makinesinin düğmesine basıp ona dönüyorum. "Onu merak etme. Aslında oldukça sağlıklı görünüyor."

Kafasını sallar. "Dün NitroCaffeine ya da her ne haltsa onu içmemesi şartıyla. Zaten bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kelsey, valizleri geç gelirse sinirlenebilir, ama yaşayacaktır."

Gözlerinin altında halkalar var ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar normalden daha belirgin. "Stresli görünüyorsun."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Fazla uyuyamadım."

Dün gece çok güzeldi. *Bir kez daha* tekrarlamak bizi öldürür mü?

"Ah," diyorum ve tekrar yüzümü çeviriyorum.

En azından sadece ben değilim.

Ama çok uzun iki gün olacak.

KOŞMAYA ÇIKIYORUM, ama bu, içimdeki bu endişeli sıkıntıyı gidermeye yetmiyor. Dr. Shearer ile olan sorun kendiliğinden çözülecek — Thomas ile tekrar bir araya geleceğimi ve fonumun yeniden sağlanacağını biliyorum, ancak buradaki zorlama çok acı bir tat bırakıyor. Ya Thomas ileride benim hakkımda fikrini değiştirirse? Kendimi yine şu anki durumumda mı bulacağım? Thomas, hazır olduğumda üniversitede bir pozisyon olacağını uzun zamandır bana garanti ediyor. Bir sonraki adımda nereye gideceğimi düşünmek zorunda kalmayalı uzun zaman oldu.

Ve tabii ki Elijah da var. Dün gece neden ortamı garip hale getirdim ki? Ama neden sonra sevgi göstermeye başladı ki? Hayır, hayır... bu kesinlikle benim hatamdı. Onun dışında tek gecelik ilişki deneyimim yok, ama sanırım rastgele ilişkilerde bile sonrasında birbirlerinin omzuna yumruk atmazlar. Anlamsız bir şekilde sevgi gösterir gibi yaparlar, örneğin birinin göğsüne uzanıp, ortadan kaybolmak uygun hale gelene kadar beklerler.

Duş alıp aşığı iniyorum, Elijah masada gazete okuyor.

"Seaside'da sandviç aldım," diyor, önündeki gazeteye başını sallayarak. Aramızdaki her şey buharlaşmış.

Ona teşekkür edip içkimi arka terasa götürüyorum ve düşün konuşmamı prova etmeye çalışıyorum, ama çoğunlukla arkamdaki odadan gelen seslerini dinliyorum. Bu durum... inanılmaz derecede garip. Belki de bir araba kiralayıp kendim sürmeliyim. Kelsey'nin çantalarını zamanında oraya ulaştırmak için yaptığımı söyleyebilirim. Carol iki gün boyunca tek başına ne yapacağı belli olmayan bir şey yapabilecek kadar sağlıklıysa, Betty ve Elijah da her türlü durumu gayet iyi idare edebilirler.

Yukarı çıkıp bikinimi giyiyorum ve tek kelime etmeden dışarı çıkıyorum. Plajda bir şemsiye kurup, yine yosunlarla dolu suya dalıyorum. Kıyıya doğru baktığımda, Elijah benim havlunun yanındaki havlunun üzerine oturmuş, kollarını dizlerine rahatça dolamış, beni izliyor. Gözlerinin altında halkalar var, omuzları çökmüş.

Kendi sorunlarımla uğraşmam gerek, ama sudan çıkarken onun için daha çok endişeleniyorum. O kadar uzun zaman önce sahildeki o günden beri onu bu kadar yorgun gördüğümü hatırlamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, havlumu yüzüme bastırarak.

Bana hayal edilebilecek en küçük baş sallamayla cevap veriyor. "Evet."

Saçımdaki yosunları temizlemeyi teklif etmiyor, ben de parmaklarımla tarayarak düğümleri çözüyorum.

"Dün gece söylediğin şey... Seni kırmak istemedim," diyor boğuk bir sesle.

Ona doğru dönüyorum. "Biliyorum, yapmadın. Sorun değil. Söylememeliydim."

Uzun bir süre sessiz kalır.

"Annem hasta," der sonunda.

Donakalırım. "Ne?"

"Aslında şimdi daha iyi ama... sen ve Kelsey üniversiteye gittikten sonra denge sorunları yaşamaya başladı." Önündeki dalgalara, sanki boş bir duvara bakıyormuş gibi bakıyor. "Sen üçüncü sınıftayken ona multipl skleroz teşhisi kondu."

Anlamıyorum, bu sekiz yıl önceydi. Sekiz yıldır nasıl haberim olmadı? Kelsey nasıl bana söylemedi?

"Durumu ne kadar kötü?" diye fısıldıyorum.

Dudaklarını sıkıştırıyor. "Hawk onu Emory'deki bu araştırmaya dahil etti. Şu anda remisyonunda, ama onu gördün."

Birdenbire birkaç şey o kadar net bir şekilde yerine oturdu ki, bunları daha önce bir araya getirmemiş olmama şaşırdım.

Asansör.

Kelsey'nin aniden yüksek lisansa gitmek yerine eve dönmeyi seçmesi ve işini her yerde yapabilmesine rağmen Hawk'a Kaliforniya'da katılmaması.

Ve bir zamanlar doktora yapıp köprü tasarımı yapmak için yüksek lisansa dönmeyi planlayan Elijah... bunun yerine Oak Bluff'ta inşaat işi kurdu. Yaşadığı yerde, evinde. Annesiyle birlikte.

Üçü için de üzülüyorum, vazgeçtikleri şeyler için, aldıkları darbe için... ama göğsümde küçük bir ihanet acısı da var.

"Neden bana söylemedi?" diye fısıldıyorum. Judy her zaman benim onun üçüncü çocuğu gibi olduğumu söylerdi, ama önemli konularda beni dahil etmedi. Ben okula gittikten sonra benimle görüşmek istemedi. Bu konuyu benden sakladı.

"İlk başta, sen ve Kelsey üniversiteyi bitirene kadar bilmenizi istemedi. Endişelenmenizi, onu kontrol etmek için geri dönmenizi, bir daha asla elde edemeyeceğiniz fırsatları geri çevirmenizi istemedi. Sonra sen tıp fakültesine gittin." Omuzlarını silkiyor, sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki tıp fakültesine gitmem, bunca yıl sonra *hala* tek kelime etmemesini açıklıyor gibi. Sadece bir hafta önce bu konuda yalan söylüyordu. *Kalçama bir şey oldu.*

"Bana söyleyecek miydi? Yani, ben yirmi dokuz yaşındayım. Onu yıllardır neredeyse hiç görmedim." Ama bu da mantıklı gelmeye başladı. Belki de ne kadar kötü durumda olduğunu görmemi istememişti.

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sanırım o konuyu erteliyordu ve sonra... seni çok az gördüğümüz için bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu."

Bunu benden saklamaları canımı yakıyor, ama aynı zamanda fark edemediğim için kendimden de nefret ediyorum. Daha iyi bir arkadaş, Kelsey'e St. Samuels'a geri dönme konusunda hiç ilgi göstermediğinde ona bu konuyu sorgulamış olmaz mıydı?

Bunu fark etmemem de canımı yakıyor. Daha iyi bir arkadaş, Kelsey'e hiç ilgi göstermediği halde St. Samuels'a taşınması konusunda onu sıkıştırmaz mıydı? Judy'yi beni görmeye zorlamam gerekmez miydi? Elijah'ın ani plan değişikliğini sorgulamam gerekmez miydi?

Ben yapmadım, çünkü bir parçam onlardan bir şey talep etme hakkım olmadığını düşünüyordu. Judy'nin bana olan ilgisini kaybettiğini düşündüm. Elijah'ın beni istememesi mantıklıydı.

Sonuçta, benim ailem de aynı şekilde davranmıştı.

"Özür dilerim. Bunları yaşadığın için özür dilerim, ben ise oturmuş seni suçluyordum." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve evde yaşadığın için seninle dalga geçiyordum."

Bana bir bakış attı, çenesi sert, ağzı mutsuz bir çizgi halindeydi.

"Senin ne kadar..." Omuzlarını silkiyor ve cümleyi yarım bırakıyor. "Önemli değil. Buna izin vermemeliydim. O gece partide kendimi kontrol edemedim, ama ertesi gün bunu bitirmem gerektiğini biliyordum. Uzun mesafeli bir ilişki yürümezdi."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Bana gerçeği söyleseydin, çok daha az acı verirdi."

"Biliyorum," der ve ayağa kalkar. Neden hiç söylemediğini açıklamadan kalabalık sahile doğru yürür.

Aslında onun söylemediği birçok gerçek var. Mesela... neden uzun mesafeli bir ilişki yaşayamadık? Ben eve uçabilirdim. O da Boston'a gelebilirdi. Kelsey ve Hawk beş gün sonra evlenecekler ve hala farklı *kıyılarda* yaşıyorlar. Eğer karşı tarafı yeterince önemsiyorsan bu ilişki yürür ve sanırım mesele de bu, değil mi? Onun için neredeyse her şeyden vazgeçebilirdim, ama o aynı şeyi söyleyemedi.

Havluya uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve olanları anlamaya çalışıyorum. Son beş yıldır düşündüğüm bazı şeyler – inanılmaz derecede berbat, inanılmaz derecede acı verici şeyler – doğru değil. En sevdiğim insanlar tarafından reddedilmek gibi korkunç bir durumu daha da kötü hale getiren bendim. Kendimi de reddettim, değil mi?

Eğer kimse beni olduğum gibi sevemiyorsa, muhtemelen başka biri olmalıyım diye karar verdim ve diğer insanların bana nasıl olmam gerektiğini söylemelerine izin vermeye başladım. Tıp fakültesinde birlikte okuduğum bir arkadaşım bana "tuhaf gerçekleri bilen kız" dediğinde, bu tuhaf gerçekleri kendime saklamaya karar verdim.

Tavsiyeçim güneyli insanlar hakkında alaycı bir yorum yaptığında, kelime dağarcığımdan *"y'all" kelimesini* tamamen çıkardım. Thomas, müze ziyaretini harika bir doğum günü hediyesi olarak görmem gerektiğini düşündüğünde, onun haklı olduğuna karar verdim ve onunla aynı fikirde olana kadar rol yapmam gerektiğine karar verdim.

Bunun gelecekte ne anlama geldiğini bilmiyorum. Thomas'ın yeniden bir araya gelmek istediği kız, Thomas güzel bir hafta sonu evde geçirmek istediğinde şikayet etmiyor. Seks talep etmiyor. Suşı sevmediğini itiraf etmiyor.

Eğer başkalarından ilham alan bu kişi olmaktan vazgeçerse... Thomas onu geri isteyecek mi?

O kız *onu* isteyecek mi?

Onun dönmesini beklerken uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda ışık sönüyor, gökyüzü lavanta ve erik rengi bir girdap haline gelmiş ve o yanımda.

Sahilde kalan tek insanlar bizmişiz gibi görünüyor.

"Geri dönelim mi?" diye soruyorum.

"Tamam," diyor. İki heceli bir kelimeyle nasıl sinirini ifade ettiğini bilmiyorum, ama Elijah bu konuda yetenekli ve kesinlikle huysuz bir ruh hali içinde.

Kalkıyorum, kumları silkeliyorum ve at kuyruğumu düzeltiyorum. "Bütün öğleden sonra burada kalmak zorunda değildin, biliyorsun."

"Burada olmak istedim," diye cevaplar.

Şemsiyeyi alır ve kolayca omzunun üzerinden atar. Onun arkasında yürüyorum, ama eve yaklaşırken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Rüzgar silmiş olması gerekirken, dün gece yattığımız yerin izini açıkça görebiliyorum. Dilini ve ağzımda nabız gibi atarken söylediği sözleri düşünüyorum ve vücudum elektrik telleriyle dolu, sinir uçları kıvılcımlar saçıyor, sonsuz bir açlık hissediyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Sorun, olanlara izin vermemiz.

Adımları takılıyor — onun da farkına vardığının tek işareti — sonra eve doğru yürümeye devam ediyor.

Akşam yemeği için Seaside'a geri dönüyoruz. Ancak dn burada hissettiğimiz rahatlık artık yok.

Ona annesinin katıldığı araştırma hakkında sorular soruyorum. O da milyonlarca insanın sorduğu aynı soruyu soruyor: *Neden doğrudan ihtisas yapmadım? Neden doktora yaptım?* Ben de her zamanki gibi gerçeği dolambaçlı bir şekilde anlatıyorum.

Nedime konuşmamdan dolayı gergin olduğumu itiraf ediyorum ve o da, geçen yıl yazdığım bir gönderide görmüş olduğu "*epigenetik sapma*" terimini kullanmamamı öneriyor. Thomas'ın ve benim gnderilerimi okuyacak kadar ilgilenirken, "Birkaç hafta sonra Oak Bluff'a geri dn, bakalım bu işi yürütebilecek miyiz?" demek için neden yeterince ilgilenmiyorum?

Eve dönüş yolu sessiz geçiyor. Belki de o da benim gibi dn geceki yolculuğun nasıl bittiğini düşünüyordur.

Bu sefer eve girerken Aiden'dan bahsetmiyorum. Onu ana kata kadar takip ediyorum, o ışıkları kapatırken ben de panjurları kapatıyorum.

"Sanki" — sesi havayı keser — "beni asla affetmeyecekmişsin gibi geliyor."

Dönüyorum. "Hepsi geçmişte kaldı ve annenle yaşadıklarından dolayı çok zgnm. Ama açık konuşalım: Birini yeterince istiyorsan, mesafeyi açmanın yolları vardır. O gece bana açıkça içinden gelmeyen birçok şey söyledin. Çünkü beni gerçekten isteseydin, bir yolunu bulurdun."

"Easton," diye seslendi, tam merdivenlere ulaştığımda, "on altı yaşından beri seni tüm varlığımla istemediğim bir an bile olmadı."

Tereddüt ediyorum. Onu bu konuda zorlamak istiyorum, ama herkes Kelsey ve Hawk gibi değil. Herkes uzun mesafeli ilişkiye uygun değil, karşılarındaki kişiye ne kadar değer verseler de.

Ama onun için yapardım. Boston ile Güney Carolina arasında gidip gelirdim. Hatta, ona daha yakın olmak için okulumu bile değiştirirdim.

Hızlıca duş alıp yatağa giriyorum, ama uykuya dalmak için henüz çok erken. Cildim, pamuklu çarşafların serin dokusuna karşı hassaslaşmış durumda.

banyo köpüğünün kokusu odada yoğun, açık balkon kapısından içeri giren nemli sıcaklık da öyle.

Hawk'ın Kelsey'i istediği gibi beni tam olarak istememesi önemli mi? Hayatımın geri kalanını bu olmadan ve onsuz geçireceğim ve bazı şeyleri görmezden gelmeye hazırım.

Merdivenlerdeki ayak sesleri yaklaşıyor. Merdiven sahanlığında duruyor.

Sessizce odama gelmesi için ona yalvarıyorum, ama o bunun yerine banyoya gidiyor. Koridora geri döndüğünde yine duruyor, ama kapıyı çalmıyor.

Ona gitmektense gururumu korumalıyım, ama yapamıyorum. Yorganı atıp koridora çıkıyorum. Kapısı neredeyse kapalı, ama aralık.

Kapıyı tıkladıp açıyorum. Ay ışığıyla aydınlanan odada onu tamamen görebiliyorum — çarşafı göğüs kafesinin altına kadar çekilmiş, üstünde tişört yok.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz," diye cevaplıyorum.

Oturur, battaniye beline kadar toplanmıştır. "Konuşmak ister misin?"

İnce davranmayı tercih edebilirim. Yatağının kenarına oturup, sonunda bir hamle yapmasını dileyebilirim, ama... Kararsızmışım gibi davranma oyununu çoktan bıraktım.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve tişörtümü başımdan çıkarıyorum.

"Bunu sadece bir kez yapıyoruz, ama konuşmak istemiyorum."

ELIJAH

Tişörtünü başından çıkarır ve şortunu yere atar. Siktir.

Hemen sertleşiyorum. Ve hayatımın geri kalanında aklımda kalacak bir görüntü varsa, o da bu olurdu: Easton, nemli saçları omuzlarına dökülmüş, dik göğüslerini ve koyu pembe, şimdiden sertleşmiş meme uçlarını çerçeveleyiyor. Belinin içe doğru kıvrımı, kalçalarına doğru genişleyerek, bacaklarının arasındaki tamamen çıplak alana uzanıyor. Beş yıl önce çıplak değildi. Bunu *onun* için yaptığı düşüncesi beni öfkeliendiriyor, ama beni durdurmak yerine, kendi adını, hatta onun adını bile hatırlayamayana kadar onu bu yatakta tutmak istememe neden oluyor.

Oturuyorum. İçimdeki daha olgun bir ses, onun odayı geçerken onu durdurmam gerektiğini, aramızdaki ilişkinin bir yere varamayacağını konuşmamız gerektiğini söylüyor, ama lanet olsun, bunu yapmayacağımı zaten biliyorum.

O yeterince yaklaştığında, ona uzanıyorum, onu yatağa çekiyorum, dudaklarını ele geçiriyorum. Bana doğru eğiliyor, sert meme uçları göğsüme değiyor ve ben inliyorum. Bir anda çok fazla şey istiyorum. Dudaklarımı her yere koymak istiyorum. *Onun* dudaklarını her yere koymak istiyorum.

Ama en çok istediğim şey, geçen sefer tam olarak elde edemediğimiz şey. Onun içine girmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek, onun altında orgazm olmasını izlemek, orgazm olurken beni nasıl sıktığını hissetmek istiyorum.

Tanrım, sadece bunu düşünmek bile beni şu anda olmam gereken noktadan daha fazla orgazma yaklaştırıyor, ama tüm bunlar çok uzun süre bekledi. Yıllarca onu hayal ettikten ve bir daha şansım olmayacağına inandıktan sonra, işte burada. Altımda, bacakları açık ve *lanet olsun*, sırlıslıklam. şimdiden.

Meme ucunu dişlerimin arasında sürüklerim, parmaklarımı içine sokarım. Kesik kesik nefesleri ve sıkı inlemeleri sikimi zonklatır, acıdan biraz daha az bir ağrı.

Karnından aşağı kaymaya başlıyorum - önce onu boşaltmam gerekecek, çünkü aksi takdirde içine girdiğim anda kendimi kaybedeceğim - ama o başını sallayarak beni durduruyor.

"Bunu daha önce de yaptın," diyor, sesi boğuk, benimki kadar arzuyla dolu. "Gerisini istiyorum."

Bu sözler nefesimi keser.

"Önce sana oral seks yapmama izin ver," diye yalvarıyorum. "Dayanamayacağım."

Göz kapakları ağırlaşır. Yaklaşmak için sırtını kamburlaştırır. "Dayanamaman en seksi sonuç olur. Belki iki kez yaparız."

İki kez. Anlaştığımız şey bu değildi, ama siktir...

evet. "Bir şeye ihtiyacım var mı?" diye soruyorum.

Sırf ilk hamleden sonra dayanmamı sağlayacağı için prezervatif almamı istemesini neredeyse umuyorum, ama o başını sallıyor.

Penisimi tutup bacaklarının arasına yönlendiriyorum. En hassas yerlerinin üzerine, ama henüz içine değil. Onu tahrik ediyorum, onu orgazma ulaştırmayı umuyorum, ama nefes nefese kalması ve dokunuşu beni patlamaya yakın hale getiriyor.

Onun girişine bastırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Bu an çok uzun zamandır bekliyordu. O Sevgililer Günü'nde annemin kanepesinde bana doğru yuvarlandığından beri bekliyordu. Baloda bekaretini kaybettiğini duyduğum ve yurt odamın duvarına delik açtığım zamandan beri bekliyordu. Neredeyse benim olacağı gece... ve aniden kaybolduğundan beri bekliyordu.

İtiyorum ve sıkı olmasına ve onun alışmasına izin vermem gerekmesine rağmen, bunu yapmıyorum. Sonuna kadar giriyorum ve gözleri kapanıyor, başı geriye doğru eğiliyor.

"Elijah," diye fısıldayarak bacaklarını bana doladı ve ben zaten boşalacağımı hissedebiliyordum, omurgamı sertleştiren gümüş rengi bir gerginlik ipliği.

Henüz değil, henüz değil.

Onun ağzını ele geçiriyorum, ikinci ve üçüncü kez sertçe itiyorum. Uylukları titriyor. Omurgamdaki o gümüş iplik artık erimiş,

sıvılaşmış, artık bir iplik değil, bir tsunami dalgası.

"Çok sert boşalacağım," diye fısıldıyorum, yarı uyarı, yarı özür olarak. Boşalacağım ve bunu durduramam.

Bir sonraki sefer dibe vurduğumda, o da beni sıkıca kavrar.

"Geliyorum," diye bağılıyor ve ben bir saniye daha dayanamıyorum. Onun içinde boşalıyorum, sarsılarak ve çaresizce, o nefes nefese kalırken ağızımla nefesini çalıyorum ve Tanrım, o beni başka hiç kimse için mahvetti.

Ama sanırım bunu uzun zaman önce biliyordum.

Elijah'ın avuç içi karnımın üzerinde kayıyor, sonra göğsümü avuçluyor, sonra beni yan çeviriyor, omurgam onun göğsüne yaslanıyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı. "Çünkü bu konuda kendimi biraz kötü hissediyorum."

Söyleyeceği her şeye hazırlıklıydım: *Başka biriyle çıkıyorum. Bu olmamalıydı.* "Tamam."

"Bikini giydim." Gülerek, "Ne?" diyorum.

"Birkaç gün önce, onu askıya asmıştın... O gece bilardo masasında külotuna boşalmak istiyordum, sonra bir şey diğerine yol açtı ve..."

Omzumun üzerinden ona bakarak tekrar güldüm. "Aman Tanrım. *Bu* yüzden yıkadın." "İğrendin mi?"

Onu duşta, onu penisine sarılmış halde hayal ediyorum. Ya da tezgahın üzerinde otururken. Ya da... "Ayakta mıydın, oturuyor muydun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun senin öncelikli endişen olacağını düşünmemiştim."

"Endişelenme, aptal. Seksi olduğu için hayal etmeye çalışıyorum. Şu anda külot giyiyor olsaydım, bunu tekrar yapmanı isterdim."

Kıçımı kendine doğru çekiyor. Zaten sertleşmiş durumda.

"Siktir, Easton," diye inliyor. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Uyluklarımı kaldırıp, onun kıvrımlarımın arasında kaymasına izin veriyorum. Az önce yaptığımız seksten sıırıslıkla oldum. Konuşmamızdan daha da sıırıslıkla oldum. Kolayca ileri geri kayıyor. Nefesim çoktan kesildi. "Pişman olacağımı sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Muhtemelen kendi yatağıma dönmeliyim. Neredeyse şafak sökmek üzere ve kaç kez yaptığımızı saymayı bıraktım bile.

Sadece... henüz değil. Bu yataktan kalkınca her şey bitecek ve ben bunu çok seviyorum — Elijah'ın göğsüne uzanmış, bacağı onunkine dolanmış, o ise eliyle omurgamda daireler çiziyor. Sanki bir çiftmişiz gibi. Sanki bu durum sonsuza kadar sürecekmiş gibi.

Ne yaptığının farkında mı, emin değilim. Belki de artık onunla ilgili umutlarımı yitirecek kadar akıllı olduğumu düşünüyor. Yanılıyor. O kadar akıllı değilim.

"Senin ilkin ben olmadığım için çok kızgınım," diyor. "Mark'tı, değil mi? Mark Patton?"

Omuz silkiyorum. "Eğer teselli olacaksa, gerçekten çok kötüydü. Daha da teselli olacaksa, eğer sen ilk erkek arkadaşım olsaydın, bu yasa dışı olurdu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ya da bekleyebilirdin."

"On yedi yaşında bekaretimi kaybettiğim için bana gerçekten kızgın mısın? Sen kaç yaşındaydın?"

"Yorum yok," diyor. "Ve şunu bil ki, Mark düğünde sana asılırsa, muhtemelen onu pataklayacağım."

Bir ilişkisi olan bir erkek gibi konuştuğunun farkında mı acaba? Bu ilişkinin bu geceden öteye gitmesi gibi bir niyeti yok, ama on yıl önce yattığım birini kıskanıyor mu?

"Yani on iki yıl önce benim bekaretimi çok kötü ve tatmin edici olmayan bir şekilde aldığından dolayı onu dövmeye mi niyetlisin?"

"Doğru. Ama kendimi bunun başka bir şey olduğuna ikna edeceğim."

Bu tam da benim sevmemem gereken türden bir şey. Thomas ilk seferimi hiç sormadı ve umursamadı da.

Elijah'ın bunu yüksek sesle söylemesi biraz haksızlık gibi geliyor. Bir kız, onun bizim ilişkimizin sürmesini istediğini düşünebilir.

Kendimi zorla otururum. "Biraz uyumanı sağlamalıyım," derim diyorum.

Beni kollarıyla sarıyor. "Kal," diyor. "Burada uyu. Bunu da hiç yapamadık."

Sanki o da benim kadar bunu istiyor gibi. Uykuya dalarken, onun istemediğini kendime aktif olarak hatırlatıyorum.

Uyandığımda, yatağın onun tarafı boştu ve komodindeki saat öğlen olduğunu gösteriyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu, bu da *birlikte* geçireceğimiz *yirmi dört saat daha* olduğu anlamına geliyordu, *muhtemelen dengemi yeniden kazanmam gereken yirmi dört saat*.

Duş alıp şort ve tişört giydikten sonra aşağıya indim. O, ocakta kalan yumurtaları kızartıyordu.

Gözleri baştan aşağı beni süzer. Yırtıcı, sahiplenici bir bakış. O bakışı görmezden gelmek istiyorum, ama bakışları doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor.

"Kahveyi yap," diyor.

"Emir veriyorsun," diyorum, yanından geçerek.

Elini ön koluma uzatıyor. Beni kendine doğru çeviriyor. "Daha kötüsü de olabilirim."

Bakışları ağızma düşer.

Bunu bitirmeliyim. Dün geceyle yetinmeliyim, ama çoktan pes ettim bile. Zaten gevşek ve istekliyim, onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. "Sen mi, patron?" diye cevap veriyorum, dudağımı ısırarak. "Bunu görmem lazım."

Ocağı kapatıp beni tezgahın üzerine kaldırıyor. "Sadece bir kez daha," diyor.

"Sadece bir kez," diye kabul ediyorum.

Tezgahta sadece bir kez, sonra masada sadece bir kez, sonra da perdeli verandada - o oturuyor, ben kucağında - sonra duşta ve yatakta.

Ve her seferinde bunun son olduğunu ısrarla söylerken, onsuz nasıl yaşayacağımı bilmediğimi düşünürken, onun bunun böyle olmak zorunda olmadığını, New Orleans'tan ayrıldıktan sonra beni tekrar görmek isteyebileceğini söylemesini beklerken.

Ama o asla öyle bir şey söylemiyor.

ELIJAH

Ertesi sabah yine yağmurla uyanıyoruz, ikimiz de yorgunluktan gözlerimiz kan çanağına dönmüş. İki gece üst üste pek uyuyamadık.

Bu sabah nihayet yatağımdan kalktığımda, onu bırakmak tek yapabileceğim şeydi. Kendime bunun bittiğini söylemeye çalıştım. Öyle olmalıydı. Zaten durum yeterince karmaşıktı ve ara sıra bana baktığı anlarda, onun beklediğini görebiliyordum. Bir şeylerin değiştiğini söylememi bekliyordu. Bunun bitmesini istemediğimi söylememi bekliyordu.

Bu yüzden buna bir son vermem gerekiyor. Ama kendimi o kadar da kısıtlayabileceğimi sanmıyorum. New Orleans'ta fırsat çıkarsa, onu değerlendireceğim. Kimi kandırıyorum ki? Fırsat yaratmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Arabayı yükleyip büyükannem ve Betty için Paul'un evine doğru yola çıktığımızda aralıklı olarak yağmur yağıyor. Yola çıkalı beş dakika bile olmamışken, yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki önümü göremiyorum. Suyun 25 santim kadar derin olduğu, çok alçak bir köprüden geçiyoruz. Birçok araba durmuş durumda ve yolculuğumuzun önümüzde bu köprüye benzer birçok köprü var.

"O kasırga olmalı," diyor Betty. "Umarım New Orleans'a doğru dönmez."

"Kasırgadan hiç haberim yok," diyorum, yanımdaki Easton ise kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor.

"Nasıl duymamış olabilirsin?" diye soruyor Betty. "İki gündür haberlerde sürekli bu konu var."

Easton ve ben birbirimize bakıyoruz. "Biz biraz uzaklardaydık," diyorum Betty'ye. "Nereye doğru gidiyor?"

Easton çenesini kaşıyor. "Bence bugün sadece normal bir yağmur fırtınası... Kasırga şu anda çok uzak, ama

Körfez'e ulaştığında güçlenmesini bekliyorlar, o noktada ya Cancun, Fort Myers ya da New Orleans'a yönelecek."

"Kahretsin," diyorum sessizce.

"Kelsey hemen iptal etmeli," diyor büyükannem, ki bugün Easton'a olan nefretinde alışılmadık bir şekilde sakin. "Ya herkes uçup gelirse ve mahsur kalırsa?"

"Saçma," diyor Betty. "O iptal eder, sonra fırtına yön değiştirir ve her şey boşuna olur."

Aralarında tartışmaya devam ederler. Easton'ın güzel ağzı sıkı sıkıya kapalı, gözleri endişeli.

"Ne oldu?" diye sessizce soruyorum.

"Kelsey yedi yaşımızdan beri düğününü planlıyor. Yani, onun kadar bu konuya odaklanmış başka bir çocuk görmedim. Her şeyin mahvolabileceği düşüncesi beni çok üzüyor."

Ona tekrar bakıyorum. "Sen de çocukken evlenmeye oldukça odaklanmış görünüyordun."

Bana en içten olmayan gülümsemesini gösterir. Sanırım evlenmek istediği kişi bendim.

Eğer ona söyleyebilseydim, şöyle derdim: Ben de istiyordum. Hala istiyorum.

Ama bunu yüksek sesle söyleyebilmem için pek çok şeyin değişmesi gerekirdi.

Saat beşi biraz geçte New Orleans'a vardık. Kelsey'nin sinirlenmesini bekliyordum — herkes gelmeden önce karşılama çantalarını dağıtmayı planlamıştı — ama Easton'ın burada olması onu çok mutlu etmişti.

Boudreaux'ların devasa giriş salonuna adımımızı atar atmaz, "Korkunç kardeşimle bir haftadan fazla dayanmak zorunda kaldığına inanamıyorum," diyor. "Her gün onunla ağırlık kaldırmanı mı istedi? Bu konuda çok sinir bozucu oluyor."

Easton'ın bakışları benimkilerle buluştu ve ağzında bir gülümseme belirdi. Sanırım dünü düşünüyordu, geleneksel anlamda olmasa da son derece hareketli bir gündü. "O kadar da berbat değildi. Ne yapabiliriz?"

"Çantaları dağıtmamız gerekiyor," diyor Kelsey, bana bir bakış atarak. "*Birisi* her şeyi içeri taşıdıktan sonra."

"Lanet olsun, Kelsey," diye cevap veriyorum. "Milyarder biriyle evli bile değilsin ama şimdiden Marie Antoinette rolünü çok iyi oynuyorsun."

Ağzını açıp itiraz etmek üzereyken arka kapı açılır. Hawk ve onunla aynı boyda bir adam polo tişört ve şort giymiş olarak içeri girerler.

"Oh!" diye bağırır Kelsey, Easton'ın kolunu tutarak. "Çocuklar golf sahasından döndü. Gel, Aiden'la tanış."

Kelsey de beni tanıtmak istemiş gibi, ben de onu takip ediyorum. Ama eminim ki öyle bir niyeti yoktu.

Hawk elimi sıkarken, Kelsey Easton ve Aiden'ı tanıtıyor. "Driving range'de çok yağışlı bir günü kaçırdın," diyor Hawk. "Aiden, bu Kelsey'nin kardeşi Elijah."

El sıkışıyoruz, ama Aiden'ın dikkati hemen Easton'a dönüyor. "Kelsey, uzun ömürlülük üzerine çalıştığını söyledi," diyor. "Sana sormak istediğim çok şey var. Kreatin hakkında bir şey okuyordum da, senin fikrini almak istiyorum."

Onun araştırması ya da ilgilendiği konular hakkında tek bir soru bile sordum mu? Sanmıyorum, ama aslında bilmek *istiyordum*. Sadece cehaletimi göstermeye, ona yanlışlıkla Thomas'a ait olmasının nedenlerinden birini hatırlatmaya çok korkuyordum. Ve işte Aiden, dünyada hala birkaç iyi erkek olabileceğini kanıtlıyor, ama ben onlardan biri değilim. O bir makale açıyor ve Kelsey ona başka bir araştırmanın bulgularını anlatıyor. Ben lanet olası bir ahmak gibi onun yanında durup hiçbir şey söylemiyorum, çünkü burada olan her şeyi durdurmak istiyorum.

"Elijah," diye iç geçiriyor Kelsey. "*Çantalara* ihtiyacım var."

"Her şeyi içeri taşımanda yardım ederim," diyor Hawk, bu yüzden gitmekten başka seçeneğim yok.

Hawk kıkırdayarak garaj yoluna doğru yürüdük. "Aiden hiç vakit kaybetmemiş, ha?"

Benim yanıtlım tamamen zoraki bir kahkaha ve daha çok "Hmmm" gibi çıkıyor.

"Merak etme," diye beni sakinleştirir. "Aiden *harika* bir adam. O, Thomas Prescott denen pisliği tamamen unutturacak. Umarım

bunu yapar. Düğüne kadar kız kardeşini görebilmemin tek yolu bu."

Ona kaşlarını kaldırarak, bunun Easton'a yönelik örtülü bir eleştiri olup olmadığını merak ettim. "Öyle mi? Neden?"

Gülüyor. "Programı görmedin mi? Cinsiyete göre ayrılmamış olan şeyler bile aslında cinsiyete göre ayrılacak. Bunu Kelsey değil, annem yapıyor."

Cebinden "Kelsey ve Hawk'ın Düğün Haftasonu" başlıklı katlanmış bir kart çıkarır ve bana uzatır.

Çarşamba Varış

18:00: Terasta akşam yemeği. Akşam:

Erkekler – Terasta *The Godfather* filmi gösterimi.

Bayanlar – Perşembe günü sinema odasında *The Notebook* filminin gösterimi

8-10: Terasta kahvaltı

10:00: Bayanlar için New Orleans mezarlıkları turu

13:00: Erkekler için bayou turu

19:00: Bekarlığa veda partileri başlıyor. Dışarıda akşam yemeği. Cuma:

8-10: Terasta kahvaltı

9-5: Erkekler için English Turn Golf & Country Club'da golf (Öğle yemeği tesis içinde servis edilir)

12-4: Bayanlar için spa günü! Havuz kenarında ve büyük çadırın altında masözler, manikürcüler ve yüz bakım uzmanları hizmet verecek. (Öğle yemeği havuz kenarında servis edilecek.)

17:00: Prova

18:30: La Maison Rouge'da prova yemeği.

"Yaşlılar için tamamen farklı bir program var," diyor. "Çılgınca, değil mi?"

"Çok fazla," diye katılıyorum. Easton'ı neredeyse hiç göremeyeceğim, ama en azından tüm bu saçmalık bittiğinde odasına girebilirim. "Sanırım geceleri Kels'i göreceksin?"

Gülüyor. "O zaman bile görmeyeceğim. Düğüne kadar Easton'la aynı odada kalacak. Bu yüzden Aiden'ı destekliyorum."

Siktir.

Yani gündüzleri Easton'la yalnız kalamayacağım, geceleri de yalnız kalamayacağım.

Ancak Aiden'ın bir şansı olabilir. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. İkisi de beni öldürüyor.

EASTON

Kelsey'nin kız öğrenci kulübü arkadaşlarını hiç sevmedim. Bunun nedeni, birkaçının çeşitli zamanlarda Elijah'la çıkmaya çalışması ve başarılı olup olmadıkları belli olmayan bir durum olabilir. Ama bu uzun hafta sonunu durmaksızın içki içme yarışması gibi geçirmeleri de pek yardımcı olmuyor. Yirmi dokuz yaşına geldiğinde, Fireball içmeden *The Notebook'u* okuyup mezarlık turuna çıkabilmelisin.

Perşembe öğleden sonra Kelsey ve ben bekarlığa veda partisi için hazırlanmak üzere yukarı çıktığımızda onlardan uzaklaşmak rahatlatıcı oldu.

Dışarıda, büyük çadır sökülürken direkler çınlıyor. Mallory kasırgası yaklaşıyor ve çadır rüzgara dayanamayacak. Doğuya çarpsa bile, Kelsey'nin açık hava düğünü kesinlikle mahvolacak. Uçuşlar da iptal edilmeye başladı bile. Birkaç kişi gelmeyecek ve damadın sağdıçlarından biri, bugün aktarmalı uçuşunu beklerken mahsur kaldığı Dallas'tan buraya gelmek için araba kiralıyor.

Kelsey bununla hiç sorun yaşamıyor, ama Hawk'ın annesi Bridget çılgına dönmüş durumda ve ben onu biraz anlıyorum. Bu ev çok büyük olsa da, iki yüz elli konuğu ağırlayacak kadar büyük bir balo salonu ya da yer yok.

Kelsey'nin saçlarını kurutuyorum, sonra o da giydiğim kot pantolonu çıkarmamı ve yanında getirdiği birkaç dar saten elbiseden birini giymemi istiyor, ama ben ondan oldukça uzunum.

"Kelsey," diyorum, omzumun üzerinden yansıyıp bakarak, "bu şey kıcımlı zar zor örtüyor."

"Bana hayır diyemezsin," diyor, "çünkü ben gelinim."

Gülüyorum. Ona kesinlikle hayır diyebilirim, ama şu anda düğünü doğa ana tarafından aktif olarak mahvediliyor, o yüzden sanırım hayır demeyeceğim.

Biz makyajımızı yaparken Bridget gelir ve Kelsey'e nazikçe ertelemeyi düşünmesini söyler. Ben bu konuya karışmıyorum tabii ki, ama onun haklı olduğunu düşünüyorum: Töreni nerede yapacaklar ki? Canlı yayın yapmazlarsa, konukların sadece dörtte biri töreni izleyebilecek ve tüm düğün fotoğrafları, arka planda kasırga felaketi varken, kapalı mekanlarda çekilmek zorunda kalacak.

"Sadece bu günün mükemmel olmasını istiyorum," diyor Bridget ona.

Aşık olan Kelsey sadece gülümsüyor. "Hawk ile evlenmek benim için mükemmel olan tek şey."

Bridget ve ben birbirimize bakıyoruz, bu bakış iki gerçeği kabul ediyor:

1) Kelsey'nin umursamaması bir bakıma tatlı. 2) Bu düğün tam bir felaket olacak.

Kelsey'nin bekarlığa veda partisi başlamadan bir saat önce, Kelsey'nin kız öğrenci kulübü arkadaşlarının ve okul arkadaşlarının çoğu sarhoş olmuştu. Hala en az üç saatimiz var ve bu parti otobüsünde mide pompası olup olmadığını merak ediyorum, çünkü buradaki biri kesinlikle gece yarısı alkol zehirlenmesi yaşayacak.

Kelsey içmiyor — yarınki kutlamalarda şişkin ve akşamdan kalma olmak istemiyor. Eğleniyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor, ama bunun bir an önce bitmesini istediği belli.

"Aiden'a ilgi duymadığına inanamıyorum," diyor Kelsey, eski üniversite oda arkadaşı Francesca'nın Grey Goose şişesinden direkt içki içmesini izlerken, sonra da onunla içmeyen herkesi alay ediyor. Kahrolası Francesca. Dünden beri başımın belası, özellikle de hafta sonu bitmeden Elijah'la yatacağını ısrarla söylemesi.

"Onunla neredeyse hiç konuşmadım, Kelsey," diye cevap veriyorum. "Ve biliyorsun, büyük olasılıkla gelecek hafta Thomas'la tekrar bir araya geleceğim."

Dr. Shearer bu sabah mesaj attı ve fonlama sorununu "hallettiğini" söyledi. Thomas'ın bu konuyu birine yazdığını tahmin ediyorum. En azından artık Betty'ye onun ara sıra bir şey yaptığını söyleyebilirim.

hizmet, ancak bu koşullar altında ona kredi vermekten biraz rahatsızlık duyuyorum.

"Hawk'ın annesi ve benim annemin her şeyi ayarlaması çok saçma," diyor Kelsey. "*Düğünden önce gelini görmeyin*" kuralını yeni bir boyuta taşıdılar.

Arabadan indiğimizden beri Elijah'ı neredeyse hiç görmedim. Akşam yemeğinde uzak akrabalarla konuşmak için yanından ayrıldı ve ben de yemek biter bitmez *The Notebook'u* izlemek için yanından ayrıldım. Görünüşe göre egzersiz yapmak için kahvaltıyı atladi ve ben mezarlık turuna çıkmadan önce geri dönmedi.

Bunun bir önemi olmamalı. Aramızda hiçbir şey değişmedi. O da aksini söylemedi. Ben sadece söylemesini istedim.

Gülümsüyorum. "Bu gece Hawk'ın odasına gizlice girmek istersen hiçbir şey söylemem."

Gülümseyerek başını sallar. "Onu düğün gecesine kadar bekletme fikri hoşuma gidiyor, biliyor musun?"

Elijah'la son bir kez daha birlikte olmayı umuyordum. Görünüşe göre olmayacak.

Parti otobüsü bizi French Quarter'da bir yere bırakır ve Kelsey, sarhoş arkadaşlarının onu içeriye götürmesine izin verir, ona aldığım taç ve kuşağı takmış halde.

Onlar dans pistine giderken ben bara yönelirim, bir sürahi B-52 sipariş ederim ve beklerken telefonumu kontrol ederim.

Thomas yine mesaj attı.

Tam da umduğum gibi davranıyor, ama sevinçten çok kızgınlık duyuyorum.

Onun duyguları ya da özürleri umurumda değil. İki hafta önce bu konunun bu kadar önemli olması ve şimdiyse neredeyse hiç önemi kalmaması çok tuhaf. Elijah'ın bir olasılık olma ihtimali hiç olmadığı kadar az.

THOMAS

Bak, ben her şeyi mahvettim. Bunu kabul ettim. Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle.

Öncelikle, gerçekten üzgün olmalısın. Bir hata yaptığın ve yalnız olduğun için üzgün değil.

Beni böyle davrandığın için üzgün olmalısın. İlişkiyi böyle bitirdiğin için üzgün olmalısın. İki saniye sonra bir aktrisle çıkmaya başladığın için üzgün olmalısın.

Bilmiyorum. Açıkçası, bana davranışın gerçekten berbattı. Güvenilir birinin davranışı değildi. Boston'da bunu konuşabiliriz.

Bana evlenme teklif etmemi mi istiyorsun? Hemen şimdi teklif ederim.

Tanrım. Bir biftek restoranında evlenme teklifi almak kötü bir şey sanıyordum. Adamın sırtı duvara dayalı olduğu için mesajla evlenme teklifi almak

—bu, asla tekrarlamayacağın bir nişan hikayesi. Torunlarımız sorduğunda, hatırlamadığımı söylemek zorunda kalacağım.

Kelsey'e nasıl evlenme teklifi edildiğini anlatmıştım, değil mi?

Hatırlamıyorum. Bir seyahatte miydi?

Gözlerimi devirdim. Kelsey'nin nişanının onun için benim için olduğu kadar önemli olmadığını anlıyorum, ama hikaye o kadar havalı ki, ilk başta dinlemiyorduydu, unutması imkansız.

İlk randevularını yaptıkları Paris tatil pazarında. Hawk, tam da dönme dolabın tepesine vardıklarında bir afişin açılmasını sağladı.

Tamam, anladım. Bunu telefonda yapmak istemiyorsun.

Hayır, bence o anlamıyor. Mesele şu ki, o bana değer vermiyor. Mesele şu ki, o hiçbir şatafat olmadan, benim yemek bile yiyemediğim bir restoranda evlenme teklif edecekti, çünkü bir parçası *televizyondaki Thomas Prescott, MD, PhD* ile evlenmenin yeterince onurlu ve heyecan verici olduğunu düşünüyordu.

Son birkaç yıldır o kadar sonuç odaklıydım ki, bunun önemli olmadığını kendime söyledim. *Benim* önemsiz olduğumu. Doğum günümde onun istediği şeyi yapmamızda ısrar etmesinin, beni bir tür proje gibi görmesinin ve bana sıkıcı kitaplar ve yemek pişirme dersleri hediye etmesinin sorun olmadığını. Bana çok az saygı gösterdi, hatta içten bir ilgi bile göstermedi, ama ben bunu kabul ettim çünkü sonunda istediğimi elde edecektim.

Ve belki de artık başkalarından daha fazlasını ummadığım için.

Hayır, demek istediğim bu değil. Bana evlenme teklifini, yapılacaklar listesinden bir şeyi daha halletmiş gibi davrandın. Ve Devon Hunt öyle yapmanı önerdiği için fikrini değiştirdin.

Gerçekte olan bu değildi.

Ne olduğu önemli değil. Birkaç hafta önce o noktaya gelmiştik, şimdi tekrar o noktaya gelmemiz gerekiyor. Ve oraya vardığımızda, bana evlenme teklifini bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranamazsın. Gitmem gerek.

Telefonumu kapatıp, dans pistinde tek eliyle tacını tutarak zıplayan ve adeta ışık saçan Kelsey'e dönüyorum.

Kelsey'nin düğünü hakkında hissettiği şeyi ben de hissetmek istiyorum. Sırf evleneceğim kişi olduğu için her şeyin mükemmel olacağını hissetmek istiyorum.

Çok daha azıyla yetinmeye hazırdım ve sanırım sonunda bunu yapmak zorunda kalacağım. Çünkü Elijah, ilişkimizin daha ileriye gidebileceğini ima etmek isteseydi, şimdiye kadar bunu söylemiş olurdu.

Bir saat sonra otobüse geri dönüyoruz ve Kelsey esniyor, kız kardeşliği üyeleri ise birbirlerinin ağızlarına Jägermeister döküyor ve yarısını yere döküyorlar. Bu otobüste depozitomuzu geri alamayacağımız kesin.

"Bu durumu nasıl değiştirebilirsin?" diye soruyorum Kelsey'e. "Çok mutsuz görünüyorsun."

"Üzgünüm," diyor içtenlikle. "Her şey harikaydı. Çok eğlenceliydi. Sadece çok uzun bir gün geçirdim."

"Biliyorum," diyorum ona, "ama seni yatmaya bırakamam, yoksa hikaye senin ne kadar sıkıcı biri olduğunla ilgili olur. En az bir saat daha uyanık kalmalıyız, seni en çok ne mutlu eder? Bir Waffle House bulabiliriz. Zengin nişanlın muhtemelen gece geç saatlerde müze gezisi ayarlayabilir. Fiyatını söyle."

O gülüyor. "Bu senin hayal ettiğinden bile daha sıkıcı, ama benim gerçekten istediğim şey sadece Hawk'ı görmek."

Elimi yüzüme vuruyorum. "Aman Tanrım. Sen en kötüsüsün."

Omuzlarını silkiyor. "Biliyorum! Ama son birkaç gündür birbirimizi neredeyse hiç görmedik ve aynı çatı altında yaşarken tüm geceleri ayrı geçirmekten nefret ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çalınmış gibi hissettirmemesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini bilmiyorum. Muhtemelen annem buraya taşınana kadar ve..." Aniden duruyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bekle, Judy *buraya* mı taşınıyor?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Hayır, hayır, tabii ki hayır," der çok hızlı bir şekilde. "Sadece hayal kuruyorum. Ama neyse, onu özlüyorum."

"Daha fazla bir şey söyleme," diyorum ona. "Hawk'ın kucağından bir sürü striptizciyi çekip çıkarmak zorunda kalsam bile, onu bulup istediğin gibi bekarlığa veda partisini mahvedeceğiz."

O gülüyor, hiçbir şeyi mahvettiği konusunda en ufak bir endişesi yok. Benim de yok. Hawk kadar ezik bir damat daha görmedim. Kelsey kırk beş yaşına geldiğinde, onu terk etmeyecek tek milyarderini bulduğuna eminim.

Elijah'a mesaj atıyorum.

Kötü haber. Kız kardeşin, Hawk'ın bekarlığa veda partisine katılarak partiyi mahvetmemizi istedi. İçki içmiyor ve tek istediği şey bu. Yani ya bize

nerede olduğunu söyleyebilirsin ya da ben seni bulurum ve muhtemelen istenmeyen bir şeye tanık olurum. Karar senin.

ELIJAH

Hawk, kız kardeşime hayran hayran bakarak partiyi çoktan mahvetti. Neredeyse hiç içmiyor ve striptiz kulüplerine gitmeyi reddediyor. Kesinlikle acınası bir durum.

Sıra sana geldiğinde çok daha iyi olacağına eminim. Çok fazla fahişe var.

LinkedIn profillerini zaten kaydettim.

Bana konumlarının pin kodunu gönderdi ve on dakika sonra, duvar boyunca otuz çeşit dondurulmuş içecek bulunan bir bara giriyoruz.

Hawk ve Kelsey, birbirlerine mıknaatılar gibi, ya da kurtçuklar gibi, onların sevgi düzeyine göre, hemen yapıştılar.

Ve ben, elbette, sanki başka çarem yokmuş gibi Elijah'ın yanına kayıyorum. Onu görmek, farkında bile olmadığım bir gerginliği içimde hafifletiyor, ama bu duygu karşılıklı değil.

Elijah, neredeyse hiç olmayan elbisemi fark eder ve ağzı sert bir çizgiye bürünür. "Bu gömleğinle birlikte gelen pantolonu akşam boyunca kaybettin mi?"

"Kız kardeşin bana bunu giydirdi ve ne kadar açık saçık olduğunu söylemeye başlamadan önce, bunun benim değil, onun olduğunu bilmelisin."

"Kimse sana bunu söyledi mi bilmiyorum, ama sen kız kardeşimden yaklaşık on santim uzunsun. O şey onun dizlerine kadar uzanır."

Aniden burun delikleri genişledi ve Aiden yanıma gelip elini belime koyana kadar bunun nedenini anlayamadım. "O elbise bambaşka bir şey," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Elijah olmasaydı, muhtemelen ilgilenirdim. Aiden yakışıklı, zeki ve iğrenç olmadan doğru derecede flörtöz. Ama ona karşı hissettiğim tek şey arkadaşlık.

"O Şeyin içinde bir santim bile eğilirsen," Elijah dişlerini sıkarak, "bütün bar senin külotunu görecek."

Ona kırılgan bir g l msemi atıyorum. "Eğer giyseymdim, tabii."

Aiden ikimizi birden bakıp kalçamı sıkıyor. "Kavganızı bitirince gelin beni bulun. Bana bir dans borçlusunuz."

O uzaklaŐır ve Elijah daha da öfkeli görünür. "Yani bu ikiniz arasında hala devam edecek mi?" diye sorar.

"Lanet olsun, Elijah. Dans etmek istediği için mi? Bu tam olarak bir evlilik teklifi değil ki."

"Seninle *evlenmesinden* endiŐelenmiyorum."

Şu anda Thomas'ın hiç olmadığı kadar kıskanç davranıyor ve biz birlikte bile değiliz. Beni istese alabilirdi ama istemiyor.

"Bu delilik," diyorum ona. "Ne istediğini bile bilmiyorsun."

Elini koluma dolayarak, dönmemi engelliyor. Sırtıma yaslanıyor ve bu Şekilde davranılmasına kızmam gerekse de, hoşuma gidiyor. Eriyorum.

O eğilir. "Ne istediğimi biliyorum, Easton."

Arkamı dönüp bakıyorum. Mesele şu: Ona inanıyorum. Neden benimle kalıcı bir ilişki kurmak istemediğini bilmiyorum, ama bizim gibi yakın olan iki insanın ilişkisi boşuna olamaz diye düşünüyorum.

Ve o bunu asla anlamasa bile, ben pes etmiyorum.

Ağırlığımı göğsüne veriyorum ve eli kalçamı kavrayarak beni kendine çekiyor. Sonra beni dans pistine doğru çekmeye başlıyor.

"Dans edecek *misin*?" diye soruyorum.

"Dans etmeyeceğim," diyor ve beni tuvaletlere doğru yönlendiriyor. "Sen de dans etmeyeceksin."

"Umumi tuvalette seninle seks yapmayacağım," diye ısrar ediyorum, ama sesim sanki çoktan pes etmişim gibi nefes nefese. Sanırım pes ettim.

"Bu bir meydan okuma mı, Easton?" diye kulağıma fısıldıyor. "Eminim bu fikir seni çoktan heyecanlandırmıŐtır."

Haklı. Öyle.

"Elijah!" diye bir ses duyulur. Francesca, kollarını onun boynuna dolamak için öne doğru eğilirken, biz de dönüp bir adım geri atarız.

"Uh, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Ona uzanıyorum. "Seni alalım..."

Boğuluyormuş gibi kolumu tutar... sonra ödünç aldığım elbisenin önünü ve Elijah'ın pantolonunu kusmukla kirletir.

Sanırım banyoda seks yapmayacağız ve şu anda ne kadar sinirli olduğuma bakılırsa, belki de gerçekten yapmak istiyordum. Francesca'yı kadınlar tuvaletine götürüp ikimizi de elimden geldiğince temizliyorum. Çıktığımızda Elijah bir bardak suyla onu bekliyor.

Onu içmeye zorluyoruz — muhtemelen kusacaktır, ama umarım eve dönene kadar bu olmaz.

Bir araba çağırıyoruz ve Francesca yanımda arka koltuğa oturuyor. Ben kemerini takmayı bitirmeden uykuya dalıyor.

"Onu hastaneye götürmemiz gerek mi?" diye soruyor Elijah.

Elimi uzatıp nabzını kontrol ediyorum, düzenli. "Birkaç saat odasında kalıp ona göz kulak olacağız."

Onun bakışları, onun eğik başının üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Keşke kesintiye uğramasaydık."

Gülümsemem hafif. Onunla bu oyunu oynamak biraz acı verici. Ben onun için her şeyi feda ederken, o benimle tuvalette seks yapmaktan başka bir şey istemiyor ve bu durum sanki tamamen normalmiş gibi bu ilişkiye devam ediyoruz.

"Elbise konusunda sana zorluk çıkardığım için özür dilerim," diyor sessizce. "Kıskançtım."

Gülüyorum. "Gerçekten mi? Çok iyi saklamışsın."

Gülümsüyor ve her şey affediliyor. Bana nasıl davranırsa davransın, beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın... Ona asla kızgın kalamıyorum.

Şoföre bizi konağın arka tarafına, misafir evlerinin olduğu yere götürmesini söylüyoruz.

Francesca'yı odasına bıraktıktan sonra, Elijah'dan duş alırken ona göz kulak olmasını rica ediyorum. Elbiseyi mahvettiği için Francesca'dan ya da oda arkadaşından kıyafet ödünç almam gerekecek.

Sadece havluyla çıktığımda, Elijah'ın bakışları baştan aşağı beni süzdü ve sonra arkamdaki banyoya döndü.

Hafifçe gülümserim ve başımı sallarım. "Uyanırsa bunu açıklamak zor olur. Ayrıca *sen* duş almadın."

Onu kapıya kadar geçiriyorum. Gitmeden önce bakışları bir anlığına benim ağzımda kalıyor.

Lanet olası Francesca.

Ertesi sabah Kelsey'nin odasında uyandığımda, dışarısı önceki gecedен daha kötü durumdaydı. Ağaçlar bataklık otları gibi sallanıyordu.

Ağaçların böyle olması gerekmediğinden eminim.

Telefonumu alıp hava tahminlerini kontrol ediyorum. Mallory Kasırgası, buradan yaklaşık bir saat batıda karaya çıkacak. New Orleans için tahliye kararı yok, ancak sel ve şiddetli rüzgarlar konusunda birçok uyarı var.

"Sanırım bu yüzden açık havada düşün planlamayın diyorlar," diyor Kelsey esneyerek.

Ona doğru yuvarlanıyorum. "Gerçekten üzülmedin mi?"

Gözleri parlıyor ve ağzında mutlu bir gülümseme beliriyor. "Bana kalırsa otoparkta bile evlenebiliriz. Onun karısı olmak için sabırsızlanıyorum."

Kafamın içinde *bir* ses diyor ki, "*Ama o kadar çok plan yaptın ki! Konuklar nerede oturacak? Orkestra nerede çalacak? Buna o kadar çok para harcadın ki!*"

Ancak bunların hiçbirisi yardımcı olmuyor. Kararını vermiş ve neden onun kararından daha az mutlu olmasını isteyeyim ki?

Aşağı kata indiğimde ev kargaşa içinde. Boudreaux'ların yemek odasında bir büfe kurulmuş. Konuklar tabaklarına omlet ve Fransız tostı doldurmaya çalışırken, personel kiralık masa ve sandalyeler için yer açmak üzere mobilyaları taşıyor.

Bridget, Hawk ve Kelsey'i iptal etmeye ikna etmekten sonunda vazgeçti, bu yüzden konuşma, törenin nerede yapılacağı sorusuna döndü.

Son dakika iptalleri hariç, iki yüz elli konuk geliyor ve tüm evde bu kadar insanı alabilecek tek yer, insanlar merdivenlerde ve ikinci katın korkuluklarında ayakta durmaya razı olurlarsa, muhtemelen giriş holüdür.

"Ama ev insanlarla dolup taşarsa düğün alayını nasıl yapacağız?" diye sorar Bridget.

"Yapmayız," diyor Kelsey, Hawk'ın parmakları onun parmaklarının arasından kayarken. "Sanki bir konsermiş gibi kalabalığın arasından sıyrılıp öne doğru ilerleriz."

Hawk ona genç bir delikanlı gibi hayranlıkla bakar ve onu kim suçlayabilir ki? Bir şekilde, parasını umursamayan, bu düğünün sosyal medyada nasıl görüneceğini umursamayan, sadece onu seven bir kadın bulmuştur.

Bridget bile ikisini görünce yumuşar. "Böyle bir gün sadece bugün. Özel bir gün olmasına bakalım."

"Ne olursa olsun özel olacak, anne," diye cevaplar Hawk.

Gözlerim yaşarır, bunun onlar için duyduğum mutluluk mu yoksa kendim için duyduğum üzüntü mü olduğundan emin olamam. Onların sahip olduklarına seviniyorum, ama evet... Keşke ben de sahip olsaydım, ama sanırım asla sahip olamayacağım.

Spa günü bodrum katına taşınır. Erkeklerin golf gezisi, kapalı golf sahalarından birine yapılan bir ziyarete dönüşür. Prova için hazırlanmak üzere yukarı çıkarken, bahçede devrilmiş ağaçlar vardır ve siren sesleri neredeyse hiç kesilmez.

Bu durum böyle devam ederse, catering şirketinin yarın nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Aiden de benzer endişeler taşıyor ve sulh hakimisi gelmezse diye internetten rahip olarak atanıyor. Prova için Kelsey'nin saçını yapmaya gelecek olan kadın mahalleye giremeyince geri dönmek zorunda kaldı.

On iki saat sonra durumun düzelmesi pek olası değil.

Yukarıda, Kelsey ve ben duş alıp birbirimizin saçını yapıyoruz, tıpkı lisede yaptığımız gibi. Prova ve düğün tam bir felaket olacak, ama yağmur pencerelere ve çatıya vururken oda bir şekilde rahatlatıcı geliyor.

"Buharlı ütü getirmedi, değil mi?" diye soruyorum, bavulumdan buruşuk bej elbisemi çıkarırken.

"Oh!" diye bağıyor. "Neredeyse unutuyordum! Elijah, diğer elbisenin dolapta olduğunu söylememi istedi. Bu arada, elbise çok güzel."

Kaşlarım çatılır. Başka elbise yok. Nedime elbisem dün ütülenip buraya teslim edildi. Bu seyahate getirdiğim tek diğer elbise şu anda ellerimde topaklanmış olan elbise.

Yine de dolaba gidip Seaside'daki vitrinde gördüğüm elbiseyi buluyorum.

Göğsümde bir heyecan ve aynı zamanda bir acı hissediyorum. Elijah, Betty'nin bahsettiği tüm aşk dillerini konuşuyor, Thomas ise hiçbirini konuşmuyor.

Ama Thomas beni sevdiğini söyleyen tek kişi, bu ne anlama geliyor? Maya Angelou'nun sözlerini tekrarlamak gerekirse, insanlar bana bir şey söylediğinde ya da söylemediğinde, ilk seferinde onlara inanmam gerekir.

Tabii ki aşağıda her şey kaos içinde. Restoranın elektriği kesildiği için prova yemeği eve taşındı. "Bu çok kötü," diyor Bridget, ellerini ovuşturarak. "Bu kadar kısa sürede bu kadar insana ne servis edebilirim ki?"

Hiçbir fikrim yok. Kelsey ve Hawk *gerçekten* iptal etmeliydi.

Elijah'ı fuayede buluyorum. Beni gördüğünde gözleri parlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Çok beğendim."

Gerekenden daha fazla yaklaşıyor ama neyse ki ortalık o kadar karışık ki kimse fark etmiyor. "Çok güzelsin," diyor ve elini bir anlığına kalçama kaydırıyor. "Senden başka hiçbir şeye bakamıyorum."

Ona neden bizim için bu ilişkinin yürümeyeceğini sormak dilimin ucunda. Ona daha yakın bir üniversiteye taşınabilirim. Ayrı şehirlerde yaşarız, ama hafta sonları arabayla geri dönebilirim.

Ama şimdi bunun zamanı değil ve o benden hiçbir şey istememişken bu kadar çok şey teklif etmek de oldukça acınası bir durum. İki hafta önce terk edildim ve o adamı geri kazanmak için her şeyi yapıyorum, ki bu da yeterince kötü. Ama işte buradayım, Boston'da kazandığım her şeyi

Boston'da kazandığım her şeyi, bir kez bile eve gelmemi istediğini söylememiş bir adam için bir şans için feda etmeye hazırım.

Belki de ben, aşka o kadar çaresizce ihtiyaç duyan insanlardan biriyim ki, en iyisi onu hiç aramamaktır.

Düğün organizatörü hepimizin dikkatini çekiyor. Kelsey ve Hawk'ın, iki merdiven arasındaki üst sahanlıkta, bir tarafta nedimeler, diğer tarafta sağdıçlar varken yeminlerini söyleyeceklerine karar vermişler. Aile üyeleri merdivenlerde duracak. Bakışlarım, remisyona girmiş olsun ya da olmasın, muhtemelen merdivenlerde durmaması gereken Judy'ye kayıyor. Elijah'ın bana söylediğini biliyor mu bilmiyorum, ama artık farkında olduğum için bunu görmezden gelemem. Remisyonda olsa bile dengesi dengesiz ve çabuk yoruluyor. Bakışlarım Elijah'ınkilerle buluşur ve o bana küçük bir gülümseme atar. O gülümseme, "*Ben hallederim*" diyor.

Çok iyi bir takım olabilirdik.

Merdiven sahanlığında sıraya girip düzen almayı çalışıyoruz, ama yemekler getirilirken fuayede yükselen sesler yüzünden düğün organizatörünün talimatlarını zar zor duyabiliyoruz. Kapı her açıldığında rüzgar avizeyi sallıyor ve eteğim bacaklarımın etrafında çırpınıyor.

Düğün organizatörü bize sıraya girip dışarı çıkmamızı söylerken, kapı tekrar açılır ve altımızda bir yerde cam kırılır. Bridget aşağıya bakar ve başını sallar. "O on bin dolarlık bir vazoydu."

İnanılmaz pahalı şeyleri alabilmek ne kadar güzel olsa da, kırıldığında özellikle umursamamak daha da güzel olurdu.

Provalardan doğrudan akşam yemeğine geçiyoruz, ki bu artık inanılmaz derecede gayri resmi bir olay haline gelmiş durumda.

Tavuk kanatları, patates kızartması ve pizza ile oturduk; Bridget'in bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişiye teslim ettirebileceği tek yemek —düğün için çadırın altına konulması gereken masaların etrafında oturduk. Kapı her açıldığında, rüzgar kağıt tabakları ve plastik bardakları uçuruyordu. Bridget'in çok pahalı halısı, üzerine dökülen kırmızı şarap yüzünden şüphesiz mahvolmuştu.

Ama mor ipek elbisesiyle muhteşem görünen Kelsey, Hawk'ın kucağında oturarak sevinçle parıldıyor, böylece hepimiz bir masaya sığabiliyoruz.

"Easton'a kadeh kaldırmak istiyorum," diyor Hawk, plastik bardağını havaya kaldırarak. "Çünkü o Kelsey'i Paris'teki o otel barına gitmeye zorlamamış olsaydı, muhtemelen onunla hiç konuşmamış olurum."

"Bunu nasıl başardı?" diye soruyor Elijah, hafifçe gülümseyerek.

Kelsey masanın karşısından bana gülümsüyor. "Gençken bir iddiaya girmiştik ve kazanan, doğru zaman geldiğinde 'bir iyilik isteme' hakkını elde edecekti. Paris'e vardığımda Easton, giyinip süslenip otel barına gidip flört etmemi söyledi. Açıkça biriyle yatmam gerektiğini söylemedi, ama onun tercihi buydu. Neyse, ben barda otururken Hawk otele geldi ve çok kıskançtı."

"Öfkeliydim," diye onaylıyor, "ama beni kim suçlayabilir ki? *Bir yıldan* fazla bir süredir her gün konuştuğum bu kıızı görmek için on iki saat uçmuştum ve o başka bir adamla barda oturuyordu."

"Sen ve ben çıkmıyorduk!" Kelsey ağlıyor, ama aynı zamanda gülüyor. "Daha tanışmamıştık bile."

"Fark etmez," Hawk sırtarak, Kelsey'nin başını omzuna çekerek diyor. "Ama neyse... Onunla konuşacağımı bile bilmiyordum. Bu utanç verici, ama lobide oturup onun konferansa gitmesini izleyip sonra ayrılmayı düşünmüştüm."

Aiden gülüyor. "Aslında beni uçaktan aradı çünkü çok korkmuştu, onunla tanışmaya cesaret edemiyordu. Pilota geri dönmesini söyleyecekti."

"Her neyse," Hawk, Aiden'a sert bir bakış atarak, "Bence bu başarı Easton'ın, ya da belki Elijah'ın, çünkü bahsi kaybetmesinin sebebi o."

Yanımdaki Elijah kaşlarını kaldırır. "Nasıl bahsi kaybetmene neden *oldum*?"

Nefesimi veriyorum. Aniden yüzüm bin derece ısınır. "Kelsey, ben yirmi beş yaşına geldiğimde evleneceğimize dair iddiaya girdi. Ben evlenmeyeceğimizi söyledim."

"Elijah'ın bu kadar pislik biri olacağını hiç tahmin etmemiştim," diyor Kelsey neşeyle, kardeşine kadeh kaldırarak. "Teşekkürler, Elijah."

Elijah her zaman yüz ifadesini kontrol etmede ustadır, ama şu anda hoşnutsuzluğu çok açık: gülümsemesi gergin ve gözlerine kadar uzanmıyor. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Çöpümü atmak için masadan kalkıyorum, ama Elijah yanımda kalıyor. "Bana karşı bahis yaptığınıza inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Olmayacağını ısrar edersem, bunun gerçekleşme ihtimalinin daha yüksek olacağını düşündüm. Tanrılara bir şey istediğini söylersen, yüzüne tükürürler. Böyle bir deyim yok mu?"

"İnsan plan yapar, Tanrı güler," diyor yumuşak bir sesle. "Seninki kadar kötü niyetli değil."

Ancak kendime plan yapma izni bile vermedim ve Tanrı yine de güldü. Bana oldukça kötü niyetli geldi.

Doktor olmak ve Oak Bluff'a zaferle dönmek istiyordum. Hiçbiri tam olarak istediğim gibi olmadı. Her şeyden çok Elijah'ı istiyordum ve hala en çok istediğim şey o, ama bu da gerçekleşecek gibi görünmüyor.

Neden beni ziyarete davet etmiyor? Neden bu hafta sonu bittikten sonra ne olacağından bahsetmiyor?

"Pazar günü Boston'a dönüyorum," diyorum, gerginliğimi bastırarak. "Seni artık göremeyecek olmak tuhaf olacak."

O da başını sallar. "Evet, alışmak zaman alacak."

Seni ne zaman tekrar göreceğim? Hayır, *bunun bitmesine hazır değilim. Bu bir uyum süreci olacak.*

Herkesin gözyaşlarımı görmeden önce odama gidiyorum.

EASTON

Gece yarısı fısıltı sesleriyle uyanırım. Kelsey yerde oturmaktadır. Bir erkek eli kapının altından kaymıştır ve Kelsey onu tutmaktadır.

Onun sözlerini duyamıyorum, sadece Kelsey'nin sözlerini duyabiliyorum. *Seni çok seviyorum. Senin karın olmak için sabırsızlanıyorum.*

Gözlerim yanıyor. Birbirlerini sevme şekilleri canımı yakıyor. Bu, benim sahip olmadığım ve muhtemelen asla sahip *olamayacağım* şeyi fark etmemi sağlıyor.

Elijah ve ben de öyle olabilirdik, ama o Hawk kadar umursamıyor gibi görünüyor. Gecenin bir yarısı koridorda oturup sadece sesimi duymak, elimi tutmak için yeterince umursamıyor.

Hawk bir şey söylüyor ve Kelsey sessizce gülüyor. "Bu, tüm dünyada en çok sevilen bebek olacak. Çok şımartılacak."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. *Ne oluyor lan?*

Onun az önce söylediği şeyi yorumlamanın tek bir yolu var. Sanırım bu, Hawk'ın neden bu kadar çok etrafımızda dolandığını, Kelsey'nin neden içmeyi reddettiğini ve, *aman Tanrım, neden* onun bekarlığa veda partisinde uyumasına izin vermediğimi açıklıyor. Kelsey anne olacak.

Kelsey yatağa geri dönerken ben uyuyormuş gibi yapıyorum.

Bir süre sonra gülüyor. "Hayatımda gördüğüm en kötü numara uyuyan sensin. Ne kadarını duydun?"

Gözlerim birden açılır. "Oh, sadece, onu çok sevdiğini ve onun karısı olmayı sabırsızlıkla beklediğini ve başka bir şey daha vardı, ama aklıma gelmiyor."

Gözleri ay ışığında parlıyor. "Sen tam bir pisliksin. Evet, hamileyim."

Yatağın diğer ucuna uzanıp elini sıktım. "Tebrikler. Sesin çok mutlu geliyordu, bu yüzden bu sırayla olmasının sorun olmadığını varsayacağım."

Gülümsüyor. "Çok heyecanlıyım. Balayımızda denemeye başlayacaktık, ama sanırım biraz erken başladık."

"Ve bir kızın mı olacak?"

Gülüyor. "Öğrenene kadar bekleyeceğimizi söylemiştik, ama görünüşe göre ben hiçbir şeyi beklemekte kötüymüşüm."

"Elijah'ın bu yolculuk boyunca benden bir sır saklayabildiğine inanamıyorum."

Gülümsemesi kaybolur. "O henüz bilmiyor," der. "Pazar günü brunch'ta ona söylemeyi planlıyorduk."

"Ona bildiğimi söylemeyeceğim," diye onu teselli ederim. "Ama bu harika bir haber."

Yine de gülümsemesi solgun kalır. Nedenini bilmek isterdim.

Ertesi sabah uyandığımızda, güneş pencerelerden içeri giriyordu, bu da kasırganın yön değiştirdiği anlamına geliyordu. Kelsey birkaç saniye sonra uyandı ve yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Dün gece bu düğün için çok heyecanlıydı ve hala da heyecanlıydı.

Dün, yağmur yağsa da aynı derecede mutlu olacağını söylerken gerçekten ciddiye di.

Yataktan atlayıp pencereye gitti. Çadır, yeniden kurulurken altımızda gürültüyle sallanıyordu. Çıkardıkları gürültüye bakılırsa, bu kadar uzun uyuyabildiğimize şaşıyorum.

"Aşağı inmen yasak," diyorum ona sert bir sesle, sweatshirt ve şortumu giyerken. "Kahve almaya gidiyorum, senin için kafeinsiz, hanımefendi, hemen dönerim."

Arkasını dönüp bana bakıyor. Gülümsemesi göz kamaştırıcı bir mutlulukla dolu. "Bugün evleniyorum," diyor ve ben de gülümsüyorum, ama dudaklarım titriyor, kendime bile açıklayamadığım bir mutluluk ve mutsuzluk karışımı.

Aşağı kata iniyorum, sandalyeler ve masa örtüleri dışarı çıkarılırken, çiçekler ve yiyecekler içeri giriyor. Yemek odasında küçük bir kahvaltı büfesi hazırlanmış ve Judy ile Bridget'i orada kahvelerini karıştırıp telaşlı bir şekilde sohbet ederken buluyorum. Judy durup bana sarılır — geldiğimizden beri her geçtiğimde beni yakaladı — ve sonra sohbetlerine devam ederler. Hayallerindeki sonucu elde ettiler

—Kelsey ve Hawk için mükemmel bir düğün günü—ve şimdi birkaç gün önce kafalarını kurcalayan küçük şeyleri tekrar düşünmeye başladılar.

"Sadece çamurlu olacağından endişeleniyorum," diyor Bridget. "İnsanların eve çamur getirmesi beni rahatsız etmiyor, ama yeterince misafir gelip gittikten sonra burası ahır gibi görünecek."

"İnsanlardan ayakkabılarını çıkarmalarını isteyebileceğini sanmıyorum," diyor Judy diplomatik bir şekilde, ancak sesinde alışılmadık bir kararlılık var. "Kaç kadının elbisesinin etek ucu topuk yüksekliğinde kesildiğini bir düşün. Herkesin kıyafetleri yere sürünecek."

Dışarı çıkıyorum. Masalar, şimdiye kadar gördüğüm en ince dantelli, soluk lavanta rengi keten örtülerle örtülüyor. Çiçekçi, masa ortalarına süslemeler yerleştirirken, yardımcıları her kapı ve pencere çerçevesinin üzerine muhteşem çiçek çelenkleri takıyor.

Kesme camdan yapılmış tepsiler ışıktaki parlıyor, masalara konulmak için bekliyorlar ve karşıda, keten kumaşlarla uyumlu lavanta rengine boyanmış güllerden yapılmış üç metrelik bir çiçek duvarı duruyor.

Bu düğün mükemmel olacak. En iyi arkadaşımın hak ettiği bir düğün olacak ve bu gerçeğin beni neden ağlattığını bilmiyorum.

Yan kapı açılıyor ve Elijah içeri giriyor, koşudan dönmüş olduğu belli —AirPod'ları hala kulaklarında, tişörtü göğsüne yapışmış. Avluyu geçip bana doğru gelirken temkinli görünüyor, ama bakışlarında hala tatlılık ve özlem görüyorum.

Beni önemsiyor, ama yeterince değil. Bunu kabul etmem gerekecek. Ama bu çok uzun zaman alacak.

"Kelsey uyandı mı?" diye soruyor. "Çok heyecanlı olmalı."

"Bugün ne olursa olsun çok heyecanlanacaktı. O sadece onunla evlenmek istiyor, geri kalanı onun için önemsiz."

"Sanırım böyle hissetmen normal," diyor, elini saçlarında gezdirerek gözlerimden kaçıyor.

Zorla gülümsüyorum. "Kelsey'e kahvesini götürsem iyi olacak."

Muhtemelen Elijah'ı yıllarca göreceğim son gün bu. Çok acı tatlı bir şekilde sona eriyor.

GELİNLİK YARDIMCIMIN elbisesi lavanta rengi ipek, korsaj kısmı çapraz, bel kısmı sarılmış, önü uzun bir yırtmaçlı ve muhteşem 10 cm'lik lavanta rengi stiletto ayakkabılarla tamamlanmış. Fotoğraflarda güzel görünecekler ama düğün resepsiyonu ve after party boyunca bunları giyebileceğimden emin değilim, ayaklarım *şimdiden* ağrıyor. Saç ve makyajımız yapıldı ve Hawk'ın içeriye alındığından emin olduktan sonra, ön verandaya gidip, vücudunun hatlarını ortaya çıkaran fildişi saten gelinlikle ışıltı ışıltı parlayan gelinle fotoğraf çektirdik.

Kısa bir süre sonra, zamanı geldi. Herkes arka tarafta oturmuş, başlarını uzatarak . ev ev dönüyor müzik müzik başladı. Düğün düğün koordinatörü hepimizi Fransız cam kapıların hemen içine sıraya dizilmeye gönderir.

Sağdıç Aiden yanıma yaklaşır. Gözleri ayakkabılara düşer. "Bunlarla çimlerde yürümek eğlenceli olacak."

"Beni nazikçe mihraba taşıyabilirsin diye umuyordum," diyorum ve o gülümsüyor, ama omzumun üzerinden baktığında gülümsemesi kayboluyor.

"Hemen geri gelirim," diyor ve Elijah yaklaşırken uzaklaşıyor. Elijah, siyah smokini ve bembeyaz gömleğiyle çok yakışıklı.

Bakışları üzerimde dolaşır. "Vay canına," der ve avucunu yüzüne götürür. "Kız kardeşimi öldüreceğim."

"Bu gurur verici."

Elini uzatır, eli yarım saniye boyunca kalçamı okşar ve sonra geri çeker, sanki halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlamış gibi. "Harika görünüyorsun. Sadece herkesin sana bakmasını istemiyorum." Gözleri, birkaç adım arkamda duran Aiden'a dikilir.

Her sahiplenici ve kıskanç davrandığında, her bana güzel olduğumu söylediğinde, her yüzünde o lanet olası özlemle bana doğru verandayı geçtiğinde, bana asla gerçekleşmeyecek bir şey için umut verdiğinin farkında değil mi?

O da ben de bunu anlayacak kadar büyüdük.

"Bunu yapmayı bırak," diyorum ona, uzaklaşarak. "Bu adil değil."

Düğün organizatörü zamanın geldiğini duyurur ve tören başlar. Elijah, Judy'nin koluna girer ve koridordan ilerlemeye başlar, onu Aiden ve Bridget takip eder.

"Bana çok fazla makyaj yapmadığımı yemin et," diye fısıldıyor Kelsey.

"*Fazla* olması biraz öznel bir kavram," diye başlıyorum ve o da omzuma yumruk atıyor. "Çok güzelsin ve bu mükemmel."

"İkinizin birlikte olmaması çok garip," diyor Elijah bize doğru yürürken.

"Evet." O, olayın yarısını bile bilmiyor. Aiden'in beklediği yere geçmeden önce ona sarılırım. "İşte bu. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum," diye cevaplar. Gözleri yaşlarla parlıyor, ama bunlar mutluluk gözyaşları.

Kuşlar cıvıldarken, ben ametist halıdan oluşan koridordan sunaklara doğru yürümeye başlıyorum. Aiden ve ben ayrılıyoruz ve ben dönüp Kelsey ve Elijah'ın koridordan yürüdüklerini izliyorum. Gözyaşlarım akmak üzere. Buketimi sıkıca tutuyorum ve gözyaşlarımın akmamasını diliyorum.

Onlar benim en eski arkadaşlarım, dünyada en çok sevdiğim insanlar. Elijah'ı, annesiyle sürekli saç kesimi ve diş fırçalama konusunda tartışan sıkı bir ergenlik çağındaki çocuktan beri tanıyorum.

Kelsey'i ise iki ön dişi eksik yedi yaşında bir çocukken tanıyorum. Hepimiz büyüdük ve çocukluk geride kaldı. Bunun nasıl ve ne zaman olduğunu bile bilmiyorum.

Bazı yönlerden istediğimizden fazlasını aldık — Kelsey Hawk'ı hayal bile edemezdi ve ben de birkaç yüksek lisans derecesi alacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama istediğimiz her şeyi elde edemedik.

Elijah, Kelsey'nin elini Hawk'ın eline koyar ve diğer sağdıçların yanına geçer, bakışları yine bana yönelir.

Hayatımın büyük bir bölümünde, burada birlikte olacağımızı düşünmüştüm ve hala neden bunun gerçekleşemediğini, neden beni yeterince önemsemediğini ve bu ilişkiyi sonuna kadar götürmediğini anlayamayan bir parçam var. İki insan birbirini sevdiğinde, bunu yürütmenin bir yolunu bulacağına inanacak kadar romantik biriyim. Ama sanırım durum bu, değil mi? Benden hoşlanıyor ve belki de beni bir arkadaş olarak seviyor. Ama ne hissediyorsa, bu yeterli değil.

Kelsey ve Hawk yeminlerini ederler ve tören daha yeni başlamış gibi görünürken, karı koca ilan edilirler. Kelsey kalabalığa doğru döner, çiçeklerini bir kupa gibi havaya kaldırır, sonra Hawk'a döner ve Hawk onu kollarının arasına alıp öper. Kelsey bu büyük prenses düğününün hiçbir yönüne ihtiyaç duymuyordu, ama yine de bunu yaşadığına çok sevindim.

Fotoğraf çekmek için onu köşeyi dönerek takip ediyoruz. Düğün töreni sona erdiğinde, Kelsey beni kenara çekiyor. "Masanda küçük bir sürpriz var."

Kaşlarımı kaldırırım. "*The Wedding Date*'deki Nick Mercer değil, değil mi? O adam şimdiye kadar altmışına basmış olmalı."

O güldü. "Hayır, ama kartlarını doğru oynarsan sana verebilir."

Zaten bu sürprizin hoş karşılanmayacağını çok iyi bildiğim için zorla gülümsüyorum. Muhtemelen Aiden'dir ve bu sorun değil, ama bu hiçbir yere varmayacak. Yer kartımı alıyorum, bu kartta on ikinci masada olduğum yazıyor. Çadırın altında o kadar çok insan dolaşıyor ki masamı bulmak bile zor ve... *kahretsin*.

On ikinci masayı buldum.

Thomas sürprizdi. Smokin giymiş, bunu başardığı için kendini beğenmiş bir şekilde oturuyordu.

Kelsey'nin bunun benim istediğim şey olduğunu düşündüğünü biliyorum. Aksini hiç söylemedim. Ama Thomas, bu günü birlikte geçirmek istediğim son kişi.

"Merhaba." Gülümsemeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Olay çıkarmayacağım, ama Thomas burada olmasını istemediğimi biliyordu.

Omuzlarını silkiyor. "Kelsey'nin sayıları değiştirmek için çok geç olduğunu söyledin, ama fırtına yaklaşırken en az bir kişinin vazgeçmiş olması gerektiğini düşündüm."

Sanırım ona sayıları değiştirmek için çok geç olduğunu söyledim, ama aslında demek istediğim onun gelmesini istemediğimdi. Kolayca sorabileceğim halde Kelsey'e sormamayı tercih ettim, o da bu gerçeği tamamen görmezden gelmeyi tercih etti.

"Beni gördüğüne daha mutlu olacağını düşünmüştüm," diyor.

Sıkıcı bir zonklama başlar ve parmaklarımı şakaklarıma bastırırım. "Thomas, evlenme teklif etmeyi planladığın gece beni terk ettin ve sonra başka bir kadınla birlikte görünce. Belki de buradaki herkesin, seni hemen geri kabul ettiğim için benim çok acınası biri olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sofia ile aramızda bir şey olmadığını sana zaten söyledim. O sadece tekneydi."

Tabii.

"Ve onunla sadece bir fotoğrafta görüldüm," diye devam ediyor. "Bu, senin yaptığın kadar büyük bir mesele değil."

İç çekiyorum. Bu bizim için olağan bir durum — istediği olmazsa, ben sonunda pes edene kadar tartışmaya devam eder.

"Bak," diyor. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Elimi alnıma vuruyorum. Resepsiyon daha başlamadı bile, o şimdiden kendini konu yapmaya çalışıyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, "Ben baş nedimayım. Kelsey geldiğinde burada olmam gerekiyor ve resepsiyon bitene kadar burada kalacağım."

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam, tamam," der, bu da tanıdık bir durumdur. Hoş karşılanmadığı bir yere kendini sokmuştur, ama şimdi sanki mantıksız olan benmişim gibi davranıyor.

"Yakında konuşmamı yapmam gerekiyor, ama lütfen..." Kafamı sallıyorum. Bütün bu insanların önünde konuşma düşüncesi beni çok geriyor. Ona gitmesini söylemek istiyorum ama yapamıyorum. "Konsantre olmam gerekiyor, bu yüzden lütfen beni rahat bırak."

"Herkes hazır olsun," diyor biri mikrofona. "Anladığım kadarıyla Bay ve Bayan Boudreaux gelmek üzereler!"

Konuklar ayağa kalkıyor ve bir an için sinirimi unutuyorum. Önce yaşlı Bay ve Bayan Boudreaux içeri giriyor, ardından Judy ve

Bayan Cabot... ve bana ters ters bakan Elijah, ardından Thomas girer.

Thomas yanımda gerginleşir. "Bu, internette birlikte gördüğüm adam, değil mi?"

"O Kelsey'in kardeşi," diyorum.

"Onunla yattın mı?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. Başka koşullar altında kendimi biraz suçlu hissedebilirdim, ama... Thomas'ın burada olmasını bile istemiyordum. Bu konuda hiçbir saçmalığı kabul etmiyorum. "Sen benden *ayrıldın*, Thomas. Ve şu anda *hala* ayırınız. Bana böyle sorular soramazsın."

"O zaman evet demek oluyor." İki elini saçlarına geçirdi. "Peki. Hak ettim. Burada seninle güzel vakit geçirmek istiyorum ama her şey inanılmaz derecede kötü gidiyor. Baştan başlayabilir miyiz? Ben buraya zamanında gelmek için üç uçuşu göze aldığım için mutluymuş gibi davranırsan, ben de ben yokken yaptığın şeylerden dolayı kızgın değilmişim gibi davranırım."

Ona yarı yürekli bir gülümseme atıyorum. "Bunu önerirken öfkeli görünmeseydin daha kolay olurdu."

Gülüyor ve elimi sıkıyor. "Bunun için çalışıyorum."

Aynı, Thomas. Aynı. Elimi çekiyorum.

Bara gidip bir cin tonik sipariş ediyorum, Thomas bana ciddi bir bakış atıyor ama yorum yapmayacak kadar akıllı. Kalabalığın içinden yavaşça ilerliyoruz, buradaki insanların yarısı Thomas'ın kim olduğunu çok iyi biliyor ve bizi durdurup selfie çekiyorlar. Diğer yarısı ise hiç umursamıyor. Ben onların tarafındayım.

"Demek o, ha?" diye soruyor Bayan Cabot. "Televizyonda daha yakışıklı görünüyor."

Onu, Elijah'ın kıcını tekmelemekle tehdit ettiği lise erkek arkadaşı Mark Patton ile tanıştırıyorum. Thomas hiç kıskanç değil, ama Mark lisedeki zekâmdan övgüyle bahsettiğinde biraz sinirleniyor. Övgülerinin kendisine yönelmesini tercih ediyor. Sonra Oak Bluff'taki tek lüks mağazanın sahibi Bayan Stapleton, katılmaya paramın yetmediği Kız İzci grubunu yöneten Bayan Adamson ve Stop-n-Shop'u işleten Martha ile konuşuyoruz. Hepsi çocukken beni küçümsüyor gibi görünüyordu ve ben de her birinin benim başarımdan *rahatsız* olmasını, bir kademe aşağı inmesini istiyordum, ama hiçbiri öyle değil.

"Sen her zaman çok zeki bir kızdın," diyor Bayan Stapleton, kocasına dönerek. "Sana ondan bahsetmiştim. Midemin iç yüzeyinin üç günde bir yenilendiğini, bu yüzden istediğim her şeyi yiyebileceğimi söyleyen çocuktu. Günlerce güldüm, çok tatlıydı."

Martha, "O zekanın iyi bir amaç için kullanılacağını biliyordum," diyor.

"Sen hep benim hırsızlık yapmaya geldiğimi düşünüyordun," diye karşılık veriyorum ve o kaşlarını kaldırıyor.

"Sen genellikle hırsızlık yapmak için oradaydın," diye düzeltir. "Arkadaşlarıma, ya hapse gireceğini ya da dünyayı ele geçireceğini söylemiştim. İkincisi olduğu için çok mutluyum."

Bu insanlar benden nefret etmiyorlardı. Beni küçümsemiyorlardı. En kötü ihtimalle bana acıyor olabilirlerdi, ama onları suçlayamam — ben, kardeşlerinin eski kıyafetlerini giyen, ebeveynlerinin ilgisizliğinden muzdarip, hırpalanmış bir çocuktum. Gençliğim hakkında, her şeyi feda edeceğim o "siktir git" anı hakkında kendime pek çok hikaye uydurdum, ama bunu söyleyecek kimse yok.

İlk cin tonikimi bir dikişte içip, ikinciye almak için doğruca bara gidiyorum. "Bu uykunu gerçekten etkileyecek," diye uyarıyor Thomas.

"Farkındayım," diyorum ona. "Aslında seninle aynı derecelere sahibim

"

Bunu atlatmak, çenemi gevşetmek ve Thomas'ın gelmesinden Thomas'ın gelmesine kızmayı bırakmak için içiyorum. Aslında içiyorum çünkü biriyle birlikte olmak istiyorum o kadar ki onu her yere takip ederdim, ama o buna izin vermek istemiyor.

Akşam yemeği başlar ve çoğunu UCSD araştırmasını tartışarak geçiririz. Thomas ve ben en iyi halimizdeyizdir burada — tartışır, birbirimize karşı çıkar, diğerinin yaptığı bir argümana eklemeler yaparız. Kızartmam olmasaydı neredeyse rahat olurdum.

Sonunda yemek biter ve ben sahneye çağrılırım. Çok gerginim, ama neyse ki gerginlik beni sinirlendiriyor ve bu sinir, mikrofonun önüne çıkıp sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuşum gibi kalabalığa karşı durmam için ihtiyacım olan dopamin patlamasını sağlıyor.

"Kelsey," diye başıyorum, "on sekiz yıl önce birbirimize kutsal bir söz verdik: ikimiz de en sevdiğimiz film olan *The Wedding Date*'deki Nick gibi yakışıklı bir erkek fahişeyle evlenecektik. Hawk, sen iyi bir yedek seçeneğisin, ama şunu bilmeni isterim ki Kelsey, sen mesleğini değiştirene kadar asla gerçekten mutlu olamayacak."

Herkes gülüyor ve sonra mor keçeli kalemle yazılmış bir notu kaldırıyorum. "Ayrıca altıncı sınıftaki bahsimiz de var, One Direction'dan Niall ile evleneceğine yemin etmiştin. Bunu burada gündeme getirdiğim için üzgünüm, ama on sekiz yıl önce imzaladığın bu sözleşmeye göre bana bir trilyon dolar borçlusun."

Herkes yine gülüyor.

"Ayrıca, artık her şey bitti ve yasal hale geldiğine göre..." Yan tarafa, nikah memuruna doğru bakarım. "Yasal, değil mi?"

O da başını sallar.

"Harika, harika. Dediğim gibi, artık geri adım atamazsın Hawk. Kelsey'nin de ilk kızına *Karen* adını vereceğine dair bana bir trilyon dolar bahse girdiğini bilmelisin. Elbette o zamanlar bu daha az tartışmalı bir seçimdi, ama bahis bahistir. Onun hukuk danışmanı on üç yaşındaki Elijah'tı. Onunla konuşabilirsin."

Bakışlarım Elijah'a kayar ve içimde küçük bir çatlak oluşur.

Hızla başka yöne dönüyorum. "Kelsey ile yaptığımız tek bir bahis vardı ki, o da parayla ilgili değildi. Tabii ki, o bahsi de kaybetti. O her bahsi kaybetti — bu arada Hawk, onu Vegas'a götürmekten kaçınsan iyi olur, çünkü onun kaybedeceği parayı *sen* bile karşılayamazsın. Her neyse, bu bahis sayesinde bir iyilik isteme hakkım vardı. Ve bir buçuk yıl önce ondan istediğim şey, Paris'teki bir otel barına gidip yakışıklı bir yabancıyla tanışmasıydı, çünkü Hawk'a olan takıntılı uzun mesafeli aşkını yorucu buluyordum. Gerisini hepiniz biliyorsunuz. Hawk otele geldi, Kelsey'i barda başka biriyle konuşurken görünce çok sinirlendi ve gerisi malum. Şimdi *hala* Kelsey'in takıntılı aşkını dinlemek zorundayım, ama en azından bu aşk karşılıklı. Kelsey, seni seviyorum. Yirmi iki yıldır en iyi arkadaşımsın ve havyar hakkında şikayet etmek gibi zenginlerin yaptığı şeyleri yapmaya başladıktan sonra da en iyi arkadaşım olmaya devam edeceksin. Hawk, en sevdiğimiz güneş ışığını bulduğunda altın madeni buldu, lütfen bunu unutma. Ve şimdi, millet, kadehlerimizi kaldıralım.

Kelsey ve Hawk. Umarım diğer tüm aşk hikayelerini gölgede bırakmaya devam ederler.

Bu sefer Elijah'a değil, Thomas'a bakıyorum.

İyi anlaşıyoruz; birbirimizi daha iyi hale getiriyoruz. Ama bizimki kesinlikle diğerlerine kıyasla sönük kalan bir aşk hikayesi.

Ve sanırım kaderimi kabullenmiş durumdayım.

KELSEY VE HAWK ayrılmaya hazırlar, ama bu daha çok gösteriş için: onlar ayrıldıktan birkaç dakika sonra, evin diğer tarafındaki ayrı bir çadırda coşkulu bir after party başlayacak.

Hepimiz Boudreaux malikanesinin ön merdivenlerinde toplanırken, düğün organizatörünün asistanları bize küçük çiçek yaprağı sepetleri dağıtıyor.

Yanımdaki adam alçak bir ısıklık çalar. "Porsche Speedster," der ve evin önüne park edilmiş, arkasına teneke kutular ve flamalar bağlanmış, bagajına kocaman bir "yeni evli" yazısı yapıştırılmış parlak siyah üstü açık arabayı işaret eder. "Yetmiş yaşında olmalı."

Boston'daki arabam, ara sıra çalışmayı bırakmayı seçen ve birisi sırt çantamı çalmak için kırdığı için bir camı bantla yapıştırılmış, yirmi beş yıllık bir Jetta. Şu anda baktığımız arabadan yaklaşık bin yıl daha eski görünüyor.

"Bundan sonra buradan gidebilir miyiz?" Thomas, adamı ve Porsche'yi görmezden gelerek sordu.

Arabaları umursamıyor. Acil durumlar için bir arabası var, ama Boston'da T'nin hemen yanında yaşadığı için arabaya ihtiyaç olmadığını söylüyor. Bu, benim yıllardır sürdürdüğüm bir yaşam: diz boyu karda yürümek, sadece ayakta durma yeri olan bir otobüse binmek, otobüsün içi grip, RSV, COVID ve soğuk algınlığı virüsleriyle dolu, herkesin burnu akıyor, öksürüyor, sonra da kalın kışlık montumla terliyorum.

Geri dönmek istemiyorum.

Bu farkındalık bu kadar sert bir şekilde gelmemeliydi. Belki de şimdiye kadar bunu düşünmek hiç güvenli gelmemişti. Hayatımın büyük bir bölümünü

prestijli diplomalara ve gösterişli bir işe sahip olmanın, kendime ve herkese, benim de diğer Walsh çocukları gibi işe yaramaz biri olmadığımı, hayatımda yükseldiğimi kanıtlamanın tek yolu olduğuna inanarak geçirdim.

Ve meğer kimse umursamamış.

"Easton, dinliyor musun?" Thomas dirseğimi tutarak soruyor. "Buradan çıkabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ve onun elinden kurtuluyorum. "Sadece gösteriş için ayrılıyorlar, böylece yaşlılar isterlerse yatabilirler."

Karşı tarafta Elijah bana bakıyor. Şu anda somurtuyor olsa da smokin içinde çok yakışıklı.

"Ben de yaşlılardan biriyim," diyor Thomas, "ve yatmak istiyorum."

Bu gece onunla yatmamı mı bekliyor? Yapamaz, değil mi? Düğüne katılmanın inanılmaz bir cömertlik olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama ben onun burada olmasını bile istemedim ve biz birlikte değiliz, bu yüzden ona hiçbir şey borçlu değilim.

Belki birkaç gün sonra, ya da Boston'a döndüğümüzde. Şu anda yapamam.

"Gitmek istersen git," diyorum ona. "Ama ben baş nedimayım. Kelsey ne kadar kalırsa ben de o kadar kalacağım."

O başını sallar. "Senin kalıp kalmamanı umursamayacaktır ve bence ikimiz de bir gecede yeterince zarar verdik, sence de öyle değil mi? İki içki içtin, çok geç saatte yemek yedik ve sonra pasta yedin. Saat on bir geçti. Nedime görevini yerine getirdin."

Bu sözler omuzlarımda bir yük gibi duruyor. Şu anda duyduğum şey mi? Eğer kalırsam, tüm geleceğim bu olacak. Benden on bir yaş büyük bir adamın, birlikte olduğumuz iki yıl boyunca yaptığı gibi, attığım her adımda beni yargılaması olacak.

Sıcak havayı, iyi bir arabayı, yılda bir kez düğün pastası yemeyi ve nefesimi kesen türden bir aşkı istemekle hata ettiğimi söyleyecek.

Bin yıl endişeli ve dikkatli yaşamaktansa, yetmiş yıl vahşi ve özgür yaşamayı tercih ederim.

"Geliyorlar!" diye bağılıyor biri. Hawk, Kelsey'nin elini tutarak açık kapılardan ilk giren oluyor. İkisi de ışıltı ışıltı parlıyorlar.

Arabaya doğru giderken üzerlerine gül yaprakları yağıdırıyoruz. Onlarda, Elijah ve ben başka bir yol izleseydik birlikte yapabileceğimiz tüm şeyleri görüyorum.

Dün, Bridget hava durumu ve her şeyin mükemmel olması gerektiği konusunda çıldırırken, ben de ona bir şekilde hak veriyordum, ama bu onun haklı olduğu için değildi. Kelsey'nin düğününün mükemmel olması gerektiği için de değildi.

Çünkü kendimi Kelsey'nin yerine koyuyordum, Thomas ile evlendiğimi hayal ediyordum ve o durumda en önemli şey düğün olurdu, kiminle evlendiğim değil. Dün damadı Elijah olarak hayal etseydim, her şeyi çok farklı görürdüm. Kelsey gibi görürdüm ve bir kasırganın ortasında evlensek de, belediye binasında sadece ikimiz olsak da umurumda olmazdı.

Düğün, elde ettiğin sonuçtan daha önemliyse, bu muhtemelen hiç evlenmemen gerektiğini gösteren bir işarettir.

Thomas'a dönüyorum. "Kelsey'nin yardıma ihtiyacı var mı diye gelin süitine gideceğim. Sanırım arkaya park ediyorlar, o da oradan gizlice girecek. Bu iş bittiğinde konuşabiliriz, sonra sen oteline gidebilirsin, ben de after party'ye giderim."

Bu durumdan memnun görünüyor ve ben içeri girip büyük merdivene doğru ilerlerken masada bekleyeceğini söylüyor. Ancak merdivene ulaşmadan önce biri kolumu tutuyor.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Elijah dişlerini sıkarak sorar. O kadar yakın ki, nefesi saçlarımı okşuyor, çenesinin kılları kulağımı gıdıklıyor.

"Kelsey'nin yardıma ihtiyacı var mı diye bakacaktım."

"Onun senin yardıma ihtiyacı olmadığını biliyorsun," diyor ve beni kütüphaneye giden koridora çekiyor.

Zaten zayıflamaya başlamıştım. Zaten çıplak kolumdaki elinin sıcaklığını, Thomas'ın pürüzsüz elinden farklı olarak onun avucunun pürüzlülüğünü ezberlemeye başlamıştım. Zaten gözlerimi kapatmış, o ağzın boynumda, iç uyluklarımda nasıl hissettireceğini hayal etmeye başlamıştım.

Beni kütüphanenin tuvaletine çekiyor.

Ne olacağını biliyorum ve daha iyi bir insan burada olmazdı.

"Eğil, Easton," diye tıslar, arkasından kapıyı kilitler. "Eğil ve o lanet elbiseyi yukarı çek."

Onun sesini, sesindeki öfkeyi duyunca külotum ıslanıyor. Hayatım boyunca onu istedim, sadece onu, ve işte burada... beni başka biriyle görünce kendini kaybetmiş durumda.

O bana doğru yaklaşıırken, ben elbiseyi yukarı çekiyorum ve o da pantolonunun fermuarını açıyor. Pantolonu düşüyor, kemer tokası mermer zemine çarpıyor ve o benim külotumu yana kaydırıyor.

Parmakları içime giriyor ve tatminle homurdanıyor, sonra kendini benim açıklığıma hizalıyor — kalın, keskin bir baskı, gelecek olanın habercisi.

Gözlerim beklentiyle kapanmaya başlıyor. Bu olmadan nasıl yaşayacağım? Elijah'tan daha azıyla nasıl yetinebilirim ki? Elijah ve onun sert elleri, kalın penisi, boşaldığında çıkardığı homurtular?

O kadar hızlı ve sert bir şekilde içime giriyor ki, aynaya tutunarak kendimi zar zor tutabiliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Bu zaten çok fazla. Geri çekilirken kalçalarımı kavlıyor ve sonra tekrar içime giriyor.

Bir an nefes alamıyorum. İçim yanıyor, onu sıkıca sarıyorum, geriye doğru itiyorum, daha fazlasını istiyorum.

Çekiliyor ve aynı sertlikle tekrar içeri giriyor, kıcıma bir kez, sonra ikinci kez vuruyor.

Aman Tanrım. Sanırım çoktan boşalmak üzereyim. "Lütfen yavaşla," diye fısıldıyorum.

"Neden?" diye soruyor, kulağıma sertçe. "Çünkü bitmesini istemiyorsun? Lanet olsun, bir düşün."

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, beni doruğa ulaştırmak için *kasten* yapıyor.

"Neden önemli ki?" diye soruyorum, ellerimle muslukları kavrayarak kendimi yerinde tutmaya çalışıyorum. "Ne olursa olsun seninle olmayacak."

"Sen. Daha fazlasını. Hak ediyorsun." Her kelimeyi bir itmeye zamanlıyor.

Bacaklarım titremeye başladı ve ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen yavaşla."

"Boşalmanı istiyorum," diye kulağıma homurdanıyor. "Boşalmanı ve oraya geri dönmeni istiyorum, onunla kalırsan bir daha asla bu kadar iyi olmayacağını bilerek."

O tam bir pislik, ama yine de... sözleri midemi burkuyor, omurgamı gerginleştiriyor ve hayatım buna bağlı olsa bile durduramayacağım sessiz bir çığlıkla boşalıyorum.

"İşte," diye tısladı, içime boşalırken. "İşte bu."

Yansımamıza bakarak yüzünü izliyorum. Gözleri zar zor açık, ama külotumu yerine takarken yüzünde acımasız bir memnuniyet var.

Bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. "Şimdi oraya geri dön, bacaklarından damlayan spermimle, onun istediğin kişi olduğunu varsaymaya çalış."

"Bu yüzden mi yaptın?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Bu, arzu ya da ilgiyle hiç alakalı değil miydi? Bu sadece kıskanç bir pislik olup, benim başka biriyle yaşayabileceğim şeyi mahvetmek istemesi miydi?

"Onu nasıl davet edebildin?" diye karşılık veriyor, burun delikleri genişleyerek. "Benim sorum bu. Bunun beni bütün gün mahvedeceğini biliyor olmalıydın."

Elbisemi aşağı çekip ona dönerek, "Onu ben davet etmedim. Kelsey davet etti. Bana sürpriz yapacağını düşünmüştü. Ve eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa..." Sesim çatladığında zorlukla yutkunuyorum. "Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden bir kez bile beni görmeye gelmeyi teklif etmedin? Ya da annen için endişeleniyorsan, beni seni ziyarete davet et. Eylül başında dört gün boşum. Bana sor."

Aslında ona yalvarıyorum. Beni geri istemesini, birazcık bile olsa, yalvarıyorum. Beş yıl önce beni reddettiği halde, bu noktaya geldiğimize inanamıyorum, ama geldik işte. "Seni seviyorum, Elijah. Seni *hep* sevdim. Bunun nasıl yürüyeceğini söyle bana. Bir hafta sonu seç, herhangi bir hafta sonu, ben oradayım."

Omuzları çöküyor. Yüzümdeki gözyaşını siliyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Easton, çok üzgünüm. Bu iyi bir fikir değil."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Yani beni sadece kullanıyordun? Hepsi bu muydu?"

"Tabii ki hayır," diyor. "Sadece daha fazlası olamaz."

Kahkaham mutlu olmaktan çok histerik. "Senin için her şeyden vazgeçerdim Elijah ve neredeyse her şeyi affederdim. Ama bunu affedebileceğimden emin değilim."

Dışarı çıkıyorum. Tanrıya şükür, koridorda kimse yok. Ağlayarak odama doğru sendeleyerek yürüyorum. Ve kendime, Elijah Cabot için son kez ağlayacağıma yemin ediyorum.

Artık kimseyi etkilemeye çalışmayacağım. Oak Bluff sakinlerini etkilemeye çalışmayacağım. İnsanların benim veya ailem hakkında ne düşündüğünü umursamayacağım.

Artık bıktım.

ELIJAH

G, lanet olsun.

O gittikten sonra duvara yaslandım. Tamamen haklıydı. Kıskançlık ve bencillik yüzünden yaptım. Bütün gün onun varlığı ve ona davranış şekli yüzünden öfkelenerek geçirdim. O, bir parça kek aldığında ona attığı o lanet bakış beni neredeyse bitiriyordu. Kendimi kontrol altında tutmak için bütün gece onlardan uzak durdum.

Her şeyi mahvetmeye çalıştım. O, onun verebileceği şeylere layık: harika bir kariyer ve bir aile. Ama aynı zamanda sevdiği biriyle, onun yürüdüğü yeri taparcasına seven biriyle birlikte olmaya da layık. O kişi o değil.

O benim. Her ikisi de benim. Ama ona bu riski aldirmek çok bencilce olurdu. Oak Bluff'a dönmenin, ara sıra da olsa, onun için ne anlama geldiğini biliyorum ve aksi takdirde asla normal bir hayatımız olamaz. Aynı yerde olabilmemiz için on yıllar geçmesi gerekebilir.

Aşağı iniyorum. Eğer onu dinlemeye ikna edersem, after partide özür dilemenin bir yolunu bulacağım.

Bu büyük bir "eğer"dir.

Ona söylediğim onca kötü şeyden sonra neden yapsın ki? Onu o kadar uğraştırdıktan sonra?

Betty, yorgunluktan bitkin bir halde fuayede duruyor. Bana, yan taraftaki kulübeye gitmesine yardım etmemi istiyor. Zar zor sahip olduğum nezaketi toplayarak, seve seve yardım edeceğimi söylüyorum.

Betty yanımda topallayarak yürüyor, çakıl yolda yürürken destek için koluma tutunuyor. "Bu topuklu ayakkabıları giymemeliydim," diyor Betty. "Ama Easton'ın giydiği ayakkabılarla kıyaslanamazlar, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. Easton o ayakkabılarla bir milyon dolarlık görünüyordu.

Özellikle de elbisesi beline kadar çıkmışken. "Doğru," diyorum dalgın dalgın.

"Sizin ikinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum," diyor. "Aslında, bir dereceye kadar biliyorum, ama Carol bana bunun karmaşık olduğunu söyleyip duruyor. Ama iki gün boyunca sıkıntıdan patladık, umarım aranızdaki sorunları çözersiniz."

Ona bakıyorum. "Hangi günler?"

"Yaptığımız o yolculuk! Carol, yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi, bu yüzden Paul'un devre mülk sahibi olduğu berbat bir golf tesisine gittik. Ben golf bile oynamam."

Gülüyorum. Easton, büyükannemin bize *yardım etmek* için bunu yaptığına asla inanmaz.

"Senin ona aşık olduğun kadar onun da sana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor Betty.

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle.

O, anahtarını oynatarak başını sallar. "Anladım. Sadece emin olmak istedim. O ahmağı geri kazanmasına yardım etmeye çalıştığıma inanmıyorum. Aptalca davranmaya çalışma, tamam mı? Bunu çözebilirsin."

Gülüşüm kaybolur ve cevap olarak verdiğim gülümseme sertleşir. "O kadar basit değil."

"Eminim, kendine söylediğinden çok daha basit bir şeydir," diye karşılık verdi.

Ama öyle değil. Easton, Oak Bluff'tan olabildiğince uzak tutulmalı, hepsi bu. Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırım ve vazgeçiyorum da. En çok istediğim şey o olmasına rağmen, *ondan* vazgeçiyorum.

Resepsiyon çadırına geri dönüyorum, ama Easton'ın oturduğu masa boş. Bir nedenden dolayı kek parçalarını kağıt peçetelere saran büyükannemi buluyorum.

"Easton'ı gördün mü?" diye soruyorum.

Büyükannem kek dilimlerinin üstünden başını kaldırıyor ve bana üzgün bir bakış atıyor. "Gitti tatlım. Erkek arkadaşıyla tartışıyor gibi görünüyordu ve birlikte gittiler."

Siktir.

After partide olacağına emindim... Kelsey'nin baş nedimesi. Onun gelmemesi benimle mi ilgili? Tanrım, umarım değildir.

Kıskançtım ve evet, bir şey anlatmaya çalışıyordum - Thomas'la birlikte olmaması gerektiğini, bu yalnız kalmak anlamına gelse bile - ama bunun yerine onu ona mı itmiş oldum?

"Ona çocuk muamelesi yapıyor," diyorum. "Fark ettin mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "O tek değil."

Bir sandalyeye çöküyorum. "Onu çocuk gibi davrandığımı mı ima ediyorsun? Ne şekilde?"

"Tüm detayları bilmiyorum Elijah, ama bazı tahminlerim var." Bana en yakın sandalyeyi çekip oturur. "O kızı o kadar çok seviyorsun ki, mantıklı düşünemiyorsun, ama aynı zamanda çok erken büyümek zorunda kaldın ve herkese bakmanın senin görevin olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden ya Boston'dayken Kelsey'e anneni emanet edemediğin için onunla birlikte değilsin..."

"Tabii ki Kelsey'e güveniyorum."

Derin bir nefes alır. "Biliyorum. Bu da ikinci seçenek anlamına geliyor: Easton *seni* ziyarete geldiğinde ona güvenmiyorsun."

Gözlerimi kırpyorum. Beklediğimden daha yakın bir noktaya geldi, ama birçok nüansı kaçırmış. "O kadar basit değil," on beş dakika içinde ikinci kez tartışıyorum. "Ailesi berbat durumda."

"Hiç de basit olmadığına eminim," diyor. "Ancak benim demek istediğim şu. Onu, hala aşık olmak istemediğin o güzel genç kızmış gibi koruyorsun, ama o aslında bu ailenin tamamından daha yüksek dereceli bir yetişkin. Onun yerine kararlar verme hakkını sana ne veriyor? Bunun seni ünlü televizyon doktorundan ne kadar daha iyi yaptığını söyle bana. Dürüst olmak gerekirse, bu seni Thomas'tan daha *kötü* yapıyor. Çünkü o onun kalbini kırmıyor, ama sen kıryorsun."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Bunun tamamen farklı bir durum olduğunu savunmak istiyorum. Thomas'ın ona erken yatmasını ve pizza yememesini söylemesi, onu berbat ailesinden uzak tutmakla aynı şey değil. Ama benim istediğim kadar farklı da değil. "Kardeşleri etrafta olursa, o kız hapisaneye düşecek, büyükanne. İnan bana."

Büyükanne ayağa kalkarken omzumu sıkıyor, sonra kekin peçetesini alıyor. "Bundan şüphem yok. Ama ona saygı duymuyorsan

yeterince saygı duymuyorsan, onu hak etmiyorsun demektir. Onu yetenekli bir yetişkin olarak göremeyen bir adamla birlikte olmaktansa, kek yemesini istemeyen bir adamla birlikte olması daha iyidir."

Acı bir şekilde gülüyorum. "Easton, senin burada onu *savunduğuna* asla inanmaz."

Büyükannem gülümser. "Eh, o hala gerçek bir doktor değil. Bu konuda ısrarcıyım."

O eve doğru dönerken, ben önümdeki dans pistinde kalan birkaç kişiyi izliyorum. Büyükannem haklıydı: Hayatım boyunca herkese bakmam gerektiğini düşündüm. Easton eve gelip bir şeye karışırsa kendimi affedemem, ama belki de bunu onun bilmesi gerekir.

Belki de onu zeki bir yetişkin gibi davranırsam, ikimizin de kabul edebileceği bir çözüm bulabiliriz. Tabii onu henüz kaybetmemişsem.

Evin diğer tarafına doğru ilerliyorum. Burada, after party başlamış ve bas sesleri yankılanıyor. Bir disko topu, yanıp sönen ışıklar ve Hawk'ın evlilik teklifini yaptığı dönme dolap şeklinde bir tekila luge var. Çadırın hemen dışına bir yemek kamyonu gelmiş ve yağlı pizzalardan büyük dilimler servis ediyor. DJ ise kalabalığa "Gürültü yapın!" diye bağıyor.

Easton için her şeyi mahvettim. Yaptığım şeyden sonra, onun buraya geri gelip, hiçbir şey olmamış gibi topuklu ayakkabılarını çıkarıp tekila luge'dan shot içmesi kesinlikle mümkün değil.

"Hey." Hawk omzuma elini koydu. Smokinini çıkarmış, after party için New Orleans temalı çılgın bir kıyafet giymişti. Kelsey'nin de ona uygun bir kıyafeti olduğuna bahse girerim. "Gelininizi gördünüz mü?"

Etrafa bakındım. "Aslında burada olduğunu sanıyordum."

Diliyle yanağının içini dürttü. "Gelin süitine giyinmeye gittiğini söyledi, ama annen de onunla birlikteydi ve bir süredir ortada yoklar."

Gözlerinde en ufak bir endişe var, "*Anneni kontrol etmek bana düşmez, ama ben onun için endişeleniyorum*" diyen bir uyarı.

endi

şele İyi bir adam. Kız kardeşim için mükemmel bir adam.

niyo "Gidip bakayım," diyorum, midem zaten
rum

"Muhtemelen bir şey yoktur."

İkinci kata çıkan merdivenlere yöneliyorum. Annem son birkaç gündür iyi gidiyor, ama bu çok yorucu olmalı. Geceyi çoğunlukla anneme göz kulak olarak geçirdim. Umarım Kelsey şimdi ona bakmakla uğraşmak zorunda kalmamıştır. Büyükanнем diğer merdivenden yukarı çıkarken ben de sahanlığa varıyorum.

Aramızda, gelin süitinde bir tartışma yaşanıyor. Annem, nadiren duyduğumuz keskin bir ses tonuyla konuşuyor. "Sana yapacağımı söyledim ve yapacağım," diyor sert bir sesle.

"Balayım boyunca bu yükün altında ezilmek istemiyorum," diye yalvarıyor Kelsey. "Hadi ama anne. Hawk ve ben uzun bir süre boyunca son kez baş başa kalacağız ve..."

"Bu saçmalık," diyor annem. "Sen *ölmüyorsun*, Kelsey. Yapacağım, ama burada değil. Başka çok işim var. Ve hala emin değilim."

Kapı aralık. Kapıyı iterek açıyorum. Büyükanнем de peşimden geliyor. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

İki çift endişeli göz benim yönüme doğru dönüyor. "Hiçbir şey," diyorlar aynı anda.

Elimi saçlarımın arasına sokuyorum. Tanrım, çok yorgunum. Herkesi yönetmekten ve herkes için endişelenmekten yoruldum. İstedğim tek şeyi feda etmekten yoruldum. "Söyle bana," diye iç çekiyorum.

"Elijah," der kardeşim gergin bir sesle, "seni seviyorum, ama ben 29 yaşında bir kadını ve 59 yaşındaki annemle *özel* bir *konuşma* yapıyorum ve bu seni ilgilendirmez."

Çenemi sıkıyorum. "Tabii ki beni ilgilendirir. Hasta annemin yapması gereken şeyler varsa, bu beni ilgilendirir. Balayın mahvolacaksa, bu beni ilgilendirir."

"Sadece kulak misafiri olduğun bir şeyden *endişe* duymam, bunun senin sorumluluğun olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verir Kelsey. "Her duruma sanki yanan bir bina gibi aceleyle giriyorsun, ama burada kimse senin yardımına ihtiyaç duymuyor ya da istemiyor."

Büyükanнем kaşlarını kaldırır. *Gördün mü?* diye sorar kaşları.

Şu anda olanlar annemi hasta ederse, bu benim sorumluluğum *olur*. Bunu söylemek için can atıyorum. Ama Kelsey de *haklı*. Büyükanmem haklıydı. Muhtemelen her şeyi yönetmeme, her konuşmayı izlememe, her sorunu çözmeme ihtiyaçları yok. Hayır, kesinlikle yok.

Baş döndürücü, gerçeküstü bir an için, sanki uçup gidiyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir ip kesilmiş ve ben sürükleniyormuşum gibi.

Ama belki de sadece özgür kaldım.

"Easton'ı bulmam lazım," diye fısıldıyorum, ağzım açık, sesim panikle kısılmış. "Thomas'a evet demesini engellemeliyim."

"Easton mu?" diye annem ve Kelsey aynı anda söylüyorlar.

Büyükanmem başını sallar. "İkinizin, onun ona deli olduğunu ve *her zaman* ona deli olduğunu nasıl *fark* etmediğiniz kesinlikle şaşırtıcı," der ve bana döner. "Zaman kaybetmeyi bırak, evlat, git onu bul."

Bunun üzerine kapıdan dışarı fırlarım.

AŞAĞIYA İNİYOR *UM*. Tanrıya şükür, kimsenin yoluna çıkmamak için arabamı garaj yoluna değil sokağa park etmişim. Arabama koşuyorum ve donup kalıyorum. *Thomas'ın nerede kaldığını söylemişlerdi?*

Ritz değildi. *Kahretsin*.

Georgian.

Otel adını GPS'e girip yolda Easton'a mesaj attım.

Önceki olay için çok üzgünüm. Mesajı gördüğünde beni arayabilir misin? Önemli bir şey var.

French Quarter'daki trafik deli gibi ve yaklaştıkça arabayı bırakıp koşmak geliyor içimden. Sonunda dairesel park yerine varıyorum ve anahtarı kontakta bırakarak arabadan atlıyorum.

"Bayım," diyor bellboy sert bir sesle, "bunu yapamazsınız..."

"Anahtarlar arabada," diye arkama dönüp bağıriyorum. "Bir dakika sonra dönerim!"

Muhtemelen dönmeyeceğim. Bırakın çekiciyle çekilsin. Bana kalırsa, arabayı alsın gitsin. Sadece Thomas'la yeniden bir araya gelmesini engellemem lazım, tabii çok geç kalmadıysam.

Resepsiyonda bir sıra insan var, hepsinin önüne geçiyorum.

"Üzgünüm, ama bu acil bir durum," diyorum resepsiyon görevlisine ve bana ters ters bakan otel misafirine. "Bir misafirinizle hemen görüşmem gerekiyor... acil bir durum var ve telefonu açmıyor."

"Üzgünüm efendim," diyor kadın kibarca. "Konuklarımızın oda numaralarını veremeyiz. Ama birine sizin için odayı aramasını söyleyebilirim."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Onlara telefon ettirmek, Easton ve Thomas odada ve *Easton* telefona cevap verirse işe yarar. Thomas onu soyunmaya çalışıyor ya da evlenme teklifinde bulunuyorsa, bunun olasılığı ne kadar?

Kadına başımı sallarım. "Tamam."

"Müdürümüz birazdan sizinle görüşecek," diyor.

Siktir. Bu ne kadar sürecektir ve işe yaramazsa ne yapacağım?

Kısaca her kapıyı çalmak aklıma geliyor, ama bu büyüklükte bir otelde kaç tane oda var ki? Sanırım önce müdürün önerisini deneyeceğim.

Bir dakika sonra, sıkılmış görünümlü bir adam yavaşça yaklaşır ve yorgun gözlerle bana kaşlarını çatarak bakar. "Bir misafirle iletişime geçmemizi mi istiyorsunuz?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. "Acil bir durum." "Ne tür bir acil durum?"

"Bu özel bir mesele," diye cevap veriyorum, büyükannemin kibirli tavrını taklit ederek. Şaşırtıcı bir şekilde, işe yarıyor.

"Konuğun adı nedir?" diye sorar ve bilgisayarda bir şey açar.

"Thomas Prescott," diye cevap veriyorum. Adam kaşlarını kaldırıyor. Thomas Prescott'un buradaki en ünlü kişi olduğunu ve adamın hemen şüphelendiğini tahmin ediyorum. "Ona ihtiyacım yok," diye açıklıyorum, "ama yanında biri var. Easton Walsh. Easton'a ulaşmamız gerekiyor."

Bir süre sonra numarayı çevirir. Çaldığını duyuyorum ama kimse cevap vermiyor.

Omuzlarını silkiyor. "Üzgünüm. Telefonu açmıyorlar." Kahretsin.

Etrafımda başka bir çözüm arıyorum ama bulamıyorum. Hawk, bir keresinde bir otel lobisinde oturup sabahları Kelsey'nin geçmesini izlemeyi planladığını söylemişti. Ben de aynısını yapabilirim. Sabaha kadar bekleyebilirim. Ama şu anda telefona cevap vermiyorlarsa, Kelsey onunla yeniden bir araya gelmiştir diye düşünüyorum.

Dışarı çıkıp arabaya biniyorum, moralim bozuk.

Bellboy beni azarlamaya başlar ama ben çok yorgun ve moralsiz olduğum için ona siktir git bile diyemeden arabayla uzaklaşıyorum.

Tanrım, bunun zamanlaması... berbattı. Ve şimdi çok geç.

Mahalleye varıyorum ve eve dönmeye hazır olmadığım için çok yavaş sürüyorum.

Ama uzaktan bir şey görüyorum. Uzun farlarımı yakıyorum, umutlanmamaya çalışıyorum ve...

Belki de o kadar geç kalmamışımdır.

EASTON

"Sadece bir dakika sürer," dedi Thomas üç kez, sonunda onunla birlikte caddede yürüyüşe çıkmayı kabul etmeden önce.

Elijah sadece bir kez sormak zorunda kalırdı.

O açıkça endişeli, ama Thomas stresli olduğunda, elimi kullanarak saçlarını geriye doğru düzeltmek ya da omzunu ovmak istemiyorum. İşler onun için kötü gittiğinde, işler benim için de kötü gitme ihtimaline karşı kendimi hazırlıyorum.

Elijah için ise, kötü şeyleri dışarıda tutan bir sineklik olmak, parlak bir günde aşırı güneşi engelleyen bir gölge olmak istedim. Thomas'ın benim onun adına bu şeyler için endişelenmeme asla *gerek* kalmayacağını kendime söylemeye çalışabilirdim, ama aslında durum hiç de öyle değil. Sadece, onu sevdiysem bile - ki sevdiğimi sanmıyorum - onu doğru şekilde sevmedim. Onu, kendisine bir fayda sağlayacaksa kendimi yok edecek kadar sevmedim. Evet, onunla çıkarken fedakarlıklar yaptım, ama bunları onu mutlu etmek için yapmadım, sadece daha iyi bir insanın vazgeçebileceği şeyler gibi göründükleri için yaptım. Güneş, patates cipsi, geç saatlere kadar uyanık kalmak, akşam yemeğinde bir içki? Bunları savunmak imkansızdı. Ama bana hayali Dış Moğolistan'a taşınmak olduğunu söyleseydi, "*Bensiz eğlenmene bak*" derdim. Onu gerçekten öncelikli tutacak kadar umursamıyorum.

Belki de gerçekten çekindiği gerçek neden, bunu benden önce fark etmiş olmasıdır.

Bu yürüyüşün ikinci bloğuna geldiğimizde iç çekiyorum, ki bu blok onun oteline doğru olan yönde. Benim 10 cm topuklu ayakkabı giydiğimi fark etmemiş gibi görünüyor, ama fark etmeliydi, çünkü artık ondan daha uzunum. Eğer planı buysa, kesinlikle onun odasına kadar yürümeyeceğim.

Ayaklarım ağrıyor, kalbim kırık ve tek istediğim şey yatağıma kıvrılıp yatmak.

"Daha fazla yürüyemem Thomas," diyorum ona. "Üzgünüm. Gerçekten gitmem gerek..."

"Romantik bir evlilik teklifi istediğini söylemiştin, ben de istediğini yapmaya çalışıyorum," diye tartışıyor. "En fazla bir blok daha var."

Oh. Tanrım.

Hayır. Hayır.

Bunu burada ya da bu gece yapmak istemedim, ama onun evlenme teklifine kesinlikle izin veremem. Kelsey ve Hawk'ı merdivenlerde uğurlarken şüphelenmiştim. Kütüphaneden çıktığımda kesin olarak anladım.

Elijah'tan daha iyisini hak ediyorum, taahhüt veremeyen ve az önce yaptığı pislikten sonra. Ama Thomas da Elijah'la birlikte gidecek bir kızdan daha iyisini hak ediyor. Tüm çirkin detayları bilmesine gerek yok. Sadece bittiğini bilmesi yeterli.

"Yapma," diyorum ona kararlı bir şekilde. İç çekerek, merdivenlere oturup topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya başlıyorum. "Sana evlenme teklif etmeni istemiyorum."

Yanımda oturur, dizlerini zorlamamak için takım elbisesinin pantolonunu yukarı çeker. "Sen dedin ki..."

"Yanılmışım," diye fısıldıyorum. Elini tutuyorum. "Sana evlenme teklif etmeni istemiyorum, Thomas. Biz birbirimize ait değiliz."

"Ne?" diye sorar Thomas, ağzı şaşkınlıkla açık kalır. "Senin istediğin her şeyi yapmaya hazırım."

Ona bunun kendi hatası olduğunu düşündürmek daha kolay olurdu ve bir bakıma öyle de sayılır — eğer zamanında evlenme teklif etseydi, bunların çoğu yaşanmazdı ve şu anda düğün hazırlıklarıyla uğraşır olurdum. Ama bu da dürüstçe olmaz. Onun yaptıkları yüzünden bitirmiyorum — sadece o bunu yaparken kendimle ilgili bazı şeyleri keşfettim.

"Birkaç hafta önce, ayrılığımızı sadece tereddütlere bağlamıştım, biliyor musun? Ama aslında... Bence *şimdi* tereddüt eden sensin, Thomas. Yalnız kalmak istedin ve ilk denemen berbattı, bu yüzden sanki bir hata yapmışsın gibi bana geri döndün. Ama

eksik olduğunu düşündüğün şeyler... hala eksik. İlişkimizi bitirdiğinde anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum."

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Saçmalık. Bu bizim eksikliklerimizle ilgili değil.

Mesele o."

Kafamı sallıyorum. "Öyle, ama aynı zamanda değil. Elijah ile birlikte değilim. Instagram'da gördüğün her şey mi? Hepsi sahteydi, sadece seni kışkandırmak için."

"Dalga geçiyorsun," diye inler. "Yatı erken terk ettim."

İçimde öfke alevleniyor, ama onu bastırıyorum. "Yatı terk ettin çünkü yalnızdın, hatırladın mı? Tekrar bekar olmak zor, benim için de zor olacak. Ama son birkaç gündür Kelsey'i izleyerek bir şey öğrendim. Düşünü mahvolacak gibi görüldüğünde, o umursamadı. O sadece Hawk ile evlenmek istiyor ve Hawk da umursamıyor çünkü o da sadece onunla evlenmek istiyor. Bizim için durum böyle olmazdı."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Ne demek istediğini anlamadım. Düşününün nasıl olacağına önem vermem, *seninle* evlenmeye önem vermeyeceğim anlamına gelmez. Bu iki şey birbirini dışlayan şeyler değil."

"Belki öyle," diye kabul ediyorum. "Ama bir an için, her şeyin önemsiz olduğu kadar çok sevdiğin biriyle evlendiğini hayal etmeni istiyorum. Henüz o noktada değiliz. Bence sen iyi bir koca olursun. Sen de benim iyi bir eş olacağımı düşünüyorsun. Ama evlilik uzun bir süreç ve zor olduğu söyleniyor. En azından Kelsey ve Hawk'ın şu anda sahip olduğu sihirli başlangıcı hak etmiyor muyuz?"

Kaşlarını çatıyor. "Bunun bir kısmı zamanla gelir. Biriyle bir hayat kurarsın, çocukların olur ve bu tür bir bağlılık büyür."

Sanki görücü usulü evlilik yapıyormuşuz gibi konuşuyor ve bir bakıma öyle de olacaktı.

O bir eş istediği için onun için ayarlandı ve o, televizyona uygun ve zeki birini tercih etti. Benim için ayarlandı çünkü ben iyi bir baba olacak, kariyerimin benim için önemli olduğunu anlayacak, ama Elijah'ın yaptığı gibi beni incitmeyecek birini istiyordum. Bazı görücü usulü evlilikler iyi sonuçlanır,

ama ben artık bununla yetinmek istemiyorum. Kelsey ve Hawk'ın sahip olduğu şeyi, Elijah ve benim sahip olabileceğimiz şeyi istiyorum, yoksa hiçbir şey istemiyorum.

"Thomas, evlenmek istediğin kadar çok istediğin birini bul, öyle ki düğün gününde yağmur yağsa bile farkına bile varmayacaksın. Senin için bunu istiyorum, kendim için de istiyorum ve bu kadar yolu boşuna geldiğin için çok üzgünüm."

Dudaklarımı alnına bastırıp ayakkabılarımı alıp eve doğru yöneldim. Peşimden gelmemesi beni rahatlattı.

Bugün yorucu, üzücü ve uzun bir gün oldu. Elijah ile olan romantik ilişkimizin sona ermesiyle hala başa çıkmaya çalışıyordum, ama şimdi de yeni filizlenen arkadaşlığımızı da kaybettim. Onsuz gelecek bir uçurum gibi görünüyor. Araştırmam güvende olabilir - Thomas'ın yine her şeyi mahvetmeyeceğini düşünüyorum ve fonu yazılı olarak onayladım - ama bu, okuldaki herkesin bana cüzzamlı gibi davranmasını engellemeyecek... Peki sonra ne olacak? Sanırım yeni bir laboratuvara taşınacağım - kimseyi tanımadığım bir laboratuvara. Yine sıfırdan başlayacağım.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Altımda zemini göremiyorum, bu yüzden keskin bir şey topuğumu deldiğinde çığlık atıyorum. Bir araba yaklaşırken ayağımın tabanını kaldırıp kontrol ediyorum ve araba beni tüm ihtişamıyla aydınlatıyor.

Kesikten kan elbisenin önünden aşağı damlıyor. O anda pes ediyorum.

İstesem de istemesem de gözyaşları yüzümden akıyor. Bu basit bir kendine acıma, ama siktir et. Yaşadığım geceden sonra biraz kendine acımayı hak ediyorum.

"Easton?"

Dönüyorum. Elijah arabasında oturmuş bana bakıyor.

Bu çok utanç verici. Bana öyle davrandıktan sonra ağlarken yakalanmak, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmak... Yapamıyorum. "Bir şeye bastım," diyorum, elimle gözyaşlarımı silerken. "Git buradan."

Gitmiyor. Tehlike ışıklarını yakıp arabasını sokakta bırakıyor, arabadan inip benim durduğum yere geliyor.

Kaldırıma diz çöküyor ve ayak bileğimi tutup tabanımı kendisi kontrol ediyor.

"Ben hallederim Elijah. Doktor olan benim, unuttun mu?"

Gülümsemesi nazik... ve garip bir şekilde umut dolu. "Neredeyse unutmuştum.

Bu konuda çok mütevazısın."

Bir saat önce tuvalette ona yaptıklarımla alay eden adama ne oldu bilmiyorum. O unutmuş gibi görünüyor ama ben unutmadım.

Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve birkaç metre ötedeki bir istinat duvarına taşıyor. "Dur," diyorum. "Bir saat önce beni kullanmışsın gibi bu ağabeylik numarasını çekemezsin ve..."

"Özür dilerim." Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakmamı sağladı. "Çok özür dilerim. Kıskanç, bencil ve öfkeliydim, Thomas'ın oteline gidip seni bulmaya çalıştım, en azından özür dilemek için, ama umarım bundan daha fazlası için, ve..." Durdu, etrafına bakındı. "Bu arada, neden yalnızsın ve ağlıyorsun?"

"Ayağım kanıyor, aptal," diyorum, daha önce olduğundan daha fazla ağlayarak.

O, içinden gülüyor. "Easton, on yaşındayken hareket halindeki bir arabadan atıldığını gördüm ve sen neredeyse hiç yüzünü buruşturmadın. Ayağındaki bir cam parçası için ağlaman mümkün değil."

Tanrım, bu gece daha da kötüye gidebilir mi? Hiçbir şey olmamış gibi davranmasına ve onun önünde yine onun için ağlamama inanamıyorum. Bıktım artık. Ayağımda cam parçası ve elbisemde kan olması umurumda değil.

"Siktir git," diye bağıryorum. Aşağı atlamaya çalışıyorum ama o öne çıkıp beni yerinde tutuyor.

"Lütfen kal," diyor, "ve beni dinle."

Tanrım, göğsümdeki bu çarpıntıdan, bu umuttan nefret ediyorum. Elijah onu defalarca öldürmeye çalışmasına rağmen neden hala yok olamadı? Beş yıl önce, bu gece banyoda.

"Kişilik değişikliklerinden dolayı boynum tutuldu, Elijah," diyorum ona, ama istediğim kadar kızgın gelmiyorum.

"Biliyorum," diyor, "ama bu, başa çıkman gereken son değişiklik olacak, yemin ederim."

Kızgın kalmak istiyorum. Yargımı saklı tutmak istiyorum. Zaten bu bir mücadele. "Muhtemelen arabayı sokaktan çıkarmalısın,"

diyorum.

Kafasını sallar. "Bunu yıllardır söylemek istiyordum. Araba en son endişelendiğim şey. Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Uzun zamandır seni koruduğumu sanıyordum, ama bu geceye kadar fark etmemiştim ki... buna ihtiyacın yok. Sen zekisin, yeteneklisin ve kendi kararlarını vermeyi hak ediyorsun."

Yanımda oturur. Yapmamam gerekse de elimi tutmasına izin veririm.

"Neye karar vereyim?" diye soruyorum zayıf bir sesle.

"Beş yıl önce olanlardan başlayalım," diyor.

Gözlerimi devirdim. "Sen ilişkimizi bitirdiğinde mi? Bunu çoktan konuştuk."

O başını sallar. "Hayır. Ondan önce. Seni bıraktıktan sonra olanları konuşalım."

ELIJAH

Easton'ı çok uzun, çok uzun süre bekledim.

Onu istediğimi fark etmeden önce bile onu istiyordum. Bütün o yıllar boyunca bana evleneceğimizi söyleyip durdu. Ben gülmüştüm, ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu.

Ve bunu fark ettikten sonra bile, onun çok genç olduğunu biliyordum. Üniversite ve tıp fakültesindeki zamanının tek bir dakikasını bile memleketindeki bir adamı düşünerek geçirmesini istemedim. Daha uzun süre beklemeyi planlamıştım, ama o gece partide, odanın diğer ucundan bana gülümsediğinde, sanki benim etkisiz hale getiremediğim bir bomba kurmuş gibiydi. Sanki hemen oraya gitmezsem ortadan kaybolacakmış gibi ona doğru yürüdüm ve birkaç dakika sonra garajda onu soyuyordum.

Onu bıraktıktan sonra uyuyamadım. Hala konuşmamız gereken şeyler vardı. Benim adıma hiçbir şeyden vazgeçmesini istemiyordum, ama bu ilişki daha ileri gitmeden önce neden en azından yarı zamanımı Oak Bluff'ta geçirmek zorunda olduğumu anlaması gerekiyordu ve bunun için ona annemden bahsetmem gerekiyordu.

Her şeyin yoluna gireceğinden o kadar emindim ki, Easton'ın kış tatili başlamadan önce Boston'a uçabileceğim hafta sonlarını planlamak için sabahladım. Hatta uçak bileti bile aldım.

Şafak sökmeden önce uyumayı tamamen bıraktım ve aşağı indim, ana kata ulaştığımda donuyordum. Dışarıda, gri-siyah sabah havasında, ön verandada bir yumru oturuyordu. Yaklaştıkça onun Easton'ın babası Bud Walsh olduğunu fark ettim.

Belki bizim birlikte olduğumuzu duymuştu. Belki biri bizi partide görmüştü. Ne düşündüğü önemli değildi, Easton babasının intikamını almak için buraya gelmek için çok yaşlıydı ve ben onun gibi kötü bir ebeveyn olan bir adamdan hakaret kabul etmeyecektim.

Uyuyordu, başı verandanın korkuluğuna yaslanmış, ama kapıyı açtığımda homurdanarak uyandı ve buraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

Beni gördüğünde hatırlamış gibi göründü.

"Planın nedir, Elijah?" diye sordu, sesi yorgun ama ayık. "Planım mı?"

Ellerini traşlı kafasının üzerinde gezdirdi. "Seni evin önünde kızım la gördüm, bu yüzden lanet planının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kapıyı çarpıp uzaklaşmak istedim. Bu pislik herif nereden çıkıp endişeli bir ebeveyn gibi davranmaya başladı?

"O daha çocukken gözünü morartmıştın, şimdi de umursuyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?"

Gözü seğirdi. "Her şeyi mahvettim," dedi. "Rehabilitasyona da gittim."

Annem onu oraya götürdüğü için bunu çok iyi biliyordum. O iki hafta boyunca Kelsey ve Easton'ı Amelia Adası'na götürdüm, ama hiçbir faydası olmadı. Bir ay içinde yine içmeye başladı.

Ayağa kalktı ve verandanın korkuluğuna yaslandı. "Batırmış olsam da olmasam da hala endişelenebilirim. O yüzden planının ne olduğunu bilmek istiyorum. Annen hasta, bu yüzden Oak Bluff'tan ayrılmayacaksın. Bunu biliyorum."

Donakaldım. Annemin hastalığı çok iyi saklanan bir sır olmalıydı, ama Bud Walsh biliyorsa, biri konuşmuştu. Ya da belki, evden çıkması nadir olduğu için, insanlar kendileri anlamışlardı. *Siktir*. "Easton'a söylemedin, değil mi?"

Sanki hayatında gördüğü en büyük aptal benmişim gibi bana kaşlarını çattı. "Tabii ki Easton'a söylemedim. Sence buraya geri dönmesi için bir neden daha mı lazım?"

Bıktım artık. Bud Walsh'un sanki sorun benmişim ve o da Easton'ın koruyucusuymuş gibi davranmasını dinlemeyecektim. O pislik ona bir kez bile göz kulak olmamıştı.

İçeri girip mutfığa doğru yürüdüm. İsterseniz beni takip edebilirdi, ya da daha iyisi, siktirip gidebilirdi. Ne yazık ki beni takip etti.

O masaya davetsizce çökmüşken, ben su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum Bud," dedim. Bir gün benim kayınpederim olacaktı. Onu dışarıda bırakmamamın tek nedeni buydu.

"Çünkü bunu iyice düşünmedin ve bilmediğin bazı şeyler var. Sırayla görüşeceğinizi düşünüyorsunuz, değil mi? O seni görmeye gelecek, sen onu görmeye gideceksin. Ama onu *tanıyorsun*. Annen hasta olduğu için sürekli buraya gelecek, hafta sonları boş vakti olmayacak ama yine de onları feda edecek."

Onun karşısındaki sandalyeye çöktüm, kahveyi unuttum. Bud Walsh'un ağzından çıkan onca saçmalık varken, neden *şimdi* mantıklı konuşmaya başlamıştı?

"Bir çaresini bulurum," diye iç çekerek söyledim. Muhtemelen haklıydı, ama onu bırakamazdım. Bunun için çok uzun süre beklemiştim.

Kafasını salladı. "Sana ilginç bir hikaye anlatayım, Elijah. Çocukken yanan evi hatırlıyor musun? Sean'ın sınıf arkadaşıydı, sanırım, birkaç sokak ötede oturuyordu. Tucker. Taşındılar."

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, ne olmuş ona?" "Yangını Easton çıkarmıştı."

Donakaldım, sonra rahatladım. O olay olduğunda ben çok küçüktüm. Easton kibrit çakmayı bile bilmezdi. "Saçmalık."

Ama gözlerinde sadece yorgunluk vardı, sanki bu hikaye onu yıpratmış, bitkin düşürmüştü ve içinde hiçbir şey kalmamış gibi. "O zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Kevin ve Sean'ın yaptığını düşünüyordum. Herkes öyle düşünüyordu. Sean birkaç yıl önce bana gerçeği anlattı. Komik olduğunu düşünmüştü. Easton'a o ateşi yakmasını söylemişler. O sekiz yaşındaydı. Kimse yokken kibriti atmasını söylemişler ve sonra deli gibi kaçmışlar."

Buna inanmadım. Elbette, Easton yaramaz bir çocuktü ve tehlikeli şeyler yapmıştı, ama onun kimseye zarar vermek istediğini hiç görmemiştim.

Onun kimseye zarar verdiğini hiç görmemiştim. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" "Sean ve Kevin için her zaman bir şeyler yaptığı için. Kevin için yaptıkları şeyleri yaptığı için. Çünkü yapmazsa başlarının belaya gireceğini söylediler. Onları koruduğunu düşünüyordu. Borçlu oldukları satıcılarla konuşması için onu gönderdiler. Lisede kırılan bileğini hatırlıyor musun

Herkese kaykaydan düştüğünü söyledi, ama aslında Kevin, onun onlar için teslimatı yapmadığı için bileğini kırmıştı."

Midem düğümlendi. Onu yıllardır korumaya çalışmışım. Koruduğumu sanıyordum, ama çok şeyi kaçırmışım. Kendimden nefret ettim, onlardan daha çok nefret ettim. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle.

O içini çekti ve alnını ellerine gömdü. "Dün gece Sean ve bir arkadaşı Sumpter yakınlarındaki bir marketi soydu. Tezgâhın arkasındaki çocuk ateş etti, onlar da karşılık verdi. O çocuğun yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorum, ama Sean omzundan, Blaze bacağından kurşun yedi ve Easton yaralarını dikti." Sanki itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Onu suç ortağı yaptılar."

Tanrım. Partiden sonra onunla kalmasını sağlamalıydım. "Bana söyleyebilirdi. Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Bud başını salladı. "Hala anlamıyorsun, değil mi? Easton iyi bir avukatı olsaydı hapse girmeyebilirdi, ama kesinlikle tıp fakültesinden atılırdı. Ve sence bu, çocukların onu son kez saçmalıklarına sürükledikleri an mı olacak? Onu küçükken beri bu işlere sürüklüyorlar. Annesi gittiğinde onun da gitmesini istedim, ama gitmedi. Nedenini tahmin etmek ister misin?"

Başımı eğdim. Neden kaldığını biliyordum. Belki de sadece benim için değildi. Belki annem ve Kelsey için deydi, ama ben de bunun bir parçasıydım. Tanrım. Son sekiz yılda kardeşlerini beladan uzak tutmak için başka neler yapmıştı? Yakalanmaya ya da daha kötüsüne ne kadar yaklaşmıştı?

"O burada kaldıkça, ondan daha fazlasını isteyecekler," diyor. "Ben berbat bir baba olabilirim, ama onu hala yeterince seviyorum ki, ona soru soracak kimse kalmasın diye uğraşıyorum."

O, hayal edilebilecek en kötü babaydı, ama onu özverili olacak kadar seviyordu, onu uzaklara gönderecek kadar, oysa ben aynı şeyi yapmamışım. Kardeşleri hakkındaki pislikleri bilmesem bile, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum: seyahatlerin çoğunu o yapacaktı, ihtisasını tamamlamaya çalışırken seyahatlere sıkışacaktı, bazı şeylerden vazgeçecekti.

Eskiden, babamla o uçağı binmememin sebebinin Easton olabileceğini düşünürdüm. O, tanıdığım herkesten daha fazla dünyayı değıştirebilecek birisi

dünyayı değiştirebilecek biridir ve belki de ben onu korumak için buraya gönderildim. Ama tam tersini yapıyordum.

Annemin bu kadar yardıma ihtiyacı varken, birlikte gerçek bir hayat sürmemizin tek yolu -aynı ev, evlilik, çocuklar- onun buraya gelmesiydi.

Ve onu koruyabilmemin tek yolu, onun buraya gelmemesini sağlamaktı.

EASTON

Kevin odama daldığı gece, tıp fakültesinin ilk iki yılını yeni bitirmiştım. Yakında Colorado'da ücretli bir staj yapmaya gidecektim, bu staj önümüzdeki baharda bir ihtisas yeri bulmama yardımcı olacaktı, ama önce üç hafta evde kalacaktım ve bu üç hafta boyunca mümkünse kardeşlerimden uzak durmayı planlıyordum.

Daha akıllı bir kız hiç eve gelmezdi. Kevin ve Sean, temas ettikleri herkes için tehlike arz ediyorlardı. Ben Elijah için geldim. Yıllardır etrafımda dolaşan Elijah için... Yakın ve ilgileniyor gibi görünüyordu, ama hiçbir zaman harekete geçmedi. Bir süre için son şansım olabilecek bu fırsatı kaçıramazdım.

Kevin ışığı açıp bana ihtiyaçları olduğunu söylediği anda kaçmalıydım. Cabotların evine olabildiğince hızlı koşmalı ve bir sonraki uçağa binmeliydim.

Ama önemli anlarda aptal bir kız oluyorum.

Sean kanlar içinde kanepede yatıyordu ve aptal arkadaşlarından biri onun karşısındaki büyük koltukta oturuyordu. O da kanlar içindeydi.

Her şeyi tehlikeye atmadan ikisine de yasal olarak dokunamazdım. Elbette, daha önce de benden yardım istemişlerdi, ama çok daha küçük çaplı olaylardı: dikenli tel çiti tırmanırken karnı kesilen biri, köpek ısırtığı. Ağır bir suç işledikten sonra kurşun yaralarını tedavi etmeye çalışmak mı? Bu tamamen farklı bir durumdu — sadece ihtisas yapma hakkını *asla* alamayacaktım, aynı zamanda hapse de girebilirdim.

Kevin'a onları hastaneye götürmesini söyledim ama o kabul etmedi. Bölgede bir dizi soygun olmuştu — onların yaptığını şüpheleniyordum ama hiç sormamıştım — ve eğer silahla yaralanmış olarak ortaya çıkarlardı, her şey ortaya çıkacaktı.

Ben de yaptım. O ana kadar sadece kadavralar üzerinde çalışmıştım, ama yaptım ve Kevin, "Ailemizde sonunda bir doktor olduğunda çok işimize yarayacak" diyene kadar her şey benim için netleşmedi.

Bu asla bitmeyecekti. Ehliyetimi aldığımda ise durum daha da kötüleşecekti: hayatımın geri kalanında oksikodon, morfin, Demerol ve kim bilir başka neler isteyeceklerdi.

"Ailenizde *asla* bir doktor olmayacak," diye cevap verdim. "Bu, ikinize de son kez yardım ettiğim zamandır."

O zaman Sean güldü, sesi Kevin'ın verdiği bir şeyden dolayı peltek çıkıyordu. "Ah, tatlım, bu son kez değildi. O çocuğu vurdular, biliyorsun, yaşayacak mı bilmiyoruz, ve sen az önce bir suçu gizlememize yardım ettin. Tek bir telefonla hayatını mahvedebilirim."

Kendimi içine soktuğum çukuru anlamam birkaç günümü aldı. Eğer tıp lisansımı alırsam, kardeşlerim ve onların tanıdıkları herkes, bildikleri şeylerle beni hayatım boyunca şantaj yapmaya devam edeceklerdi.

Bu yüzden yön değiştirdim. İhtisasımı bıraktım, doktora yaptım ve herkesin fikrimi değiştirdiğimi düşünmesini sağladım.

Bunun bir sır olduğunu sanıyordum, ama Elijah olan biten her şeyi başından beri biliyordu.

Her şeyi biliyor: Jacob Tucker'ın evini yakanın ben olduğumu, Sean ve Blaze'in yaptıklarını saklamalarına yardım ettiğimi... Tabii ki başka seçeneğim yoktu.

"Anneme ve Kelsey'e ayrıntıları anlatmadım," diyor. Hâlâ duvarın üzerinde oturuyorum, şok geçirmiş durumdayım. O önümde duruyor, kanayan ayağıma papyonunu sarıyor. "Sadece onlara sana ziyaret etmek için bir neden vermemeleri gerektiğini ve bunun kardeşlerinle ilgili olduğunu söyledim. Yine de eve geldin, biliyorum, ama biz bu işin bir parçası olmamak için elimizden geleni yapıyorduk."

Yani çocukken benden nefret ettiğini sandığım tüm insanlar benim için destek oluyordu ve bana zarar veren tüm insanlar — Elijah, Judy ve hatta babam — beni kendimden kurtarmak için bunu yapıyordu.

Gerçekte var olan dünya vardı, benim gördüğüm dünya vardı ve ikisi neredeyse hiç örtüşmüyordu.

Bana gerçeği söyleyebilirdi, ama söyleseydi onu terk edemezdim. Tekrar tekrar geri dönerdim

tekrar tekrar geri dönerdim, kardeşlerimin istedikleri gibi yönlendirebilecekleri bir kukla gibi.

Batıdan ılık bir rüzgâr esiyor. Saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "O zaman neden bana bunları şimdi anlatıyorsun?" diyorum. "Ne değişti?"

Yüzümü avuçlarıyla kavradı. "Çünkü sana istediğin her şeyi veremesem de, Thomas da veremez. Senin Güney Carolina'ya gelmeni istemiyorum, bu yüzden sadece Boston'a geldiğimde görüşebileceğiz, bu da muhtemelen hiçbir zaman ebeveyn olamayacağımız anlamına geliyor. Senden bu seçimi yapmanı istemedim, ama..." Başını sallar. "Sana sunabileceğim çok az şey olsa da, bu gece seni gördüm. Sanırım Thomas'tan daha mutlu edebilirim seni. Ve senin için bu seçimleri yapmaya devam etmem doğru değil."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Ona inanmak istiyorum, ama daha önce de böyle bir durumda bulunmuştuk. Tamamen aynı değil, ama yeterince benzer. Bu da benim için bir anda yok olabilir ve beni, beklemediğim ani bir sonla ezilmiş bir şekilde bir yıl geçirmek zorunda bırakabilir.

"Thomas'la ilişkimizi zaten bitirdim," diyorum ona. Yüzü aydınlanınca, başımı sallıyorum. "Ama sana inanmaya korkuyorum. Bir saat önce bana bunun asla olamayacağını söylüyordun. Beş yıl önce, senin hissettiğini sandığım her şeyi hayal ettiğimi söylüyordun. Anlıyorum. Sebeplerin vardı. Ama uyanınca yeni bir darbe almayacağıma inanmam neredeyse imkansız ve o zaman da senin sebeplerin olacak."

Bana yaklaşır. "Bunu tüm dünyaya duyursam yardımcı olur mu? Evdeki herkese sana aşık olduğumu söylersem?"

Nefesim kesildi. Evet, bu yardımcı olabilir. En azından, fikrini değiştirirse bununla tek başıma uğraşmak zorunda kalmam. Orada bir düzine insan daha olacak ve "*Ne oluyor lan, Elijah?*" diyecekler.

"Bunun için doğru zaman değil," diye cevap veriyorum. "Kelsey'nin düğünü var."

Ağzı, en sevdiğim çarpık gülümsemesine dönüşüyor — tatlı, biraz utangaç. "O zaman sanırım Kelsey ve anneme, ayrılmadan hemen önce sana aşık olduğumu söylememeliydim."

Ona bakıyorum. "Söylemedin."

"Haklısın. Ben yapmadım. Büyükanнем yaptı ve sonra bana zaman kaybetmeyi bırakıp seni bulmamı söyledi."

Yarı sevinçli, yarı inanamayan bir şekilde gülüyorum. "Şimdi yalan söylediğini anladım."

Beni duvardan kaldırıp arabaya doğru yürümeye başladı. "O zaman belki de bunu kendi gözlerinle görmene izin vereceğim."

Hala şüphelerim ve korkularım var. Onun umursamadığına inandığım onca yıl için hala öfkeliyim ve farklı bir şekilde görmeye cesaret edemiyorum. Ama beni yolcu koltuğuna özenle oturturken, sanki benim için çok değerliymişim gibi davranıyor – ki bana *her zaman* böyle davranmıştır – tüm bu temkinlilik yerini umuda bırakmaya başlıyor.

Yanımda oturduğunda, çenemi avuçlayıp eğilerek dudaklarıma sessizce bir öpücük kondurduğunda, bunun gerçek olduğuna neredeyse inanıyorum.

Beni mutfağa taşıyor, orada çalışanlardan biri ona alkollü mendil ve bandaj bulmasında yardım ediyor.

Kelsey mutfağa girdiğinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, arkasında kapıyı kapatıyor. "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağılıyor ve kollarıyla bana sarılıyor. "Bunun başından beri burnumun dibinde olduğuna inanamıyorum. Peki plan ne?"

Elijah ona kaşlarını çatarak bakar, ama ağzı seğirir. "Ben otuz beş yaşında bir adamım ve yirmi dokuz yaşındaki kız arkadaşımın bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum, bu seni ilgilendirmez."

Kelsey güler. "Siktir git, Elijah." Onu kenara iterek ayağına bakar. "Annemle konuşurken ona bunun onu ilgilendirmediğini söyledim, ama şimdi bir şekilde ilgilendiriyor, o yüzden kızgın."

"Çekil," der Elijah, onu nazıkçe iterek. Gülümserim; bazı yönlerden ikisi hala yedi ve on iki yaşındalar. Bandajı ayağına yapıştırır. "Şimdi beni neden ilgilendiriyor?"

Kelsey dudağını ısırır. "Çünkü hamileliğimi konuşuyorduk ve..."

Elijah'ın gözleri büyür. "Ne?"

"Hamileyim," diyor Kelsey, gözleri yaşlarla parıldıyor. "Hawk işini New Orleans'a taşıyor ve New Orleans ile St. Samuel's arasında gidip gelme planımız yeni doğmuş bir bebekle işe yaramayacak. Annem buraya taşınmak istiyor ama seni Oak Bluff'ta bırakmak istemiyor."

Elijah başını sallar. "Beni *terk etmek mi?*"

Kelsey omuz silkiyor. "İşin orada, o yüzden ayrılmak istemeyeceğini düşündü. Yalnız kalacağından endişelendi, bu yüzden bütün hafta bu konuyu tartışıp durdu. Tartışmamızın sebebi *buydu*." Tezgahtan atlıyorum.

Elijah beni göğsüne sıkıca çekiyor, ama tersine, onu destekleyen benimmişim gibi hissediyorum. "Ama..." diyor boğuk bir sesle. "Annem sahil evini seviyor. Bütün arkadaşları orada."

Kelsey, kapının diğer tarafında sesler yükselince omzunun üzerinden bakıyor. "New Orleans'ı da seviyor. Ve torunlarının yanında olmak istiyor."

Elijah beni kendine doğru çevirir. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sorar, sesi şoktan neredeyse çıkmıyor. "Bu, taşınabileceğim anlamına geliyor."

Bu, vazgeçmek zorunda kalacağımızı sandığımız her şeyden vazgeçmek zorunda olmadığımız anlamına geliyor.

Kelsey mutfak kapısını açarken hala birbirimize gülümsüyoruz. "Artık girebilirsiniz, tuhaf insanlar. Çok gürültü yapıyordunuz."

Hawk, Judy ve Bayan Cabot içeri giriyorlar.

Judy ilk olarak yanıma gelir, beni oğlundan uzaklaştırır ve yüzümü ona çevirir. "Hiç bilmiyordum," der, gözyaşları yüzünden süzülür. "İkinizin birlikte olmak istediğinizi hiç bilmiyordum."

Gülümsüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum." Ben sarılmayı seven biri değilim, ama Judy öyle ve ben de bir kez olsun sarılmak istiyorum, bu yüzden kollarımı ona doluyorum.

O geri çekildiğinde, Bayan Cabot boğazını temizler. Hayatımda ilk kez bana kaşlarını çatmıyor. "Bana Carol diyebilirsin. Ve çocukların Cabot DNA'sına sahip olduklarında, Christopher Columbus hakkındaki şakaların o kadar komik gelmeyecek."

Şu anda zorla bastırıldığı gülümsemenin, torunununki gibi biraz eğri olduğunu fark ettim.

"Peki şimdi ne olacak?" Kelsey nefes nefese, kardeşi ile benim aramda bakarak sorar. "Boston'da birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Easton Boston'da kalmak isterse, evet," diyor Elijah kararlı bir şekilde ve bana bir bakış atıyor. "Kendi alanını sevdiğinle ilgili saçmalıkları bırak."

Gülüyorum. Dürüst olmak gerekirse, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. "Bir çözüm buluruz," diye cevap veriyorum. "Ama Thomas'tan ayrılmanın gelecek yıl her şeyi nasıl etkileyeceğini hiç bilmiyorum." Finansman sorunu çözülsün bile, kimse bana eskisi kadar sıcak davranmayacaktır.

"Sana sorun çıkarırlarsa bize haber ver," diyor Hawk. "Thomas üniversite için ne kadar önemli olursa olsun, daha önemli insanlar tanıyorum."

Kelsey onun yanağına öpücük kondurur. "O kadar para ve gücün eninde sonunda işime yarayacağını biliyordum."

Sonunda herkes after party için dışarı çıkar, ama Elijah son bir telefon görüşmesi yaparken benimle mutfakta kalır.

Babam cevap verdiğinde şaşırıyorum. Barda ve ortam gürültülüdür, ama "Bekle" der ve dışarı çıkar.

"Elijah bana her şeyi anlattı," diyorum.

Telefonun diğer ucunda, Güney Carolina'nın sessizliğini duyuyorum, ama bu hiç de sessiz olmayan bir sessizlik: cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri kakofoni yaratıyor. Bunu özleyeceğim. "Oh," diyor sonunda.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü neden aradığımı tam olarak bilmiyorum. Benim için bir şey yaptı ve bunun için minnettarım, ama bu geçmişini telafi etmiyor. Kevin ve Sean kadar kötü olmasa da, biz büyürken onları durdurmak için pek bir şey yapmadı.

"Sanırım," diyorum, sesim çatlamaya başlarken yutkunarak, "Anlamıyorum. İki hafta önce yüzüme uzaktan kumandayı fırlattın. Sayamayacağım kadar çok kez bana vurdun. Neden birdenbire müdahale etmeye karar verdin?"

Bana bağırmasını ya da telefonu kapatmasını bekliyorum, ama ikisini de yapmıyor. "Uzaktan kumandayı attım çünkü Kevin durumu daha da kötüleştirmeden seni odadan çıkarmak istedim. Orada

Muhtemelen daha iyi bir yol vardı, ama bilirsin, çok fazla içiyorum. Çok fazla hata yapıyorum. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez. Senin kardeşlerin gibi olmanı istemediğim için müdahale ettim. Yani diğer her konuda seni hayal kırıklığına uğratmış olsam da, bu konuda başarısız olmadım.

Bu bir özür değil, ama ondan bir özür beklemiyordum zaten — özür dilemek onun yapısında yok. Peki, tekrar soruyorum, bu aramayı yaparak neyi amaçladım?

Sanırım çoğunlukla sadece veda etmek istiyorum. Çünkü daha önce oraya gitme riskini göze almış olsam bile, şimdi almayacağım — Elijah yüzüme fırlatılan uzaktan kumandalar ya da kariyerime yönelik tehditlere tahammül etmeyecek ve bu tür şeylere vereceği tepki yıkıcı olabilir. Kendimi aşağı çekilmeye razı olabilirdim, ama onun benimle birlikte aşağı çekilmesine asla izin vermem.

"Elijah benimle birlikte taşınmayı planlıyor. Ya Boston'a ya da gelecek yıl nereye gidersem oraya, bu yüzden oraya pek geri döneceğimi sanmıyorum."

"Geri dönme," diye fısıldadı. "Asla."

Gözlerim yanmaya başladı. Onları sildim.

"Tamam."

Uzun bir sessizlik olur. Onun tarafındaki cırcır böcekleri boşluğu doldurmak için uyanmış gibidir.

"Sana bunu hiç söylemiş miydim bilmiyorum," diyor, "ama Beaufort bilim fuarını kazanmıştım. Dokuzuncu sınıfta. Astronot olmak istiyordum."

Bana hiç söylememişti. Geçmişini ve bir zamanlar kendi hayatı için beslediği tüm umutları kilitleyip, yokmuş gibi davranmıştı.

"Bilmiyordum."

"Hiçbir şey başaramadım," diyor, "ama senin sayende bir şey başardım ve bu muhtemelen hak ettiğimden daha fazla. Kendine iyi bak, evlat."

Bir parçam hala daha iyi bir çözüm olduğunu düşünüyor. Eğer daha akıllı ya da daha iyi bir kız olsaydım, onu rehabilitasyona zorlayıp kardeşlerimin pisliğini de temizlerdim, ama hayır... Hayatta, asla çözemeyeceğiniz, çetrefilli sorunlar vardır. Babam ve kardeşlerim de bunlardan biri ve ben artık denemekten vazgeçtim.

Telefonu kapatıp barına geri dönüyor.

Ben de Elijah'a ve hiç elde edemeyeceğimizi düşündüğüm büyük, parlak geleceğe dönüyorum.

ELIJAH

Kelsey balayından döndükten bir hafta sonra, ben Boston'a giden bir uçaktayım. Easton, ona gelmemesini söylememe rağmen bagaj alım yerinde beni karşılıyor ve ben şikayet etmiyorum çünkü onun dairesine gitmek için yirmi dakika beklemek zorunda kalacağımı düşününce nasıl dayanırdım bilmiyorum.

Onu kendime sıkıca çekiyorum. Bu kadar uzun yıllar onsuz nasıl yaşadım? Sanırım zamanla acıya alışıyorsun. Ama artık ayrı kalmak düşünülemez. Bir daha bunu yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bu haftalar onun için de kolay geçmedi, ama farklı nedenlerden dolayı.

Thomas kibar davrandı ve ilginç bir çalışma çıktığında hala birbirlerine mesaj atıyorlar — bu konuda pek kıskanç değilim — ama bir zamanlar arkadaşı olarak gördüğü birkaç kişi ona soğuk davranıyor. Ayrıca, şimdiye kadar Thomas'ın araştırmasını taşıdığını kimse söyleyemesin diye çok çalışıyor. Bu dönem daha yeni başladı, ama onunla görüntülü konuşurken sesinde yorgunluğu duyabiliyor ve gözlerinin altındaki halkaları görebiliyorum. Gece geç saatlerde aradığımda, çoğu zaman hala laboratuvarında oluyor — özür dilediğimde gülüyor ve şu anda Thomas'la birlikte olsaydı çok daha mutsuz olacağını hatırlatıyor. Bu doğru. Önümüzdeki yıl ikimiz için de zor olacak, ama sonunda buna değecek.

"Her şeyi hallettin mi?" diye sordu, onu yere indirdikten sonra.

"Evet." Benim için çalışanlar çok yetkinler ve umarım bu, ben ayrıldığımda işimi devralmaya hazır olacakları anlamına gelir. Şu anda her şey belirsiz — Easton gelecek sonbaharda nerede olacağını bile bilmiyor ve ben

o zamana kadar hala bir gelire ihtiyacım var. Ama annemin kararı her şeyi değiştirdi, sadece Easton ile ilgili değil. Gelecek sonbahar için Boston bölgesi ve başka yerlerdeki doktora programlarına başvuruyorum, Easton'ın nereye gideceğini bekliyorum.

"Çocuklar sorumluluk almakta sorun yaşamadılar," diyorum ona, parklama alanına doğru yürürken parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak. "Asıl sorun annemdi."

O durdu. "*Annen* mi? Bu hafta sonu Kelsey ona bakıyor sanıyordum?"

Gülüyorum. "Bu hafta sonu benimle gelmek istedi ve neden hayır dediğimi anlamadı."

Easton sırtıttı. "Biz yatak odasındaiken, o da kanepede oda arkadaşlarımla oturabilirdi. Bunda hiç de garip bir şey yok. Ama muhtemelen ona *The Kissing Booth'un* üç filmini de izletirlerdi."

"Annemle öyle bir ilişkim yok ve senin oda arkadaşlarıyla da öyle bir ilişki kurmak istemiyorum." Tekrar yüksek lisans öğrencisi olacaksam para biriktirmeye başlamam gerekecek sanırım, ama onu tamamen kendime ait olduğunu ve benim olduğunu bildiğim bu ilk hafta sonu boyunca hiçbir taviz vermeyeceğim. "Önümüzdeki iki gece için bir otel odası ayırttım."

"Tuvalet nasıl?" diye soruyor, eski bir Jetta'nın kilidini açarken. Hawk'ın gelirine sahip olmayabilirim, ama ona başka bir araba almamız gerekiyor. Bu şey çalışacak gibi görünmüyor.

"Banyodan nefret edersin, hatırladın mı?"

Dudaklarını ısıırıyor. "Ama ara sıra lavaboya eğilmek benim için sorun değil."

Gülümsüyorum. Eminim sonunda oraya varacağız, ama önce onu soyup bana tüm yaralarını gösterecek - Kevin'ın bir zamanlar bileğini kırdığı yer, duvara çarpıldığında şakağında oluşan yara, dikenli tel çitlerden bacağında oluşan kesik.

O izlerin her birini öpeceğim ve onun geçmişinin yükünü taşımak için elimden geleni yapacağım. Ve sonra, bir kez ve sonsuza kadar, bizim geleceğimizi planlayacağız.

Ondan sonra, ve ancak o zaman, onu banyo ya götürebilirim.

EASTON

BEŞ AY SONRA

Bu Cumartesi Cumartesi öncesindeki Mardi Gras'tan önceki Cumartesi— büyük gün için Boudreaux Boudreaux ailesi için büyük bir gün, çünkü geçit töreni bu öğleden sonra yapılacak.

Hawk ve Kelsey'nin yeni evinde her şey kaos içinde. Bu ev, tabii ki bir malikane ve teknik olarak da yeni değil. 1850'lerin başında inşa edilmiş, ancak evin içinden bunu asla tahmin edemezsiniz: evi tamamen boşaltmışlar ve inşaat hala devam etse de, ana odalar tamamlanmış ve Elijah'ın hiç duymadığı ve anlamını anlamadığı bir şekilde döşenmiş.

Ekledikleri tüm çılgın akıllı ev özelliklerine ve hidroponik dikey sebze duvarına ek olarak, Judy için bir kanat ve sık sık gelen misafirler için bol miktarda misafir yatak odası var - tabii ki ben ve Elijah, ama aynı zamanda Betty ve Carol Cabot ve Paul da var, ancak hangisiyle birlikte olduğu bizim için belli değil. Elijah'a sık sık ikisi de olduğunu söylüyorum. O hala bunu komik bulmuyor.

Parade heyecanı nedeniyle yatakta olması gerekenden daha uzun süre kalıyoruz, ama kimse bizi suçlayamaz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar düzensiz, ama umarım bu durum yakında değişir. Elijah mevcut projelerini neredeyse bitirdi ve işin geri kalanını birkaç çalışanına devrediyor, benim araştırmam da neredeyse tamamlandı... bu noktada ayrılmakta özgürüm. Boston'daki bu son aylar fena geçmedi, ama Elijah ve benim sevdiğimiz tüm insanların yanında olmayı tercih ederim. Dün Tulane'de mülakata girdim ve mülakatı yapan kişi araştırmam hakkında her şeyi biliyordu. O da bir Boudreaux'du, bu yüzden şansımın yüksek olduğunu düşünüyorum.

Elijah ve benim sirkadiyen aydınlatmalı bir malikanemiz olmayacak, ama buna da ihtiyacımız yok. Sonunda aynı yerde olacağımız için çok heyecanlıyım.

Belirlenen saatte, bizi geçit töreni g zerg hındaki ayrılmış koltuklarımıza götürecek arabaya biniyoruz.

Yola çıktıktan sonra şoförümüz, "Float'ta olmak istememenize şaşırdım" dedi.

Elijah'a kaşlarını kaldırarak bakıyorum. Hawk bizi onların yanına oturmaya davet etti, ama sevgilim izlemeyi tercih etti. Sanırım birimizin Hawk, Kelsey, Judy, Betty, Carol ve Paul'u desteklemek için kenarda oturması gerekiyordu.

"İçimizden *biri* geçit arabasında olmak istemedi," diye düzeltiyorum, onu kızdırmak umuduyla, ama o garip bir şekilde stresli ve saatine bakıyor.

"Bugün neyin var?" diye soruyorum.

"Kelsey'nin eve koyduğu sirkadiyen aydınlatma beni mahvediyor galiba," diyor.

Bu tabii ki saçma. Kelsey'nin evi, çoğu ev gibi, uyandığımızdan beri gün işığıyla aydınlatılıyor. Gün batımına kadar hiçbir şey değişmiyor.

Yüksek sesle söylemesem de, Kelsey'nin hiç yüzer masaya çıkmaması gerektiğini mi düşünüyor acaba diye merak ediyorum.

Ben endişeliyim. Sonuçta doğum tarihi üç hafta sonra.

Vardığımızda, bir güvenlik görevlisi bizi kalabalığın içinden geçerek Boudreaux ailesinin misafirlerinin oturduğu tribünlere götürüyor.

Geçit töreni başlar, geçit arabaları boncuklar, frizbi, şapkalar ve şekerler atar. Yetişkinler, bir iki saat sonra istemeyecekleri şeyler için çocuklarla kavga ederek sokağa koşar, ama kimse  zg n görünmüyor.

"Kelsey sana ne kadar ilerlediklerini söyledi mi?" diye soruyorum, köşeyi dönen geçit arabasına gözlerimi kısıarak.

O başını sallar. "Bize mesaj atacak. Sadece 'ortada bir yerde' dedi. Yakında gelmeleri gerek."

Nitekim, bir dakika sonra, Kelsey ve Hawk'ın düğünleri şerefine yaptıkları geçit aracı köşeyi dönüyor. Beyaz g llerden yapılmış, üstünde gerçek boyutlu gelin ve damat figürleri bulunan, on beş fit yüksekliğinde devasa bir düğün pastası. Buradan yüzlerini göremiyorum ama

Kelsey bana fotoğraflarını gönderdi... gelin ve damat ikisine tıpatıp benziyorlar.

Hawk'ın parasına hiç önem vermeyen biri olarak, Kelsey en iyi niyetine rağmen bundan keyif alıyor.

"Hiç kimse sana, istatistiksel olarak aynı baş harfi olan biriyle evlenme olasılığının daha yüksek olduğunu söyledi mi?" diyor Elijah.

Normalde tuhaf gerçekleri bilen benimdir ve bana bunun zamanı olmadığını söyleyen de odur. Görünüşe göre rollerimiz tersine dönmüş.

"Bu bana tanıdık geliyor," diyorum ona. "Sanırım bu yüzden Evan Martin'i telefonumda 'yedek' olarak kaydetmişim. Bekle, neden durdular?"

Float, bize ulaşmadan otuz fit önce durdu. Judy ve Hawk, Kelsey'i çevreliyor ve güvenlik görevlileri ona yardım etmek için float'a doğru ilerliyor. Uzakta siren sesleri duyuluyor.

İkimizin telefonu da aynı anda çalıyor.

CAROL

Kelsey'nin suyu geldi. Hastaneye gidiyoruz.

Kelsey bizim yönümüze bakar ve bize özür diler gibi bir hareket yapar, bu pek mantıklı gelmez ama Kelsey'nin tipik bir davranışdır, kendinden başka herkesi düşünür.

Tribünden aceleyle çıkıyoruz. Kalabalığı yarıp geçene kadar Kelsey ambulansa bindirilmiş ve Hawk da yanına oturmuştur.

Elijah bir araba çağırır. Judy'yi arabaya bindiririz, sonra yanına otururuz.

Dolu dolu hastane bekleme odasında sadece bir saat kadar bekledik. Boudreaux ailesinin çoğu ve tüm Cabotlar buradaydı. Hawk dışarı çıkıp, 3 kiloluk bir kız bebek doğduğunu duyurdu.

"Vay canına," diye Elijah'a fısıldadım, omuzlarım çökmüştü. "Çok ucuz atlattık. Float'ta doğum yapmadığı için şanslı."

Elijah hiçbir şey söylemiyor, ama Carol şamandıradan indiğinde gergindi ve şu anda da hala gergin. Önce yeni büyükanne ve büyükbabaları, yani Hawk'ın anne babası ve Judy'yi gönderiyoruz, yaklaşık on dakika sonra da Elijah ve ben Carol ve Betty ile geri dönüyoruz.

Kelsey kızını kucağında tutarken yüzü gülüyor ve kendinden emin. Hawk çok heyecanlı ama çok daha az emin, özellikle de Betty gerekirse üç bebeği birden idare edebileceğini söylediğinde.

Çok uzun kalmıyoruz — Kelsey esniyor ve Betty tek koluyla bebeği taşımayı tekrar denerse Hawk sinir krizi geçirecek.

Carol iç çekiyor. "Ucuz atlattık. Onu hastaneye gitmek için beklemesi konusunda ikna etmeye çalıştığımı inanmıyorum."

"Sen sadece Elijah'ın işini yapmasını istedin," diye karşılık veriyor Betty. "Yani... dürüst olmak gerekirse, en fazla beş dakika daha sürerdi."

Yanımda Elijah gerginleşirken, Carol Betty'ye keskin bir bakış atar.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor Carol, Betty'yi sürükleyerek, "ve bazı şeyleri kendine saklamalısın."

Köşeyi dönüp yalnız kalana kadar bekledikten sonra sorarım, "Ne? Ne yapacaktın?"

Elijah elini yüzüne götürür. Ve güler. "Evlenme teklifi olacaktı."

İki yüksek lisans derecesi olan biri olarak, *bana* evlenme teklif ettiğini söylediğini anlamam çok uzun sürdü.

"Bu tabela gelin ve damadın ellerinden açılacaktı, sonra yüzleri dönecekti... diğer tarafta bizim gibi görüneceklerdi."

Gözlerim doldu. "Bu inanılmaz. Bu... şimdiye kadarki en harika evlilik teklifi olurdu."

Bana yarı yürekli bir gülümseme atar. "Sanırım gelecek yıla kadar beklemen gerekecek."

Ona bakıyorum. "Ciddi olamazsın. Bir saniye daha bekleyemem. Yüzüğü görelim."

O başını salladı. "Kelsey'inki gibi bir hikaye istiyorsun ve sen de bir tane alacaksın."

İşte o zaman, uzun zamandır ne kadar aptal ve yanlış yönlendirilmiş olduğumu nihayet anlıyorum. Kelsey'nin hikayesi gibi bir hikayem olması umurumda bile değil.

"Ne söyleyecektin?"

Hâlâ gülümseyerek ellerini belime koyar. "Sadece şunu söyleyecektim: 'Easton, hayatımın geri kalanını paylaşmak istediğim kişi sensin ve adının ilk harfi bununla hiçbir ilgisi yok. Benimle evlen.'"

Ona gülümsüyorum. "Evet."

Kaşları çatıldı. "Evet mi? Ama aslında öyle değildi, Easton. Doğru şekilde yapacağım. Sen sadece beklemelisin."

Kafamı sallarım. "Ben zaten kabul ettim. Bu tekliften başka bir teklif istemiyorum."

Etrafımıza bakıyor. "Asansörün ve umumi tuvaletin yanında duruyoruz. *Bir* hastanede."

Tamam, tabii. Paris'te ya da Mardi Gras geçit töreninde evlilik teklifi almakla kıyaslanamaz. Muhtemelen bir biftek restoranında evlilik teklifi almak kadar bile iyi değildir, çünkü adam senin kırmızı et yemediğini unutmuştur.

Ama *doğru* adamdan evlilik teklifi almak işte böyle bir şey. Mükemmel bir hikayeye ihtiyacınız yoktur.

Elijah her zaman bu hikayenin önemli olan tek parçası olmuştur. Ve ona sahip olduğum sürece hikayeye hiç ihtiyacım yok.

TEŞEKKÜRLER

Beta okuyucularım Jen Owens, Katie Friend ve Michelle Chen'e çok teşekkür ederim. Yoğun programından zaman ayırıp doktora/laboratuvar ile ilgili tüm sorularımı yanıtlayan Sophie Erhardt'a çok teşekkür ederim. Ayrıca, bu kitapla ilgili son dakikada bana güven veren Jodi Martin ve Maren Channer'a da teşekkürlerimi sunarım.

Nina, Kim, Stephanie, Olivia, Christine, Jill, Sarah, Josette ve Valentine PR'daki diğer herkese teşekkür ederim. Yaptığınız harika işlere ve bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğinizize hayranım.

Editörüm Lauren Clarke'a, asistanım Christine Estevez'e ve menajerim Kimberly Brower'a teşekkür ederim. Corners & Co bu serideki üç kapağın da tasarımını yaptı ve hangisini daha çok sevdiğimi bilemiyorum.

Laura P - Amazon reklamlarından shiplap'a kadar her şeyi seninle paylaştığım için teşekkürler. Deanna, Katie ve Sallye - Sizi o kadar çok seviyorum ki, Alien filmlerinin geri kalanını izlemeye bile razı olurum, her ne kadar bundan hoşlanmasam da. Patrick, Lily ve Jack - Sizler benim en sevdiğim insanlarsınız, şimdi ve her zaman.

ELIZABETH O'ROARK'IN DİĞER ESERLERİ

Favoriler

Üç komik, yasak sayılabilecek bağımsız hikaye: kız kardeşin eski sevgilisi, üvey kardeşler ve en iyi arkadaşının kardeşi.

Yaz Serisi

5 endişeli sörfçü bağımsız roman.

Şeytan Serisi

4 komik, endişeli, huysuz-neşeli, düşmanlardan sevgililere dönüşen romantik hikayeler

Langstrom Kardeşler

Koç-öğrenci ve en iyi arkadaşın kızı aşk hikayeleri.

Paralel Serisi

Küçüklüğünden beri onu hayal ediyordu. Ve şimdi, düğününden birkaç hafta önce, o gerçek hayatta ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıbbi yazar olarak çalıştı. Texas Üniversitesi'nden iki lisans derecesi ve Notre Dame Üniversitesi'nden bir yüksek lisans derecesi var. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşıyor. Facebook'ta [Elizabeth O'Roark Books](#) sayfasına katılarak güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında birçok şikayeti takip edebilirsiniz.

-

-

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM